

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי תַבְלוֹת

גְּלוּיֹן 158

תְּזוּרֵי-הַחֹדֶשׁ תַּשַּׁב"ב

עֲנִינֵי 'חֹדֶשׁ נִסָּן' - עִם 'לְקוּטֵי תַבְלוֹת'

**הוצאות הגליון נתנדב
ע"י אנ"ש היקרים**

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

עניני 'חודש ניסן'

נמצאים בתוך
'פרשת החודש'

(בפסוק "החודש הזה לכם ראש חדשים")

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

**לחיות
באור הפרשה**

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דעתידא
לא תגליא
לעתיד לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשַׁת תְּזַרְיַע

"אִשָּׁה כִּי תִזְרַיַע, וַיִּלְדָּה זָכָר" (ויקרא יב, ב)

אמר רבי שמלאי: בשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה וחיה ועוף במעשה בראשית, כך תורתו נתפרשה אחר כל חיה ועוף. (רש"י: ויקרא רבה יד, א)

א.

(לקוטי-הלכות, ערלה ה, יט)

פֵּרֶשׁ רש"י בתחלת פרשת תזריע (ויקרא יב, ב): **"אמר רבי שמלאי: בשם שיצירתו של אדם הוא אחר כל בהמה וחיה ועוף, כך תורתו נתפרשה אחר כל חיה ועוף"** (ויקרא רבה יד, א).

כִּי יִצְרָתוֹ שֶׁל אָדָם הִיָּה אַחַר כָּל יִצְרִית בְּהֵמָה וְכוּ' - הוא כדי שיכניע הגפנות, ויזכה לתורה ועבודת-השם באמת. כי אי-אפשר לזכות לתורה ועבודה ותשובה ומעשים-טובים, כל אחד לפי בחינתו מקטן ועד גדול - כִּי־אִם עַל־יְדֵי שְׁבִירַת הַגְּאוֹת וְגִסּוֹת־הַרוּחַ.

וּבְשִׁבְלִיזָה נברא האדם באחרונה, כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין לח): **"שהאדם נברא בסוף, כדי לכנס לסעדה מיד. דבר אחר: שאם תזווח דעתו עליו, יאמרו לו, יתוש קדמך במעשה בראשית"**.

הִיָּנוּ: כי האדם נברא רק בשביל שיעסק בתורה ועבודת-השם כל ימיו, ועל-פן "נברא באחרונה, כדי שיכנס לסעדה מיד" - הינו: כדי שיהיה הכל כבר מוכן לפניו, כל מה שצריך לפרנסתו, ולהרחיב דעתו בהם, ולהפיר על-ידם גדלת הבורא-יתברך.

וְעַל־כֵּן הכל נברא קדם יום הששי, והוא נברא ביום הששי סמוך לשבת אחר שכבר נברא הכל בשבילו והוכן לפניו הכל - "כדי שיכנס לסעדת שבת מיד", ולא יצטרך להמתין ולבלבל דעתו בשום דבר.

רַק יזכה לסעדת שבת מיד - שיזכה מיד לעסק בעבודת-השם, שזהו עקר תכלית הסעדה של שבת, שהוא בחינת הסעדה שלעתיד שיזכו הצדיקים. שהיה אדם-הראשון ראוי לזכות אליו מיד, אם היה מקיים מצותו יתברך.

וְזָהוּ שאמרו רז"ל שם: **"דבר אחר: שאם תזווח דעתו עליו, אומרים לו, יתוש קדמך וכו'"** - הינו: שאי-אפשר לזכות לסעדה הקדושה הנ"ל, אפלו אם הוא פנוי מכל העסקים ויש לו כל הון דעלמא - כי אם על-ידי 'שפלות', שעל-ידי-זוה דיקא זוכין לתורה ועבודה בנ"ל.

אֲבָל תכף כשמתגאה ותזווח דעתו עליו, אומרים לו: **"יתוש קדמך"** - כי אז הוא רדוי לפניהם, לפני כל בהמה וחיה ועוף, כמו שאמרו רז"ל (בראשית רבה ח, יב): **"זכה, רודה בהם; לא זכה, נעשה ירוד לפניהם"**.

וְכֵן הוא בכל אדם גם עתה: שיש שהשם-יתברך נותן לאדם עשירות וחפצים הרבה - בהמות ועופות ותבואה ופרות ומלבושים וכו', כאלו הכל נברא בשבילו. ובאמת הוא פן, כי הכל נברא בשבילו, "כדי שיכנס לסעדה" וכו' - הינו: כדי שיעסק

בַּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם, וְעַל־יְדֵי־זָכָה לְסַעֲדָה
הַמַּעֲתֶדֶת לְצַדִּיקִים וְכוּ'.

אָבֵל כָּל אֶחָד לְפִי בַחֲיִנְתּוֹ, אִי־אֶפְשָׁר
לְזַכּוֹת לָזָה, כִּי־אִם עַל־יְדֵי 'שְׁפָלוֹת'
בְּאֵמֶת כַּנ"ל. וְתִכְפֹּף כְּשִׁמְתַגָּאָה וְדַעְתּוֹ זָחָה
עָלָיו - מוֹרִידִין אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ: "יִתּוֹשׁ
קִדְמוֹ", וְכַנ"ל.

נִמְצָא: שְׁעַקֵּר בְּרִיאַת הָאָדָם אַחֵר כָּל
בְּהֵמָה וְכוּ' - הוּא בְּשִׁבִיל 'שְׁפָלוֹת',
כְּדֵי שְׂיִזְכָּה עַל־יְדֵי־זָכָה לְתוֹרָה'.

וְזָה שְׁרַמְזָה הַתּוֹרָה בְּפִרְשַׁת תְּזַרִיעַ',
שֶׁהַזְכִּירָה 'תּוֹרַת הָאָדָם' כְּשִׁנּוּלָה,
שֶׁהוּא בַחֲיִנַת 'בְּרִיאַת הָאָדָם', שְׁנוּלָד וְנִבְרָא
וְיוֹצֵא אָדָם חָדָשׁ לְעוֹלָם, וְהַזְכִּירָה אוֹתוֹ בְּסוּף
אַחֵר כָּל בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף.

לֹאֵמַר: "כְּשֵׁם שְׂיִצְרִיתוֹ אַחֵר כָּל בְּהֵמָה
חַיָּה וְעוֹף" - שֶׁהוּא בְּשִׁבִיל שְׂיִזְכֹּר
'שְׁפָלוֹתוֹ'. "כִּף תּוֹרָתוֹ נִתְפָּרְשָׁה אַחֵר כָּל
בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף" - כִּי הֵם בַּחֲיִנָּה אַחַת.

כִּי מָה שְׁנִבְרָא בְּסוּף, זֶהוּ בְּעַצְמוֹ גַּם־כֵּן
בְּשִׁבִיל־זָכָה, כְּדֵי שְׂיִזְכָּה לְתוֹרָה, עַל־יְדֵי
ה'שְׁפָלוֹת', עַל־יְדֵי שְׁנִבְרָא בְּאַחֲרוֹנָה.

וְעַל־כֵּן נִתְפָּרְשָׁה תּוֹרָתוֹ בְּסוּף, כְּמוֹ
יִצְרִיתוֹ - כִּי הַכֹּל בַּחֲיִנָּה אַחַת, כִּי
גַם 'יִצְרִיתוֹ בְּסוּף' הָיָה בְּשִׁבִיל ה'תּוֹרָה', כִּי
אִי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְתוֹרָה, כִּי אִם עַל־יְדֵי
'עֲנוּה וְשְׁפָלוֹת', שְׁבִשְׁבִיל־זָכָה נִבְרָא הָאָדָם
בְּאַחֲרוֹנָה וְכַנ"ל.

וְזָהוּ שְׁנִסְמָךְ לָזָה 'הַלְכוֹת נִגְעִים',
'שְׁבָאִין עַל גְּסוֹת' (תַּנְחומָא מְצוּרַע ג).

וְזָה בַחֲיִנַת מָה שְׂאָמַר אַדְמוֹר"ר ז"ל (חיי-
מוֹהַר"ן צ - מוֹבָא לְהַלְוִן): 'שְׁפוּרִים' הוּא
'תַּקּוּן חֲטָא קַרְח', שְׁמַרְמֵז בְּסוּד הַפְּסוּק (וַיִּקְרָא

מג, מא) "וְאִם מ'פָּאת פְּנֵינוּ י'פָּרַט ר'אֲשׁוּ"
וְכוּ', שֶׁהוּא רֵאשִׁי־תְבוּת 'פוּרִים'.

כִּי כָּל פְּגַם קַרְח' הָיָה: 'מַחֲלָקֶת' שֶׁחֲלַק עַל
ה'צַדִּיק־הָאֵמֶת' שֶׁהוּא 'מֹשֶׁה', עַל־יְדֵי
גְּסוֹת־רוּחוֹ וְגֵאוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ רַז"ל (בַּמְדַּבֵּר -
רַבָּה יח, ב). וְעַל־כֵּן הַתַּקּוּן ב'פוּרִים' - שְׂאֵז
מְכַנְיַעִין קַלְפַת 'הַמְן־עַמְלָק', שֶׁהוּא ה'גְּאוֹת'.

כִּי פְּסוּק זֶה מְדַבֵּר מְבַחֲיִנַת נִגְעִים,
ו'נִגְעִים בָּאִים עַל גְּסוֹת הַרוּחַ', כְּמוֹ
שְׂפִרְשׁ רַש"י בְּפִרְשַׁת מְצוּרַע עַל פְּסוּק (וַיִּקְרָא
יד, ד): "וַיַּעַץ אֶרְזוֹ וְאֶזּוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת" (וְהוּא
ב'תַּנְחומָא' מְצוּרַע ג) - שֶׁזֶּהוּ בַחֲיִנַת 'פוּרִים' - כִּי
כָּל בַּחֲיִנַת 'פוּרִים', הוּא לְהַכְנִיעַ 'קַלְפַת
הַמְן־עַמְלָק', שֶׁהוּא בַחֲיִנַת 'גְּאוֹת וְגְּסוֹת'.

וְזָהוּ בַחֲיִנַת (נִגְעִים פ"א מ"א): "אַרְבַּעַה
מִרְאוֹת נִגְעִים" - כְּנֶגֶד 'אַרְבַּע בַּחֲיִנַת
שְׁפָלוֹת' - שֶׁהֵם מְכַנְיַעִין וּמְתַקְּנִין בַּחֲיִנַת
'אַרְבַּעַה מִרְאוֹת נִגְעִים', שְׁבָאִים עַל 'גְּסוֹת'.

כִּי (לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א יד): א) צְרִיף אָדָם
לְהַקְטִין אֶת־עַצְמוֹ לְפָנֵי גְּדוּלִים מְמַנּוּ.
ב) וּלְפָנֵי בְּנֵי־אָדָם כְּעַרְכּוֹ. ג) וּלְפָנֵי קִטְנִים
מְמַנּוּ. ד) וּלְפַעְמִים שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ קָטָן־
שֶׁבְּקִטְנִים, וְצְרִיף לְהַקְטִין אֶת־עַצְמוֹ כְּנֶגֶד
מְדַרְגַּת עַצְמוֹ, וַיִּדְמָה בְּעֵינָיו שֶׁהוּא לְמַטָּה
מְמַדְרָגָתוֹ.

"אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ, וַיִּלְדָּה זָכָר" (וַיִּקְרָא יב, ב)

אִשָּׁה מְזוּרַעַת תַּחֲלָה, יוֹלְדַת זָכָר. אִישׁ מְזוּרִיעַ
תַּחֲלָה, יוֹלְדַת נִקְבָּה. שְׂנַאֲמַר: "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ
וַיִּלְדָּה זָכָר". (בְּרִכוֹת ס. נְדָה כח. לא.)
וְהִי צְרִיף לְאַתְעָרָא אַתְעָרוּתָא בְּקַדְמִיתָא מֵאַתְתָּא,
וְרָזָא דְמַלְהָ: "אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ", וּמִיָּד: "וַיִּלְדָּה
זָכָר" - 'נוֹקְבָא אַדְנִי', 'דְּכַר' יְהו"ה. כַּד אַקְדִּימַת
'בְּרִתָּא' - שְׁלִיט 'דְּכוּרָא', וְאַתְעָבִיד יַאֲהוּדוֹנָה י.
(תַּקּוּנֵי־זִהַר פז.)

צריך להקדים להעלות 'מיין-נוקבין', כדי לקבל אחר-כך ה'מיין-דוכרין', בסוד: "אשה פי תזריע וילדה זכר", ואמר רז"ל: "אשה מזרעת תחלה, יולדת [זכר]". (שער-הפגנות, דרושי נפילת-אפים ב)

ב.

(לקוטי-הלכות, נחלות ג, ג - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, אית לן בירא בדברא)

אנו צריכין לכסף תמיד להשם-יתברך בכסופין ולהשתוקקות חזק, ואז גם השם-יתברך נכסף אלינו.

ועל-ידי-זה נעשה יחוד בין 'בנסת-ישראל' עם 'קדשא-ברין' הוא, ונמשכין תולדין נפשות קדושות.

וכמבאר שם מזה בתורה הנ"ל (ח"א לא): שהכסופין שאנו נכספין להשם-יתברך - זה בחינת 'תאובתין דנוקבא' וכו'; והכסופין שחוזרת הקדשה ונכסף אלינו - זה בחינת 'תיאובתא דדכורא' וכו'; ואחר-כך נתחברין הנפשות וכו', עין-שם.

כי זה כלל: ש'כלליות-ישראל', וכן 'כלליות-העולמות' - הם בחינת 'נוקבא', בחינת 'מקבל', לגבי ה'משפיע' וה'מאציל' שהוא הבורא יתברך שמו, שהוא בחינת 'דכורא' נגדנו - שזהו בחינת היחוד הנעשה על-ידי כל המצות, שנתחברין 'בנסת-ישראל' עם 'דודם', ונכללין בו יתברך.

וצריך כל אחד לראות: שהוא יתעורר תחלה לכסף ולהשתוקק אליו יתברך - שיהיה 'אתערוותא-דלתתא' קדם 'אתערוותא-דלעלא'. ואזי נמשך עליו 'חסד גדול' שהוא 'סטרא-דדכורא', בבחינת (ברכות ס. נדה כח. לא.): **"אשה מזרעת תחלה יולדת זכר"**.

(עין בספר 'בעל-שם-טוב' על התורה, פרשת תזריע, אות א ואות ב; ובהגהות 'מקור-מים-חיים' שם אות א).

דהינו: כש'בנסת-ישראל' נכספין בתשוקה גדולה אליו, עד שמולידין נפשות - אזי השם-יתברך נכסף אליהם, ומשפיע עליהם 'אור החסד הגדול', שהוא בחינת 'סטרא-דדכורא', פידוע (זהר תזריע מה).

כי כשאין האדם מתעורר מעצמו להשם-יתברך, ואזי השם-יתברך נכסף אליו, כי הוא יתברך חפץ ומשתוקק שישוב אליו, ואזי 'אתערוותא-דלעלא' קדם 'אתערוותא-דלתתא' - אזי ה'נפשות הנולדין, הם בבחינת 'סטרא-דנוקבא', בחינת "איש מזריע תחלה יולדת בת" (ברכות ונדה שם).

כי עקר 'מדת-הדין' שהוא בחינת 'סטרא-דנוקבא', נמשך מתחלת הדין של בריאת-העולם, שעקר היה על-ידי שהיה בתחלה בשעת בריאת-העולם - 'אתערוותא-דלעלא' בלא 'אתערוותא-דלתתא', פידוע ומובן בפתבים.

ו'נפש-הנוקבא', נמשך מבחינת 'אתערוותא-דלעלא' קדם 'אתערוותא-דלתתא', שמשם אחיזת הדין שהוא 'סטרא-דנוקבא' - אבל אף-על-פי-כן הוא 'נפש קדושה', מאחר שעל-כל-פנים נתעורר אחר-כך ונכסף להשם-יתברך.

ועקר הפגם לגמרי הוא: כשאין האדם נתעורר לשוב להשם-יתברך ולכסף אליו יתברך אפלו כשהשם-יתברך מעוררו וקוראו בכמה מיני פרוזים והתעוררות, והוא אינו משגיח על-זה חסו-שלום - זהו 'רשע-גמור' אשר "בחייו קרוי מת" (ברכות יח:) - מאחר שיש לו 'כסופין רעים', וכרוך אחר 'תאובתין דהאי עלמא', ואינו מתעורר לכסף ולהשתוקק להשם-יתברך אפלו אחר

את־עֲרוֹתֶיךָ וְאֶת־דְּלָעֶיךָ, דְּהִינּוּ: מֵה שֶׁהֵשִׁים - יִתְבָּרַךְ מֵעוֹרָרוּ בְּכָל עֵת, כַּנִּל.

אָבֵל מִי שֶׁעַל־כָּל־פָּנִים נִתְעוֹרַר אַחַר 'את־עֲרוֹתֶיךָ וְאֶת־דְּלָעֶיךָ' - שֶׁהִתְחִיל לְהִרְגִיל עֲצֻמוֹ בְּכֹסוּפֵי קְדוּשִׁים, וְלִהְיוֹת מִחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁלֹּא תִחְשַׁב בְּכֹסוּפֵי רָעִים, רַק הוּא מִרְגִיל עֲצֻמוֹ לְכֹסֵף וְלִהְיוֹתוֹקֵק וְלִהְתַּעֲבֹעַ תָּמִיד לְהִשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ - אֲזִי הוּא גַם כֵּן עוֹשֶׂה נִפְשׁוֹת קְדוּשׁוֹת. וְאֶף־עַל־פִּי שֶׁאֵלּוֹ הַנִּפְשׁוֹת הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ סֵטְרָא־דְּנוֹקְבָא' - אֶף־עַל־פִּי־כֵן הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ תִקְוַי־הַבְּרִית'.

[עֵינַי בְּאֵרִיכוֹת בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת, קְרִיאַת־שְׁמַע הַלְכָה הַ, אוֹתִיּוֹת זֶחֶט־יִיא־יִבִיג־יִחִיט - בְּעֵינַי 'את־עֲרוֹתֶיךָ וְאֶת־דְּלָעֶיךָ' וְ'את־עֲרוֹתֶיךָ וְאֶת־דְּלָעֶיךָ' - בְּבַחֲיַנְתָּ (אִיכָה הַ, כ"א): "הִשִּׁיבֵנו ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָה", וּבְבַחֲיַנְתָּ (מְלָאכֵי ג' ז): "שׁוּבוּ אֵלַי וְאִשׁוּבָה אֲלֵיכֶם".]

"כִּימִי נִדְּתָה דְּוִתָּה תִטְמָא" (ויקרא יב, ב)

ג.

(ח"א נב, א-ב בפסוק)

דַּע: שֵׁשׁ 'חֻתָּם', וְיֵשׁ 'חֻתָּם בְּתוֹךְ חֻתָּם'. יֵשׁ 'חֻתָּם הַפְּנִימִי' שֶׁל הָרִגְלִיךָ, בְּבַחֲיַנְתָּ מוֹכִיחֵי־הַדּוֹר' שֶׁהוֹלְכִים לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹתֵם לְהִשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

וְכִשֶּׁהֵשִׁים־יִתְבָּרַךְ גּוֹזֵר 'גְּזֵר־דִין' בְּעוֹלָם - הוּא מוֹתִיעֵץ עִמָּהֶם, וּמְגַלֶּה לָהֶם הַדִּין־תּוֹרָה' שֶׁנִּגְזַר עַל הַדּוֹר, וְהֵם מְכַסִּים הַדִּין־תּוֹרָה' וְחֻתְמִין אוֹתוֹ וְכוּ', שֶׁלֹּא יִהְיֶה נֶעֱשֶׂה מִמֶּנּוּ חִסְיוֹן־שְׁלוֹם דִּין אֲבָרִי. וְהוֹלְכִים וּמוֹכִיחִים הַדּוֹר, כִּדִּי לְהַחְזִירָם לְמוֹטֵב, לְהַמְתִּיק הַדִּין וְכוּ'.

וְכִשֶּׁהִרְעַ שֶׁל הַדּוֹר גּוֹבֵר עַל הַחֻתָּם־הַפְּנִימִי שֶׁל הָרִגְלִיךָ, וּמְקַלְקֵל

אוֹתוֹ חִסְיוֹן־שְׁלוֹם - אֲזִי נִתְקַלְקֵל שְׁלוֹם הָעוֹלָם, וְנֶעֱשֶׂה 'גְּרוּשִׁין וּמַחְלָקָת' בְּעוֹלָם, הַפֶּךְ הַשְׁלוֹם' - בְּבַחֲיַנְתָּ (אִיּוֹב יח, יח): **"וּמִתְבַּל יִנְדְּהוּ"** - כִּי "מ'חֻתָּם" נֶעֱשֶׂה 'נִדְּתָה' (ויקרא יב, ב), כִּי הֵם בְּמִסְפַּר הַשְּׁוֹה" (עֲצֻחִים לַה, ג).

וְיֵשׁ 'חֻתָּם' לְמַעַלָּה מִזֶּה הַחֻתָּם' - הִינּוּ: 'חֻתָּם־הַחִיצוֹן' שֶׁל הַיָּדִים, בְּבַחֲיַנְתָּ 'יָדִים' הַמְּקַבְּלִים 'מוֹסֵר' מֵאֵלּוֹ הַמוֹכִיחִים, בְּבַחֲיַנְתָּ (אִיּוֹב לז, ז): **"בְּיַד כָּל אָדָם יִחְתּוּם"**. וְהַיָּדִים' זֶה בְּבַחֲיַנְתָּ 'אֲמוּנָה', שֶׁנִּתְקַבֵּל בָּהּ הַמוֹסֵר'.

וְזֶה הַחֻתָּם־הַחִיצוֹן' צָרִיךְ שְׁמִירָה יִתְרָה שֶׁלֹּא יִתְקַלְקֵל - הִינּוּ: שֶׁלֹּא יִתְקַלְקֵל הַ'אֲמוּנָה'. כִּי אֲזִי יוֹכְלוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְקַלְקֵל הַחֻתָּם־הַפְּנִימִי'.

וּכְשֶׁנִּתְקַלְקֵל חִסְיוֹן־שְׁלוֹם גַּם הַחֻתָּם־הַחִיצוֹן' שֶׁל הַיָּדִים' שֶׁהוּא הַ'אֲמוּנָה' - נֶעֱשֶׂה מִזֶּה 'כְּפִירוֹת', שֶׁהִיא הַפֶּךְ הַ'אֲמוּנָה' - וְנֶעֱשֶׂה 'אֲמוּנוֹת־כְּזָבִיּוֹת'.

כִּי עֵקֶר הָעֲבוּדָה־זֶרָה' - אֵינָן לָהּ כַּח, אֶלָּא עַל־יַדֵּי שְׁמֹקֵבֵל מִהַיָּדִים' אֵלּוֹ וְכוּ'.

וְגַם תִּקְוֹנוֹ: הוּא רַק עַל־יַדֵּי בְּבַחֲיַנְתָּ הַיָּדִים' וְכוּ', בְּבַחֲיַנְתָּ (בְּרָאשִׁית לַה, ז): **"וַיִּתְּנוּ אֵל יַעֲקֹב, אֶת כָּל אֲלֹקֵי הַנִּבְכָר אֲשֶׁר בְּיָדָם"**.

כִּי "מ'חֻתָּם" נֶעֱשֶׂה 'נִדְּתָה', בְּבַחֲיַנְתָּ (ישעיה א, טו): **"יָדֵיכֶם דָּמִים מְלֹאוּ"** - כִּי 'יָד' בְּמִלּוּאוֹ [יָדִיד דְּלָת], הוּא מִסְפַּר 'נִדְּתָה' - הִינּוּ: "עֲבוּדַת־אֱלִילִים שֶׁמְטַמְּאָה בְּנִדְּהָ" (שִׁבְתָּ פב).

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּבִא־קַמָּא נט): **"אֶלְעָזָר זַעֲרָא הוּא סִיִּם מְסֵאנָא אַכְמָא, אֲמַרוּ לָהּ: מַה עֲבַדְתָּ? אָמַר: קָא מִתְאַבְּלִינָא עַל יְרוּשָׁלַיִם"** - כִּי הִיא מִתְאַבֵּל עַל יְרוּשָׁלַיִם "קַרְיָה נְאֻמָּנָה" (ישעיה א, כא-כו). הִינּוּ: עַל 'קַלְקוּל הַ'אֲמוּנָה'.

היגיו: שהשם יתברך ברא כל הבריאה בשביל האדם ה'פעל-בחינה' - שהוא דיקא יתקן כל הדברים, על-ידי ברור ה'טוב שבעץ-הדעת' - שעל-ידי-זה משלים ומתקן כל הדברים שבעולם.

ועל-כן צריכין לתקן 'תקון-המילה', 'תקון-הברית', בזה העולם דיקא - בחינת 'שלמות לשון-הקדש' על-ידי 'תרגום דיקא'.

וזהו (יחזקאל א, כז): "חשמ"ל". "חשמ"ל" - בחינת 'מילה' (זהר ויקהל רג). ו'מ"ל" - גימטריא 'שבעים', בחינות (זהר שם): "מדורה של שבעין כוכבין" - שנתמלל ונחתך ונתבטל על-ידי 'מצות מילה', שהוא בחינת 'תקון-הברית'.

ה.

(ח"א כב, ה)

להכניע ולשפר 'עזות-הגוף', הוא על-ידי 'קולות-דקדושה' (צעקה, אגחה, קול שופר, קול זמרה, קול החכם האמת, קול קשקוש המטבעות של צדקה, ושאר קולות דקדושה).

ואז מתקרבת ומתדבקת ה'עצם' - לה'בשר', היגיו ה'נשמה' - לה'גוף'. והיא טובה לה'נשמה' - ש'לפעמים כשנופלת ממדרגתה, תוכל לחזור למעלתה, על-ידי 'תענוג-הגוף', ועל-ידי ה'הארות' שהאירה בו הנשמה מקדם.

וזה (בראשית יז, כג-כד): "וימל את בשר ערלתם בעצם היום הזה", "בעצם היום הזה נמול אברהם". "היום הזה" - זה בחינת 'קול שופר' "שמצותו ביום" (ראש-השנה כח: מגלה כ:). שעל-ידו נמול ונשפר 'ערלת בשר', ומקבל 'אור העצם'.

ועל-כן סים: "מסאנא אכמא" - להורות: שנתקלקל 'חותם-הרגלין', ונעשה מ'חות"ם, דם 'נד"ת', פי "האי שחר אדם הוא" (נדה יט.). וזה נעשה על-ידי 'קלקול האמונה' - פי עקר היא ה'אמונה' וכו'.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג)
- עניני 'ברית מילה' ו'מילת בשר הערלה' -

ד.

(ח"א יט, בפסוק)

זהו סוד 'פונת המילה': כמו שמובא במדרש (בראשית-רבה יא, ו): "איה יברא הקדוש-ברוך-הוא דבר המחסר תקון"!

אף הוא על פונה זו: שה'לשון-הקדש', שהוא בחינת 'תקון-הברית' הפא מלמעלה, הוא עדין חסר תקון.

ועקר תקונו למטה בזה העולם - על-ידי שאנו מעלין ה'טוב-שבתרגום', ומשלימין ה'לשון-הקדש' - פי עקר תקון כל הדברים, נשלם למטה בזה העולם דיקא.

שאף-על-פי שה'לשון-הקדש' פא מלמעלה - אף-על-פי-כן אין לו שלמות פי-אם על-ידי 'לשון-תרגום', בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, טז) - דהיגיו: על-ידי ש'מבררין ה'טוב' שב'תרגום', ה'טוב' שבעץ-הדעת, שעל-ידי-זה דיקא נשלם ה'לשון-הקדש'.

וזהו ש'מבאר שם במדרש התרוץ: "כל דבר צריך תקון וכו', אף האדם צריך תקון" וכו'.

ו.

(ח"א לא, ו)

מי שהוא בבחינת ברית, אזי: "חסד מתגלה בפמא דאמה" (זהר אדרא-רפא נשא קמב.), בבחינת (תהלים פט, כט): "לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו".

ובשביל-זה נתנה מדת חסד, לאברהם, כי הוא היה ראש למאמינים" (על-פי שירי-השירים רפה ד, כ), ו"ראש לגמולים" (אסתר-רבה פתיחתא י).

ז.

(ח"א לד, ז)

'חרפה' הוא בחינת ערלה, כמו שכתוב (בראשית לד, יד): "לא נוכל לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה, כי חרפה הוא לנו". והוא בחינת אהבה נפולה ושבורה וכו', כי ה'חרפה' הוא מ'שבירת כלי החסד'.

וכשה'לב' משקע ב'חרפה', ב'ערלת לב' (על-פי דברים י, טז: "ומלתם את ערלת

לבבכם"), הינו: (תהלים סט, כא): "חרפה שברה לבי" - ומקשר ה'לב', בחינת 'ואו' - לה'יו"ד', הינו: לה'נקדה', בחינת 'צדיק', ששם ה'אור האהבה הקדושה שורה, כי אור החסד נשאר ב'יסוד דאצילות', שהוא בחינת (משלי י, כה): "צדיק יסוד עולם".

אזי נתבטל ה'אהבות רעות' - הינו: ה'חרפות', הינו: "ערלת לב". כי ה'צדיק', יאיר לה'ואו', בחינת 'לב' - ונתבטל ה'חרפה', הינו "ערלת לב" - כי "על כל פשעים תכסה אהבה" (משלי י, יב), כי שם שורה אהבה הקדושה.

ח.

(ח"א לט)

ה'ערלה' הם 'שלש-קלפות', המסבבים ה'ברית-שלום'. וכשמשברין את ה'ערלה', אזי נתגלה 'ברית-שלום'. וכשיש שלום למטה, יש לו שלום למעלה במרומו. וכשיש שלום למעלה, אזי נתגלה ונתרבה שבע גדול בעולם.

ט.

(ח"א סג)

'סוד' פונת המילה: כי 'ברית' נקרא "אמה" (שפת קח:). והוא בחינת (מנחות צח:). "אמה בת ששה טפחים", שה'ברית' כלול מהם.

והוא בחינת (ישעיה ו, ב): "שורפים עמדים ממעל לו, שש פנפים שש פנפים לאחד". "שש פנפים" - הם בחינת ה'ששה-טפחים' הנ"ל.

והם נחלקים ל'שלוש' - הינו בחינת (שם): "בשתיים יכסה פניו, ובשתיים יכסה רגליו, ובשתיים יעופף".

כי 'פנים' - הוא בחינות (בבא-קמא לב:): "וטפח לו על פניו".

(א) "ובשתיים יכסה פניו" - הוא בחינות 'שני טפחים', בחינות "מגלה טפח ומכסה טפח" הנאמר ב'ברית' (גדרים כ:).

(ב) "בשתיים יכסה רגליו" - הוא בחינת "וטפח לו בסנדלו" (בבא-קמא שם). והוא גם-כן בחינת 'שני טפחים' פנ"ל, "מגלה טפח ומכסה טפח".

(ג) "ובשתיים יעופף" - הוא בחינת (חלין כז:): "עופות שנבראו מן הרקק", בחינות:

י.
(ח"א פג)

"סוּד הַמִּלָּה, לְשֹׁתֵק עַל הַבְּזוּיוֹנוֹת!" - פִּי
(תְּקוּנֵי-זֶהַר לֹד. עַל יִחְזַקְאֵל א. ד.) יֵשׁ שְׁלֹשׁ
קְלָפוֹת הַטְּמְאוֹת, וְקְלַפַּת נְגָה' הִיא בֵּין
הַשְּׁלֹשׁ-קְלָפוֹת' וּבֵין הַקְּדוּשָׁה, בְּחִינַת
"חֲשֵׁמ"ל" (יִחְזַקְאֵל שָׁם), פִּי לַפְּעָמִים נִכְלָלָת
בְּמ"ל אֲזוּרוֹת' (עַצְמֵי-לֵג, ג; מַט, א).

וְזָהוּ סוּד מִלָּה' - פִּי (תְּקוּנֵי-זֶהַר עַח. עַצְמֵי-חֵיִים
מַט, א.) **"יֵשׁ שְׁלֹשׁ עוֹרוֹת' שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ**
קְלָפוֹת', וְעוֹר דֶּק רְבִיעִי הוּא בְּחִינַת נְגָה".
וְכָל הַחֲרָפוֹת' הַבָּאִים לְאָדָם, הֵם מִשְׁלֹשׁ-
הַקְּלָפוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֶרְלָה'.

וּמִפְּנֵי-זֶה אָמְרוּ אַחֵי דִינָה לְאַנְשֵׁי שְׂכָם
(בְּרֵאשִׁית לֹד, יד.) **"לֹא נוֹכַל לָתֵת**
אֶת אַחֲתָנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ עֶרְלָה, פִּי חֲרָפָה
הִיא לָנוּ"; וְגַם יְהוֹשֻׁעַ אַחֵר מָלְ אֶת יִשְׂרָאֵל
שֵׁנִית, אָמַר (יְהוֹשֻׁעַ ה, ט.) **"הַיּוֹם גְּלוֹתִי אֶת**
חֲרַפַּת יִשְׂרָאֵל" - פִּי עֶקֶר הַחֲרָפוֹת' בָּאִים
מִבְּחִינַת 'עֶרְלָה', בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ-קְלָפוֹת' הַנ"ל.

וְעַל-יָדֵי שְׁשׁוּמְעִין חֲרַפְתֶּם וְאִינֶם
מְשִׁיבִים" (שְׁבַת פַּח: יוֹמָא כג. גְּטִין לו:)
- דּוֹחִים הַשְּׁלֹשׁ-קְלָפוֹת', בְּחִינַת 'עֶרְלָה',
בְּחִינַת 'חֲרָפָה' - וְנִכְלָלִים בְּבְחִינַת 'חֲשֵׁמ"ל',
עַל-יָדֵי הַשְּׁתִּיקָה'.

"חֲשֵׁמ"ל" (תְּחִינָה יג זֶהַר וַיִּקְהַל רג.) **"חֲש" -**
הֵינּוּ: 'שְׁתִּיקָה'. ו"מל" - הוּא
בְּחִינַת מִלָּה' בְּטוּלַה-עֶרְלָה', חֲרָפָה',
'שְׁלֹשׁ-הַקְּלָפוֹת' - פִּי הוּא דּוֹחָה הַחֲרָפָה',
עַל-יָדֵי שְׁאִינוּ רוֹצֵה לָרִיב וּלְחַרֵּף אֶת חֲבֵרוֹ.
[נַעֲיָן בְּפָנִים שְׁנֵי סוּגֵי הַשְּׁתִּיקָה עַל הַחֲרָפוֹת, בְּחִינַת
הַשְּׁלֹשׁ-קְלָפוֹת' וּבְחִינַת נְגָה].

"טוּפַח עַל-מְנַת לְהַטְפִּיחַ" (בְּרִכּוֹת כה: יוֹמָא עח.
גְּטִין טז. עַבּוּדָה-זָרָה ס:).

וְכָל הַשְּׁשֵׁה-טְפָחִים, כְּלוּלִים וּמְנַחִים
בְּבְרִית' - פִּי הֵם בְּחִינַת: **"שֵׁשֶׁת יָמִים**
שָׁבָהּם עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ",
בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ו.) **"הִנֵּה טְפָחוֹת נָתַת יָמִי",**
כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת כ, י): **שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה'**
וְכוּ' וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי".

הֵינּוּ: שְׁכָל הַשְּׁשֵׁת-יָמִים, בְּחִינַת הַשְּׁשֵׁה-
טְפָחִים' - הַנִּיחַ כָּלם "בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי", שֶׁהוּא 'שְׁבַת', שֶׁהוּא בְּחִינַת
'בְּרִית', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שָׁם לֹא, יז): **"בְּרִית עוֹלָם**
בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

וְזָה בְּחִינַת (תְּקוּנֵי-זֶהַר פג. עַל בְּרֵאשִׁית א, א):
"בְּרֵאשִׁית, בָּרָא שֵׁת" - בְּחִינַת 'שֵׁשֶׁת
יָמִים, 'שֵׁשֶׁה טְפָחִים' הַנ"ל, שְׁכָלם מְנַחִים
וּכְלוּלִים בְּבְרִית'.

וְזָה (שָׁם יא.) **"בְּרֵאשִׁית, בְּרִית אֵש" - הֵינּוּ:**
'בְּרִית' שְׁכָלוֹל מִשְּׁשֵׁה יָמִים, 'שֵׁשֶׁה
טְפָחִים, 'שֵׁשׁ כְּנָפִים'.

וְזָה: "בְּרִית אֵש" - בְּחִינַת שְׂרָפִים' בְּשֵׁשׁ
כְּנָפִים, שֶׁהֵן בְּחִינַת 'שֵׁשֶׁה-טְפָחִים'
כְּנָפִים'.

כִּי גַם 'אֵש' יֵשׁ לָהּ שֵׁשֶׁה כַּחוֹת - הֵינּוּ:
מִתִּיךְ וּמִקְפִּיא, מְבַשֵּׁל וְשׂוֹרֵף, מְשַׁחֵר
וּמְלַבֵּן.

וְכֵן 'עוֹף' יֵשׁ בּוֹ שֵׁשֶׁה כַּחוֹת - פִּי עַל-יָדֵי
הַעֲפִיפָה', הוּא נֶעְלָם וּמִתְנַגֵּף, קָרוֹב
וְרַחוּק וְכו'.

וְהַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּרִית' - כְּלוּל
מִבְּחִינַת הַשְּׁשֵׁה-טְפָחִים'
הַנ"ל, שְׁנַחֲלָקִים לְשֹׁלֵשׁ בְּחִינַת' שֶׁל 'שְׁתֵּים
שְׁתֵּים' וְכו' וְכו'.

יא.

(ח"ב יט)

מִיֻּלָּה' היא מצוה ראשונה שנצטוו בה אברהם אבינו, שהיה "ראש למאמינים" (על-פי שירי-השירים רבה ד, כ). ועמלק' שהוא בחינת הפילוסופים וה'כופרים', בופר בכל המצוות, ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו (תנחומא תצא י): "חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - שכופר במצות מילה, וזורקה כלפי מעלה אל השכל. כי הם מפרשים הכל רק על 'שכליות' לבד, וכופרים בעשיות המצוות. אשרי מי שאינו יודע מהם כלל.

יב.

(לקוטי-הלכות, שחיטה ב, ז)

עקר 'תקון-הברית', הוא בבחינת יום השמיני, שהוא למעלה מהשבעה ימים' שהוא בחינת ה'דעת' - שמשם נמשך עקר 'תקון-הברית', פמובא.

וצריך שיעברו עליו 'שבעה ימים' - כדי לצאת מן 'פחה-המדמה', 'פח-הבהמיות', שעקר אחיזתו בבחינת 'שבעת ימים', על-ידי 'אהבת-הנפולות', פמובא בדברי רבנו (ח"א נד).

אבל בבחינת "יום השמיני", שהוא בחינת 'מחין' - אין לו אחיזה שם. ואז נעשה ה'מילה', שהוא 'הכנעת הבהמיות' ו'תקון-הברית'.

יג.

(לקוטי-הלכות, חל-המועד ד, יא)

אי-אפשר להכניע ה'רע' שהוא ה'ערלה', מהאדם, עד שיעברו עליו

'שבעה ימים' תחלה - שהם פנגד 'שבעת ימי בראשית', שכלם נכללין בשבת.

"וביום השמיני" - אז הוא בחינת המשכת קדשת 'שבעת ימי בראשית', שהוא בחינת 'קדשת שבת', לימי החל, שהתחיל "ביום השמיני" ליצירה.

ועל-כן אז דיקא "מלין בשר ערלתו", ומכניעין ומבדילין מפנו ה'רע' שהוא ה'ערלה', כדי להמשיך הקדשה על התינוק הנמול - שעקר הקדשה הוא: להמשיך 'קדשת העולם-הבא', שהוא 'קדשת שבת' - ל'זה העולם', שהוא בחינת 'ימי המעשה' - ש'זה נעשה "ביום השמיני" דיקא.

יד.

(לקוטי-הלכות, מילה ג, ד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עח, 'בענין הנהגת הפשיטות')

זה בחינת 'מצות מילה' בשמיני - שצריך ל'עבר על התינוק שבעה ימי ערלה, ואחר-כך בשמיני מלין אותו.

כי זהו בחינת מה שארץ-ישראל היתה תחלה ביד פנעו, ואחר-כך נתנה לישראל. ומה שהיה העולם מתקיים בתחלה עשרים-וששה דורות בלא התורה, ואחר-כך נתנה תורה - כי בהכרח שתקדים הקלפה לפרי.

ובאמת: גם בעת שליטת הקלפה בימי הקודמת לפרי, דהינו בימי ערלה, בעת שארץ-ישראל ביד פנעו ובעשרים-וששה דורות שלא נתנה תורה - גם אז מקבלין חיות רק מהשם-יתברך שמחיה את כלם בחסדו הגדול, שהוא בחינת 'התורה הנעלמת'.

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)
 עניני 'לדה', 'צעקת היולדת',
 'מקשה-לילד', 'קשוי הולדת הנפש'

טו.

(ח"א כא, ז)

לפַעַמִּים ה'מַחִין וְהַשְּׁפַע־אַלְקִי,
 בְּהַעֲלֵם, בְּבַחֲיַנַת 'עֲבוּר' - וְאִז
 "יָפָה צְעָקָה לְאָדָם" (ראש־הַשָּׁנָה טז, יח.), בֵּין
 בַּתְּפִלָּה בֵּין בַּתּוֹרָה.

כִּי 'הַעֲלֵם', הֵינּוּ 'עֲבוּר', זֶה בְּבַחֲיַנַת (דְּבָרִים
 לב, יח): "צוּר יִלְדֶךָ תִּשִּׁי", כְּמוֹ (מְלָכִים-ב
 יט, ג; יִשְׁעִיָה לז, א): "וְכַח אֵין לְלִדָּה" - כְּמוֹ אִשָּׁה
 שֶׁתִּשָּׂא כַּחַּ מְלִילָד, וּבִשְׂעָה שֶׁהִיא פּוֹרַעַת
 לִילָד רָאֵמַת 'שִׁבְעִין קָלִין', כְּמִנּוּן תַּבּוּת
 שֶׁבְמִזְמוֹר "יַעֲנֶךָ" (תְּהִלִּים כ), וְאִז מוֹלְדָת (זֶהָר
 פְּנִיחָם רמט:).

וְה'שִׁבְעִין-קָלִין, הֵם בְּבַחֲיַנַת (תְּהִלִּים כט;
 פְּסָחִים קיב.): 'שִׁבְעָה
 קוֹלוֹת' שֶׁאָמַר דָּוִד עַל הַמַּיִם" (זֶהָר שָׁם), "שִׁכַּל
 אֶחָד כָּלוּל מֵעֶשֶׂר" (רַבְנּוֹ בְּפָחִי, שְׁמוֹת כ, א).

וְה'צְעָקָה שֶׁאָדָם צוֹעֵק בַּתְּפִלָּתוֹ וּבַתּוֹרָתוֹ
 כְּשֶׁנִּסְתַּלְקִין ה'מַחִין בְּבַחֲיַנַת
 'עֲבוּר' - אֵלּוּ ה'צְעָקוֹת' הֵם בְּבַחֲיַנַת 'צְעָקַת
 הַיּוֹלְדָת'.

וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא 'יּוֹדַע
 תַּעֲלוּמוֹת' שֶׁל
 הַמַּחִין אֵיךְ נִתְעַלְמוּ - הוּא מֵאֲזִין 'צְעָקַתְנוּ'.
 וְה'צְעָקָה' הוּא בְּמָקוֹם 'צְעָקַת הַשְּׂכִינָה',
 כְּאֵלּוּ הַשְּׂכִינָה צוֹעֵקַת, וְאִז מוֹלְדָת הַמַּחִין.

וְזֶה בְּבַחֲיַנַת (בַּמִּדְבָּר יב, יד): "תִּכְלֹם שִׁבְעַת
 יָמִים". "שִׁבְעַת יָמִים" - זֶה בְּבַחֲיַנַת
 'שִׁבְעָה קוֹלוֹת' שֶׁל דָּוִד כְּנִל, שֶׁהֵם 'שִׁבְעִין-
 קָלִין' הַנִּל, שֶׁצָּרִיךְ לְצַעֵק כְּדִי לְהוֹצִיא 'אוֹר-

וְעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר קִיּוּם-הָעוֹלָם - כִּי עַל-
 יְדֵי-זֶה, אֶפְלוּ כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא
 וּפּוֹגֵם בְּבְרִית-קִדְשׁ, שֶׁאִזִּי נִמְשָׁךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם
 הָעוֹרָלָה דְּחַפְיָא עַל בְּרִית, וְהָיָה רָאוּי שֶׁחֲסִי-
 וְשָׁלוֹם יִחְזֹר הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ - כִּי עֵקֶר
 כָּלִל וְיִסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה הוּא 'שְׁמִירַת
 הַבְּרִית-קִדְשׁ' וְכוּ', וְעֵקֶר 'קִיּוּם-הָעוֹלָם' הִיא
 עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' וְכוּ'.

אִךְ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ "חַפֵּץ חֶסֶד" (מִיכָה ז, יח),
 וְעַל-כֵּן הַקְדִּים הַקְּלִפָּה לְפָרִי, וְהַקְדִּים
 'שִׁבְעָה יָמֵי עוֹרָלָה' קִדְּם ה'מִילָּה' - לְהוֹרוֹת:
 שְׁגָם בִּימֵי הָעוֹרָלָה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ נוֹתֵן חַיּוֹת
 בְּחֶסְדּוֹ הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת 'הַתּוֹרָה
 הַנְּעַלְמָת'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה: אֶפְלוּ כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא חֲסִי-
 וְשָׁלוֹם וּפּוֹגֵם בְּבְרִית -
 הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְקִימוֹ בְּחֶסְדּוֹ, בְּבַחֲיַנַת 'הַתּוֹרָה
 הַנְּעַלְמָת', וּמֵאֲרִיךְ אַפּוֹ עַד שִׁישׁוּב.

וּבְזֶה מוֹבֵן הַיֵּטֵב מַה שֶׁאֵיִתָּא בְּזֶה-רֵי-הַקְדוֹשׁ
 (וַיְחִי רִיט:): "שֶׁעַל פְּגַם-הַבְּרִית אֵין
 מוֹעִיל תְּשׁוּבָה". וּבְאִמְתָּ-לְאִמְתּוֹ אֵיִתָּא בְּכָל
 הַסְּפָרִים: "שֶׁעַל הַכָּל מוֹעִיל תְּשׁוּבָה" - אִךְ
 עַל-פִּי כָּל דְּרָכֵי הַתּוֹרָה הַנְּגַלִּית, בּוֹדָאֵי אֵין
 מוֹעִיל תְּשׁוּבָה עַל פְּגַם טְפֵי הַמּוֹחַ.

אָבֵל יֵשׁ 'תּוֹרָה הַנְּעַלְמָת' שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַת
 'חֶסֶד חֲנָם', שֶׁזֶהוּ הַחֶסֶד סְתוּם וְנְעַלְמָם
 מֵעֵין כָּל - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם אֶפְלוּ
 'קִדְּם מִתְּוֹרָה', וְאֶפְלוּ בִּימֵי עוֹרָלָה וְכוּ'
 כְּנִל. וְעַל-יְדֵי ה'חֶסֶד הַנְּעַלְמָם' הַזֶּה, מוֹעִיל
 תְּשׁוּבָה עַל הַכָּל (עֵינֶשׁ עוֹד בַּפְּנִים).

הפנים' מהעלם אל הגלוי. והגלוי זה בחינת
'לדה'.

ואז אחר הלדה, "דם נעפר ונעשה חלב"
(בכורות ו: נדה ט.). וזה בחינת "תכלם" -
כי ה'כלמה', "אזל סומקא ואתי חורא" (בבא-
מציעא נח:), הינו: "דם נעפר ונעשה חלב".

וזה: "צור ילדה תשי" - ראשי-תבות של:
"צ'עקתנו יודע ת'עלומות" (תפלת אנא
בכה).

וזה: 'תש"י' - ראשי-תבות של: "ת'כלם
ש'בעת י'מים".

זז.

(ח"א כג, א-בסוף)

צריכים להתנסות ולהצטרף ב'תאות'
ממון, קדם שזוכין להרויח
ולהוליד 'ממון-דקדשה', ולצעק ולהתפלל
ק"מ קליון להנצל מ'תאות-ממון', ולהתגבר
שלא לפול בזה.

ובשביל-זה: "קשים מזונותיו בפלים
ביולדה" (פסחים קיח.) - כי
היולדת צריכה לסבל 'חבלי-לדה', ולצעק ע'
קליון קדם ה'לדה' - והכא יש 'ק"ם קליון'
שהשכינה צווחת (סנהדרין פ"ו מ"ה): "קלני
מראשי, קלני מזרועי", בחינת קולות
כפולים.

הינו: שני פעמים עי"ן קליון, שצווחת
השכינה על הנופלים ב'תאות-ממון',
שהיא 'עבודה-זרה' כלולה מכל ה'עבודות-
זרות' של עי"ן אמות'.

ובשביל-זה: 'ממון' עם הד' אותיות,
גימטריא ק"ם.

זז.

(ח"א כג, ה)

שרש השפעות' מכנה בשם 'שליא',
ששם מנח הולד. כי ה'שליא' הוא
בחינת (איוב ג, י): "דלתי בטני", כי 'יש שני'
דלתות לאשה (בכורות מה. ו; ויקרא-רפב יד, ד) -
"ונעשה משני דלתין, צורת מ"ם סתומה,
ששם מנח הולד" (שער-הכונות, דרושי העמידה ב)
- בחינת "מ"ם של יצירת הולד" (נדה ל.).
וכן יש למעלה "דלתי שמים" (תהלים עח, כג),
שמשם נולד ה'שפעות'.

יח.

(ח"א לו, א)

כל נפש מישראל, קדם שיש לה התגלות
בתורה ועבודה, בחינת 'לדה' - מנסין
ומצרפין אותה בגלות התאוות של 'שבעים-
אמות'.

ואזי הוא צריך לצעק להשם-יתברך הרבה
קולות, הכלולים ב'שבעים-קולות' -
כמו היולדת שצועקת לפני הלדה 'שבעים
קולות', בנגד 'שבעים תבות' שבמזמור
"יענך" (תהלים כ - זהר פנחס רמט:) - עד שירחם
עליו השם-יתברך.

יט.

(ח"א ס, ה)

'התגלות-היראה', הוא על ידי 'פקידות-
עקרות'. כי על-ידי
'לדה', נתגלה 'יראה', בחינת (תהלים מח, ז):
"רעה אחרתם שם חיל ביולדה".

כי על-ידי ה'לדה', יוצאין 'דמים'
וגבורות, שהן בחינת 'יראה'. ובפרט
בשנפקדה 'עקרה', שהיו הדמים והגבורות
נעצרים כל-כף עד עתה. על-כן אחר-כך
בשיוצאין, נתגלה ה'יראה' ביותר.

נ.

(ח"א סז, ז)

כְּשָׂא כְּבוֹד חֲדָשׁ לְהָאָדָם, וּמִלְבָּשׁ
בְּתוֹכוֹ נֶפֶשׁ־דְקָדְשָׁה - צְרִיךְ
לְרֹאוֹת לְהוֹלִיד הַנֶּפֶשׁ בְּנִקְלָה, בְּלִי קִשְׁוִי-
הוֹלָדָה.

כִּי הַכְּבוֹד הִיא "אִם כָּל חַי" (בראשית ג, כ),
וְהַנֶּפֶשׁ מִלְבָּשֶׁת בָּהּ כְּעֶבֶר בְּמַעֲי אִמּוֹ.
וְלַפְעָמִים כְּשֵׁיחַ חֲסוּשָׁלוֹם בְּחִינַת קִשְׁוִי-
לִילָד, יְכוּלִין לְהַסְתַּלַּק שְׁנִיָּהֶם חֲסוּשָׁלוֹם,
הָאִם וְהוֹלָד, דְּהֵינּוּ: הַכְּבוֹד וְהַנֶּפֶשׁ. או
לַפְעָמִים אֶחָד מֵהֶם, כְּפִי עֲגִין הַקִּשְׁוִי־לִילָד.

וְאַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁנּוֹלַד הַנֶּפֶשׁ, צְרִיךְ לְגַדֵּל
אֶת הַנֶּפֶשׁ וְכוּ'.

וְשִׁתִּי בְּחִינּוֹת אֵלוֹ, הַהוֹלָדָה וְהַגְּדוּלָה,
נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי יִרְאָה וְאַהֲבָה.

כִּי הַהוֹלָדָה - נַעֲשִׂית עַל־יְדֵי הַיִּרְאָה,
בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים מִז, ז): "רַעְדָה אֲחֻזָּתֶם שָׁם
חֵיל בַּיּוֹלָדָה".

וְאַחַר שְׁנוֹלַד - מַגְדִּילִין אוֹתָהּ עַל־יְדֵי
הָאַהֲבָה וְכוּ'.

וְזָה בְּחִינַת (איוב כט, כ): "כְּבוֹדִי חֲדָשׁ עִמּוֹדִי,
וְקִשְׁתִּי בְיָדִי תַחֲלִיף" - הֵינּוּ: כְּשֶׁמַּגִּיעַ
כְּבוֹד חֲדָשׁ אֶל הָאָדָם, אָזִי צְרִיךְ לְהַחֲלִיף
וְלְהַעֲבִיר הַקִּשְׁוִי, עַל־יְדֵי בְּחִינַת יָדַיִם.
שְׁעַל־יְדֵי הַיָּדַיִם, הוֹלְפֶת וְעוֹבֶרֶת הַקִּשְׁוִי-
לִילָד.

וְזָה בְּחִינַת חֲלוּף שֵׁם אֲקִי"ק שֶׁהוּא שֵׁם
בּוֹכ"ו (זֶהר פְּקוּדֵי רִסֵּא), בְּגִימַטְרִיא "יָדָךְ"
(דְּבַר־הַיְמִימִים־א כט, יב), "שְׁעַל־יָדוֹ הַהוֹלָדָה",
כִּידוּעַ (פְּרִיעֵץ־חַיִּים, שַׁעַר הַזְּמִירוֹת פ"ה).

וְזָה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כח, כו) "וּבִיּוֹם הַכַּפּוּרִים",
בְּחִינַת הוֹלָדָת־הַנֶּפֶשׁ בְּלִי קִשְׁוִי-
לִילָד, בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ד, לא): "צָרָה כְּמִבְּרִיָּה".

נא.

(ח"א קלה)

עַל־יְדֵי שְׁחוֹתְכִין הַמְּלָכוֹת־דְקָדְשָׁה,
מִהָאַרְבַּע־מְלָכִיּוֹת דְּסִטְרָא־
אַחֲרָא, בְּשִׁלְש־רִגְלִים, וּמַעֲלִין אוֹתָהּ אֶל
'אוֹר־הַפְּנִים' - עַל־יְדֵי־זָה נִפְתָּח רַחֲמָה שֶׁל
הַמַּקְשָׁה־לִילָד.

כַּמּוּבָא בְּעֵץ־חַיִּים' (לה, ג - על הַגְּמָרָא
בְּבִכּוּרוֹת' מִה; וַיִּקְרָא־רַבָּה יד, ד): "כְּשֵׁם
שֵׁיחַ צִירִים וּדְלָתוֹת לְבַיִת, כָּךְ יֵשׁ צִירִים
וּדְלָתוֹת לְאִשָּׁה" - "שְׁמַה־שְׁתֵּי דְלָתִין, נַעֲשֶׂה
צוּרַת מ"ם סְתוּמָה, שְׁשָׁם נוֹצֵר הוֹלָד" -
וְצְרִיךְ לְחַתֵּךְ הַמ"ם לְשֵׁנֵי דְלָתִין, כְּדִי שְׁיֵצֵא
הוֹלָד.

וְזָהוּ (שְׁמוּאֵל־א טו, לג): "וַיִּשְׁפֹּף", "חֲתָכוּ
לְאַרְבַּע" (רש"י) - שְׁחַתְּךְ הַמ"ם לְשֵׁנֵי
דְלָתִין (עֵינְךָ לְקוּטִי־הַלְכוֹת, תְּפִלִּין ה, ל).

[לְקוּטִי־תְּפִלוֹת ח"א ל, בְּסוּפּוֹ: וַיִּרְבוּ בַצְּדָקָה מְאֹד! -
כִּי הֶעֱקַר תְּלוּי ב'חֲסֵד, שְׁעַל־יְדֵי־זָה חוֹתְכִין אֶת הַדְּלָת'
מִהַמ"ם וְכוּ', כְּמִבְּאֵר בְּתוֹרָה (ח"א ל) הַנ"ל (עֵינְךָ הַחֲסֵד),
שְׁעַל־יְדֵי־זָה נִפְתָּח רַחֲמָה שֶׁל הַמַּקְשָׁה־לִילָד כְּמִבְּאֵר
בְּסִפְרֵי. עֵינְךָ לְקוּטִי־מִזְהַר"ן ח"א בְּסִימָן ל', וּבְסִימָן קל"ה
בְּסוּפּוֹ. וְהִבְנֵי. (לְמַעֲשֶׂה לֹא מִזְכֵּר הָעֵינְךָ שֶׁל 'מַקְשָׁה־לִילָד' בְּתוֹרָה
ח"א ל, רַק בְּח"א קלה בְּסוּפּוֹ שֶׁהוּא הַמַּשְׁוֶה לְתוֹרָה ח"א ל. עֵינְךָ־שָׁם)].

נב.

(ח"א קסט)

בְּשַׁעַת לְדָה, יוֹצֵאִין הַדְּמִים מִרְגְּלֵי
הָאִשָּׁה, שְׁעַל־יְדֵי־זָה עֶקֶר הַלְדָּה.
הֵינּוּ: שְׁיוֹצֵאִין הַדְּמִינִין מִהַרְגְּלִין' - כִּי עֵבֶר
הוּא בְּחִינַת דִּין, וְלָדָה הוּא בְּחִינַת

המתקת הדין. ועל-כך "נצטננין רגליה"
(סוטה יא:).

נג.

(ח"ב ב, ג-בסוף)

**"בשעה שאשה פורעת לילד, ירכותיה
מצטננות"** (סוטה יא:) - ועל-ידייה
נעשה ה'הולדה'.

כי ה'דמים' עולין למעלה, ואזי נדחק
המקום שם, ואזי הם דוחים את ה'ולד'
לחוץ, ואחר-כך חוזרים ה'דמים' למקומם -
שזה בחינת 'תודה-הלכה', בחינת 'תהלוכות'
ה'דמים' שחוזרים לילך בסדר.

כי גם ה'הלכה' היא בחינת 'הולדה', כי
ה'תמכי-אורייתא' מחסרים ממונם
מעצמם, בחינת "ירכותיה מצטננות", כי
"דמים תרתי משמע" (מגלה יד:) - ואחר-כך
על-ידי 'ממונם', נולד ה'הלכות' בחינת 'חסד',
ונתמלא ה'חסרון'.

וזה בחינת (תהלים ק, א): "מזמור לתודה
הריעו לה' כל הארץ". "לתוד"ה" -
אותיות 'תולד"ה. "ה'ריעו לה' כל הארץ" -
"ראשי-תבות הלכ"ה" (שער-הפסוקים, תהלים
שם).

ודע: ש"מזמור לתודה" הוא מסגל
ל'מקשה-לילד', לומר אותו - כי
"מזמור לתודה", ראשי-תבות 'מ"ל' -
בחינת 'שבעין-קלין' שהיוולדת צעקת קדם
הילדה (זהר פנחס רמט:).

ויש במזמור זה קס"ח אותיות - קס"ח
הוא 'חסד' בא"ת ב"ש, שעל-ידי
ה'חסד' בחינת ה'הלכות', ה'הולדה' בנקל.

ויש מ"ג תבות בזה המזמור - כי 'קשוי'
לילד' הוא על-ידי שיש קלפה שהיא

אומרת: "גזרו, גס' לי גס' לך לא יהיה"
(מלכים-א ג, כו) - כי אינו רוצה שיצא לאויר
העולם, וכנגד זה יש מ"ג תבות בזה המזמור.

ולקוטי-עצות, **בנים ייב:** על-ידי 'הלל והודאה'
להשם-יתברך, וכן על-ידי 'למוד הלכות', מכל-שכן
כשזוכין לחדש בהם - באה ה'ולדה בנקל'. וכן על-ידי
'תומכי אורייתא', שמתזיקין בממונם את ה'תלמידי-
תקמים' - ה'הולדה בנקל'. גם 'סגלה למקשה-לילד',
לעשות חסד הרבה דחינו: להרבות ב'צדקה וגמילות'
חסד].

נד.

(ח"ב ד, ב)

**"עקר תולדותיהן של צדיקים מעשים-
טובים"** (תנחומא נח ב) - נמצא:
שהמצוות ומעשים-טובים וכל עבודת-השם,
הם בחינת 'הולדה'.

וקדם ה'הולדה', כמה קלין של אה ואבוי,
וכמה חבלים וצירים - יש
לה'יולדת' קדם שמוולדת ה'הולדה', ובפרט
ה'ולדה ראשונה' של האשה, כמו שכתוב
(ירמיה ד, לא): "צרה כמבכירה".

וכן ב'עבודת-השם' - בהכרח שיהיה לו
כמה יגיעות, וצריך לצעק כמה קלין
של אה ואבוי, וגניחות, ופפילות, והטיות
וכו', ובפרט בהתחלה, שאז קשה מאד, כי
"כל התחלות קשות" (מכילתא יתרו).

ועל-כך קדם כל מצוה ועבודה - טוב לתן
צדקה, כדי להרחיב 'פתח
הקדשה' שצריך לעשות בעבודתו, ולא יהיה
קשה וכבד עליו כל-כך לכנס בהם.

ו'צדקה' - היא תמיד 'התחלה', בבחינת
(דברים טו, ח): "פתח תפתח", והיא
מרחבת כל הפתחים של הקדשה, שאפלו
כשיש פתח והתחלה, הצדקה פותחת יותר
ויותר, ומרחבת הפתח יותר.

כה.

(חיי-מוהר"ן רעח)

אמר רבנו ז"ל: "שפעל אצל השם-יתברך - שבשבאין לפניו להתפלל על 'מקשה-ליד', שלא יהיה לה הקשוי-ליד' כיי-אם עד אותה השעה שבאין לפניו, ותכף שבאין לפניו, תלד מיד!"

[שיח-טרפיק-קדש' ח"ו לג: באומן היה מפרסם הדבר: שבכל עת שהיתה איזה 'מקשה-ליד' צריכה ישועה, היו באים קרוביה לציון רבנו-הקדוש, ומתפללים שם, והיתה נושעת תכף ומיד, והיה הדבר לגם מפרסם].

כו.

(ספר-המדות, עניני 'מקשה-ליד')

[א] סגלה ל'מקשה-ליד', שתתלה על צוארה 'מפתח של הבית-עלמין' (בנים ח"ב כג; סגלה ח"ב ח).

[ב] על-ידי ה'פעס', אשר 'מקשה-ליד' (פעס מ).

[ג] אשר שאוכלת 'צנון' בעבורה, תלד בקשוי (קשוי-ליד א).

[ד] אשר שהיא 'מקשה-ליד', סגלה שתתן לה לשתות 'מים' מ'שבעה בארות' (קשוי-ליד ב).

[ה] גם בניה לא יהיו עמה בבית (קשוי-ליד ג).

[ו] גם תלחש לה באזנה, אותיות של שם ס"ג (קשוי-ליד ד).

[ז] גם מטתה לא תעמד במערב ובדרום (קשוי-ליד ה).

[ח] גם תתלה על צוארה, מ'מרוז' הנשאר (קשוי-ליד ו).

[ט] גם תלחש לה באזנה אותיות: פ"א וי"ו עי"ן ה"א [פוע"ה] (קשוי-ליד ז).

[י] 'תפוחים', מסגלים ל'מקשה-ליד' (סגלה ח"ב יא).

[יא] סגלה ל'מקשה-ליד': שתרחץ ב'יין' מלפניה ומאחוריה; "נכנס יין יצא סוד" (ערובין סה. סנהדרין לח.) (סגלה ח"ב יא).

כז.

(עלים-לתרופה, א שופטים תקצד)

בפרט כי תהלה לקל, נמצא באוצרותינו סגלות יקרות, תפלות נוראות על 'מקשה-ליד' (לקוטי-תפלות ח"א ל; ח"ב ב), הנה היו בעזרנו, אחרי אשר כמעט אפס כחה, בבחינת (מלכים-ב יט, ג): "וכח אין ללדה". ו"צעקתנו יודע תעלומות" הקשיבם, וילדה בשלום למזל-טוב בעזרת-השם-יתברך.

כח.

(לקוטי-הלכות, תפלין ה, בט-ל-לא-לב)

ה'גלות' הוא בחינת 'עבור'. וכשיוצאין מן ה'גלות', זהו בחינת 'לדה', כמו 'גאלת מצרים' שנקראת 'לדה', כמו שכתוב (יחזקאל טז, ד): "ומולדותיך ביום הולדת אתך" וכו'. וכן בגאלה אחרונה כתיב (ישעיה סו, ח): "כי חלה גם ילדה ציון את בניה". וכמו שכתוב (שם, שם ט): "האני אשר ולא אוליד".

ועל-כן בסוף הגלות מתגבר הגלות ביותר - זה בחינת 'קשוי-הולדה' וכו'. וכן כל היסורים והצרות שסובלים עכשיו בסוף הגלות האחרון הזה, הם בחינת 'חבלי-לדה', "כמו הרה תקריב ללדת, תחיל תזעק בחבליה" וכו' (ישעיה כו, יז).

וכל 'התגברות הבעל-דבר' שמתגבר עכשיו, זהו בחינת 'חבלי של משיח' (סנהדרין צח:), בחינת 'חבלי-לדה' - פי עקר

הברורים של הנשמות שנתבררים בכל דור וכו'.

ועל-כן בכל עת שבא נפש חדש, שהוא בחינת 'שכל חדש' וידיעה חדשה להפיר אותו יתברך, לגלות אמונתו יתברך יותר בעולם - אזי מתגלה בזה זיהמת עמלק, שהוא זיהמת הנחש. ורוצה לעבב חסוֹשֶׁלּוֹם ה'הולדה, שמזה בא חסוֹשֶׁלּוֹם בחינת 'קשויה-הולדה'.

כי עקר 'קשויה-הולדה', הוא על-ידי זיהמת-הנחש, שהוא 'חטא אדם הראשון', שאז נגזר (בראשית ג טז): "בעצב תלדי בנים" וכו'.

וזה שאמר רבנו ז"ל (ח"ב ב): "שמזמור לתודה' (תהלים ק), מסגל ל'מקשה-לילד' לומר אותו בשבילה" - כי "מזמור לתודה" מדבר מ'אמונה', כמו שכתוב (שם ק, א): "דעו כי ה' הוא אלקים" וכו'. ומסים: "ועד דור ודור אמונתו".

כי עקר ה'אמונה, נתחדשה ונתחזקה מדור לדור על-ידי ה'תחדשות-הנשמות, שהם בחינת 'שכלים חדשים' בהפרת אלקותו יתברך - על-כן על-ידי-זיהמת מבתליון 'קשויה-הולדה', כי עקר בטול קשויה-הולדה, היא על-ידי אמונה'.

ועל-כן העקר הוא תפלה, כמו שנוהגין כל ישראל להרבות בתפלה בשביל 'מקשה-לילד'.

כי ה'תפלה' היא בחינת 'אמונה', שעל-ידי-זיהמת נתבטל 'קשויה-הולדה' שבא מעמלק, שהוא בחינת 'כפירות', שרוצה למנע חסוֹשֶׁלּוֹם ה'הולדת נפש חדשה, שעל-ידי-זיהמת יתגלה יותר אמונת חדוש-העולם'.

'קשויה-הולדה' נמשך מבחינת 'עמלק', כמוֹבֵן בדברי רבנו ז"ל (סימן קלה) על פסוק (שמואל-א טו, לג): "וישסף שמואל את אגג" וכו'. ע"ן שם מה שכתוב שם על פרוש רש"י: "חתכו לארבע" וכו', על-ידי-זיהמת נפתח רחמה של ה'מקשה-לילד' וכו', ע"ן-שם.

כי באמת הכל אחד: כי הולדת נפש מישראל, ממש, ולבטל ה'קשויה-הולדה' ממש - הוא ממש בחינת 'יציאת-מצרים', שהוא בחינת 'הולדה' וכו'.

כי בשעת 'יציאת-מצרים', שהוא בחינת 'הולדה' - אז נתגלה ה'אמונה הקדושה, בחינת 'אמונת חדוש-העולם', שזה העקר שנתגלה אז, על-ידי כל האותות והמופתים נוראים מאד שעשה השם-יתברך עמנו אז וכו'.

ועל-כן פרעה מלך מצרים שיניקתו מאדום-עמלק, שהם ה'כפירות של חלל-הפנוי, רצו לעבב את ישראל בגלות, שזהו בחינת 'קשויה-הולדה' וכו'. ועקר התגרותם היה על גדל התגלות האמונה שגלה משה אז, שהוא אמונת חדוש-העולם וכו'.

וכן בשעת הולדה ממש, כשצריכין להוליד נפש מישראל, וכל נפש מישראל הוא התגלות חדש ודעת חדש, להפיר את מי שאמר והיה העולם וכו'.

הינו: שנולד ונמשך נפש חדש בעולם, שהוא בחינת 'שכל חדש' - כדי לזכות להפיר אותו יתברך בידיעה והפירה חדשה.

כי בכל דור ודור נתגלה אלקותו יתברך בידיעה חדשה והפירה חדשה, כפי

וְעַל-כֵּן עֲכָשְׁיוּ בְּסוּף הַגְּלוּת, שְׂאֵז מִתְגַּבֵּר הַבַּעַל-דָּבָר בְּיוֹתֵר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת זְהֻמַּת-הַנְּחֹשׁ, בַּחֲנִינֵת קַלְפַּת הַמֶּן-עַמְלֵק, שֶׁזָּהוּ בַּחֲנִינֵת חֶבְלֵי מְשִׁיחַ, שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת חֶבְלֵי לִדְהַ מִמָּשׁ כַּנֶּ"ל, בַּחֲנִינֵת 'קְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה' כַּנֶּ"ל.

כִּי עֲכָשְׁיוּ ה' חֶבְלֵי-לִדְהַ וְקְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה, כְּבָדִים הִרְבֵּה יוֹתֵר מְאֹד מִ'קְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה' שֶׁל 'גְּאֻלַּת-מִצְרַיִם' - מִחֻמַּת שֶׁעֲכָשְׁיוּ תִהְיֶה הַגְּאֻלָּה אַחֲרוֹנָה, שֶׁהִיא גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה שְׁאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת עוֹד, שְׂאֵז יִתְבַטַּל לְגַמְרֵי זְהֻמַּת-הַנְּחֹשׁ מִמָּשׁ, וְכֹל יִשְׂרָאֵל יָשׁוּבוּ אֶל הַשֵּׁם בְּאֻמַּת לְעוֹלָם, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְתַחִית-הַמֵּתִים, שְׂאֵז יִהְיֶה 'חֲדוּשֵׁי-הָעוֹלָם' וְכוּ' - וּמִחֻמַּת שְׂרוּאָה שֶׁקְרוּב לְבֹא קִצּוֹ וְסוּפוֹ, עַל-כֵּן מִתְגַּבֵּר מְאֹד מְאֹד בְּיוֹתֵר, כַּנֶּ"ל.

וְעַל-כֵּן עֵקֶר תִּקְוַתְנוּ עֲכָשְׁיוּ לְצֵאת מִהַגְּלוּת הַמֶּן הַזֶּה, וְלִבְטַל ה' קְשׁוּיֵי-הוֹלְדָה' שֶׁל הַגְּאֻלָּה, שֶׁמִּתְגַּבֵּר עֲכָשְׁיוּ מְאֹד בְּכֻלְיֹת יִשְׂרָאֵל, וּבְפִרְטוּיֹת אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂרוּצָה לְכַנֵּס בְּדַרְךְ הַקִּדְשׁ - עֵקֶר תִּקְוַתְנוּ הוּא עַל-יְדֵי 'כַּח הַצְּדִיקִים' וְכוּ'. (עִיר-שֵׁם עוֹד).

"סִפְּחַת" [ויקרא יג, ב] - הֵינּוּ 'מִכּוֹת', בַּחֲנִינֵת 'מִכּוֹת מִפְּלֹאוֹת' שֶׁנַּעֲשִׂין עַל-יְדֵי 'נְפִילַת הָאֱמוּנָה'. וְהֵם מְכַנִּיטִין 'גְּאֻלָּה' בְּיִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְזֶה: "קְשִׁים גָּרִים לְיִשְׂרָאֵל כְּסִפְּחַת" - בַּחֲנִינֵת "סִפְּיָחִים" שֶׁגְּדָלִים מֵאֲלֵיהֶם". הֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה' גָּרִים' - נוֹטְלִין מִנְהִיגֵי הַדּוֹר, 'גְּאֻלָּה' - שֶׁגְּדָלִים מֵאֲלֵיהֶם, וּמִתְגַּבֵּאִין מֵעֲצָמָן עַל הַדּוֹר בַּחֲנָם, כִּי לֹא נִתָּן לָהֶם גְּדָלָה מִן-הַשָּׁמַיִם כָּלֵל.

"וְהַסְּגִיר הַפֶּהָן אֶת הַנֶּגַע" [ויקרא יג, ד]

ל.

(ח"ב ד, יב)

עַל-יְדֵי בַּחֲנִינֵת 'חֶסֶד', בַּחֲנִינֵת 'פֶּהָן' - נִסְגֵּר 'פִּי הַמִּפְּקָה' לְגַמְרֵי וְנִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת, בְּבַחֲנִינֵת [ויקרא יג, ד]: "וְהַסְּגִיר הַפֶּהָן אֶת הַנֶּגַע".

(שְׁעַל-יְדֵי שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹפֵעַ עֲלֵינוּ חֶסֶד, עַל-יְדֵי ה' יִרְאָה' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַתְּגֻלוֹת-הַרְצוֹן - עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִיךְ לְרַפּוּאָה).

"נִגַּע צְרַעַת" [ויקרא יג, ט]

- עֲנִינֵי נִגְעִים' -

לא.

(ח"א כא, ו)

"מִצְרַע, דָּא סְגִירוֹ דְנִהוּרָא עֲלָאָה" (זֶהר תזריע מט: על הפסוק "נִגַּע צְרַעַת". ויקרא יג, ט), הֵינּוּ: 'אוֹר-הַפְּנִים'. וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא בְּבַחֲנִינֵת 'מֵת', כִּי "מִצְרַע חָשׁוּב כְּמֵת" (נְדָרִים סד:).

"סִפְּחַת" [ויקרא יג, ב]

כט.

(ח"ב ה, ה)

עַל-יְדֵי שֶׁמַּעֲלִין אֱמוּנָה הַנְּפוּלָה, נַעֲשִׂין גָּרִים. וּמִחֻמַּת שֶׁנַּעֲשִׂין מ'לְקִיטַּת נְפִילַת הָאֱמוּנָה, מִזִּיקוֹן לְיִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲנִינֵת (קְדוּשִׁין ע:): "קְשִׁים גָּרִים לְיִשְׂרָאֵל כְּסִפְּחַת".

לב.

(ח"ב פג - רפואת הצרעת)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּנַת-הַבְּרִית', נַעֲשֶׂה 'בְּיַחְזוּרֶיךָ'.
וְאִזּוּ פּוֹשֵׁט 'גּוֹפּוֹ הַמְּצָרַע' שֶׁהוּא
מ'מְשַׁכָּא דְחוּיָא'. וְלוֹבֵשׁ 'בְּגַדֵי-שַׁבַּת', הֵינּוּ
'גּוֹף קְדוֹשׁ' מ'צוּר-עֵדוֹן' הַנִּקְרָא 'בְּשָׂר', בְּחִינַת
(בְּרֵאשִׁית ב, כג): "בְּשָׂר מִבְּשָׂרֵי".

וְעַל-שֵׁם ה'גּוֹף-הַקְּדוֹשׁ', נִקְרָא: 'שַׁבַּת',
בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת ד, ז): "וְהִנֵּה שָׁבָה
כְּבָשָׂרוֹ" - שְׁנִרְפָא מ'צָרַעְתּוֹ'.

לג.

(סְפַר-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי נִגְעִים)

[א] הַפּוֹעֵס עַל עֲנֵי מְכַבֵּד, נַעֲשֶׂה 'מְצוּרַע'
(כַּעַס כט).

[ב] עַל-יְדֵי 'לְשׁוֹן-הָרַע' - נִגְעִים 'בָּאִים
עָלָיו; וּמַגְדִּיל עֲוֹנוֹת עַד לְשָׁמַיִם; וְרְאוּי
לְסַקְלוֹ בְּאֶבֶן (לְשׁוֹן-הָרַע יט).

[ג] מִי שֶׁלְּהוֹט אַחַר 'עֲבוּדַת אֲדָמָה', בָּא
לְיַדֵּי 'צָרַעַת' (מְמוֹן ח"ב ב; שְׁכָרוֹת ח"ב א).

[ד] הַמְּחַזֵּיק ב'מַחְלָקַת', עוֹבֵר בְּלֹא; וְרְאוּי
לְהַצְטָרַע (מְרִיבָה צג).

[ה] עַל-יְדֵי 'תְּאֻנֹת-נְאוּף', בָּא 'עֲצִירוֹת';
וְעַל-יְדֵי 'עֲצִירוֹת', בָּא 'צָרַעַת' (נְאוּף ח"ב ד).

[ו] ל'צָרַעַת', מְזִיק 'דְּבָרִים מְלוּזִחִים'.
וְרְפּוּאָתוֹ: "מַיִם חַיִּים" (וַיִּקְרָא יד, ה). וְסִימָן
לְדַבֵּר (אִיּוֹב לו, כז): "יִגְרַע נְטִפֵי מַיִם" - הֵינּוּ:
'צָרַעַת' הַבָּא מֵהַתְּגַבְרוֹת הַדָּם עַל הַמַּיִם,
שֶׁבּו "יִזְקוּ מִטֵּר לְאֲדוּ" (אִיּוֹב שָׁם - 'יִזְקוּ' לְשׁוֹן
'הִזְקו') (רְפּוּאָה ח"ב ג).

"וְאִם פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצָּרַעַת בְּעוֹר, וְכִסְתָּהּ
הַצָּרַעַת אֶת כָּל עוֹר הַנֶּגַע וְגו'. כָּלּוּ הַפֶּךָ לְבָן
טָהוֹר הוּא" (וַיִּקְרָא יג, יב-יג)

תְּנִינָן (נִגְעִים פ"ח מ"ב): "בְּהֵרַת פְּגָרִים בְּאָדָם, טָמֵא;
פְּרָחָה בְּכָלוֹ; טָהוֹר". מִי עֲשֶׂה כֵן? מִי צוּה כֵן? מִי
גָזַר כֵן? לֹא יַחֲדוּ שָׁל עוֹלָם? - חֲקוּהָ חֲמוּקָתֵי
גְזָרָה גְזָרְתֵי וְכו'. (בְּמַדְבַּר-רִבְּה יט, א; תַּנְחוּמָא חֲסוּת ג)

לד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, הַכְּשֵׁר-פְּלִים ד, נא)

בַּה' טָמְאָה יֵשׁ 'פְּתָחִים', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (שַׁבַּת קד): "הֵבֵא לְטָמֵא
פּוֹתְחִין לוֹ", "יֵשׁ לוֹ פְּתָחִים הַרְבֵּה" (תּוֹסְפוֹת
שָׁם) - כִּי "אֵת זֶה לְעַמַּת זֶה עָשָׂה אֱלֹקִים"
וְכו' (קַהֲלַת ז, יד).

וְעַל-כֵּן (נִגְעִים פ"ח מ"ב): "בְּהֵרַת פְּגָרִים,
טָמֵא; פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טָהוֹר".

"בְּהֵרַת פְּגָרִים, טָמֵא" - שֶׁאִזּוּ נִמְשָׁךְ 'רוּחַ-
הַטָּמְאָה' דְרָךְ 'פְּתַח-הַטָּמְאָה'.

אַבֵּל "פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טָהוֹר" - מֵאַחַר
שֶׁנִּתְבַטַּל ה'פְּתַח', אֵינן לוֹ כַּח לְטָמֵא,
כְּמוֹ שֶׁאֵינן לוֹ כַּח לְעֵבוֹרִים לְטָמֵא בְּנִגְעִים (שָׁם
פ"ג מ"א).

כִּי 'דִּינֵי הַטָּמְאָה וְהַטְּהָרָה' הֵם "נִפְלְאוֹת
תְּמִים יָדְעִים" (אִיּוֹב לו, טז), וְאֵינן כַּח
בְּנִגְעִים לְטָמֵא כִּי-אִם אֵת יִשְׂרָאֵל דִּיקָא
שֶׁאֲחוּזִים בְּהַקְדָּשָׁה, וְכִשְׁפָּרַחָה בְּהֵן צָרַעַת,
מְטָמְאִין. אַבֵּל הָעֵבוֹרִים שֶׁכָּלָם טָמְאִין, אֵינן
מְטָמְאִין.

וְכֵן "פְּרָחָה בְּכָלוֹ, טָהוֹר" - כִּי עַקֵּר
ה'טְהָרָה' וְה'טָמְאָה' נִמְשָׁךְ עַל הָאָדָם,
כְּפִי תַקּוּן אוֹ פְּגָם הַפְּתָחִים וְהַצְּנוּרוֹת וְכו'.

לה.

(לקוטי הלכות, שלוחת השן ד, יא)

קרח שאל (ירושלמי סנהדרין פ"י ה"א - על נגעים פ"ח מ"ב): **"בהרת בגגרים, טמא; פרחתה בכלו, טהור"**.

כל טעותו, שסבר: שיש גבול. שמי שהוא במדרגה גבה, שוב אין צריך עבודה ותקון ועליה יותר. וכן להפך: שמי שהוא חסיושלום בדיוטא התחתונה, ונפל לבחינת ה'טמאה' חסיושלום - כבר אבדה תקותו מהשם חסיושלום, ושוב אין לו טהרה.

ובאמת הכל להפך: פי גם מי שהוא במדרגות גבוהות מאד מאד, "גבה מעל גבה" (קהלת ה, ז) - אף-על-פי-כן עדין יש גבוהים עליהם בלי שעור עד אין-סוף וכו'.

וכן להפך: אפלו מי שהוא בדיוטא התחתונה, בתכלית השפלות והפחיתות, אפלו בהיכליך דמסאבותא - גם שם אין קץ וגבול לאלקותו יתברך.

וכמו שאין-סוף לאלקותו במעלות עליונות, פי "גבה מעל גבה" וכו' - כמזכר ממש אין-סוף ותכלית לאלקותו יתברך במדרגות התחתונות, פי אין מקום ואין טמאה שלא יוכלו למצא גם שם את השם יתברך, פי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט).

אדרבא: לפעמים כשאדם בדיוטא התחתונה מאד מאד, והסטרא אחרא והטמאה מתפשטין עליו מאד, ורוצין לבלעו לגמרי חסיושלום - אז דיקא הוא יתברך מרחם עליו, ושולח לו טהרה וסיוע מלעלא, כדי שיוכל להחיות את-עצמו

ולשוב אליו יתברך, או על כל פנים לא יאבד לגמרי וכו'.

וזו מרמז במצוה זאת של 'נגעים': ש"בהרת בגגרים, טמא; ופרחה בכלו, טהור" - פי דיקא לפעמים בשבא לתכלית הירידה, אז הוא תכלית העליה, ונמשך עליו טהרה ותקון ממקום שנמשך עליו - פי אין חקר לתבונתו יתברך, "ולגדתו אין חקר" (תהלים קמה, ג), ואי-אפשר להשיג דרכיו יתברך.

וקרח פגם וטעה בכל-זה, עד שקצץ בגטיעות - דהינו: שנתן גבול וקץ למצות התורה שהם אחדות פשוט עמו יתברך - על-כן שאל כל אלו הקשיות של הבל.

"ואיש פי ימרט ראשו, קרח הוא טהור הוא. ואם מפאת פניו ימרט ראשו, גבח הוא טהור הוא" (ויקרא יג, מ"א)

לו.

(חיי-מוהר"ן צ)

"בפורים נודע לי נפלאות". עבודה שלי בפורים ה'יה, לתקן פגם קרח'. ונתגלה לי: שאותיות 'פורים' הם ראשי-תבות: "ואם מפאת פניו ימרט ראשו קרח' הוא" (ויקרא יג, מ"א), בחינת 'קרח'.

אחר-כך אמר: שלא היה יכול לישן כל אותה הלילה שספר זאת, מחמת שהיה מצטער על שגלה זאת.

ואמר: שנחמתו היתה - פי עדין לא גלה כלל; גם באמת אין פתוב כף בתורה, רק כף פתיב (בפסוק מא): "ואם מפאת

מִלְכָּה לְכַרְךָ אֲצַבְעוּ, וְרֵאתָה שָׁם אֲבָן־טוֹב,
וְנִתְקַנָּאָה בּוֹ מְאֹד וְכוּ', וְשָׂאלָה לְהַמְכִּישָׁה:
”אִם יוּכַל לַעֲשׂוֹת פְּשׁוּף לְאָדָם שִׁיהִיָּה
מְצַרְעִי”. אָמַר: הֵן. וְכוּ'.

וְהַשְׁלִיכָה הַפְּשׁוּף אֶל הַמַּיִם, וְנַעֲשֶׂה
הַבֶּן־מִלְכָּה מְצַרְעִי מְאֹד, וְהָיָה
לּוֹ עַל חֲטָמוֹ אֲצַרְעֵת, וְעַל פָּנָיו וְעַל שְׂאֵר גּוּפוֹ
וְכוּ'.

וּבִקְשׁוּ הַצַּדִּיק וְכוּ'. וְהוֹדִיעַ לְהַמְלִיךָ:
”שֶׁהוּא פְּשׁוּף וְכוּ', וְאִין תִּקְנָה
לְהַבֶּן־מִלְכָּה, כִּי־אִם שִׁישְׁלִיכוּ הַמְכַּשֵּׁף
שַׁעֲשֶׂה הַפְּשׁוּף, לַמַּיִם” וְכוּ'.

וְנִתְיַרְאָה הַבֵּת־מִלְכָּה, וְרֵצְתָה אֶל הַמַּיִם
לְהוֹצִיא הַפְּשׁוּף מִן הַמַּיִם וְכוּ',
וְנִפְלָה אֶל הַמַּיִם, וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל וְכוּ'.

וּבֵא הַצַּדִּיק וְאָמַר: ”שֶׁהַבֶּן־מִלְכָּה יִתְרַפֵּא”.
וְנִתְרַפֵּא, וְנִתְיַבֵּשׁ הַצַּרְעֵת, וְנִפְל
וְנִקְלַף כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ, וְנַעֲשֶׂה מ'אֲבָנִים־
טוֹבוֹת בְּלוּ, וְהָיָה לוֹ כָּל הַסַּגְלוֹת שֶׁל כָּל
הָאֲבָנִים־טוֹבוֹת.

עֲנִינִי לְשׁוֹן־הָרַע, נִמְצְאִים בְּפֻרְשַׁת 'טְהָרָה'

פָּנָיו יִמְרַט רֵאשׁוֹ גְּבַח הוּא”, רַק מִקֵּדָם כְּתוּב
(בְּפִסְוֹק מ): ”וְאִישׁ כִּי יִמְרַט רֵאשׁוֹ קֶרַח הוּא”.
וְהַדְּבָרִים סְתוּמִים וְנִעְלָמִים מְאֹד. (עֵינָן לְקוּטִי־
הַלְכוֹת עֶרְלָה' ה, יט - מוּבָא לְעִיל בְּתַחֲלַת הַפְּרָשָׁה).

”בְּדָד יֵשֵׁב” (וַיִּקְרָא יג, מו)

לז.

(ח"א יד, ט)

הַמְצַרְעִי - זֶה ”נִרְגָן מִפְּרִיד אֶלּוֹף” (מִשְׁלִי
טז, כח), וּמִפְּרִיד בֵּין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ,
וְעַל־יְדֵי־זֶה: ”בְּדָד יֵשֵׁב” (וַיִּקְרָא יג, מו - עֶרְכִּין טז.
”נִגְעִים בָּאִין עַל לְשׁוֹן־הָרַע”).

לח.

(חיי־מוֹהַר"ן קטו)

כְּשִׁיצָא מ'זִלְאֲטִיפְאֲלִיעַ בְּעֵת שְׂכֵבָר בָּאוּ
לְהַבִּיאוֹ לְבְרַסְלָב, אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל:
”עַד עַכְשָׁיו הָיָה בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה
מוֹשְׁבוֹ” (וַיִּקְרָא יג, מו), עַכְשָׁיו מִתְחִיל וְכוּ'.”

וְאִינִי יוֹדַע הַלְשׁוֹן שְׂאֵמַר יוֹתֵר, אִף הָעֵנִין
הוּא: ”שֶׁעַכְשָׁיו מִתְחִיל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
לְהִיטִיב” וְכוּ'.

לט.

(סְפוּרֵי־מַעֲשֵׂי־יִשְׂרָאֵל, מַעֲשֵׂה ה', מִבֶּן־מִלְכָּה שִׁיהִיָּה מֵאֲבָנִים־
טוֹבוֹת' - נִתְרַפֵּא הַצַּרְעֵת, וְנַעֲשֶׂה בְּלוּ מ'אֲבָנִים־טוֹבוֹת')
פַּעַם־אַחַת הָיָה הַבֶּן־מִלְכָּה מִחֲתָנָה עֲצִים,
וְנִקְוָה בְּאֲצַבְעוֹ, וְרֵצְתָה הַבֵּת־

לקוטי תפלות

פרשת תזריע

מפתח התפלות

- [א-ב] "זאת תורת הילדת" - ענין 'מקשה לילד' (ח"א ל; ח"ב ב).
 [ג] "זאת תורת הילדת" - ענין 'קשוי הולדת המחין' מתעלומתם (ח"א כא).
 [ד] "זאת תורת הילדת" - ענין 'קשוי הולדת הנפש' (ח"א סז).
 [ה] "זאת תורת הילדת" - ענין 'מקשה לילד' בעבודת השם (ח"ב ד).
 [ו] "נגע צרעת כי תהיה באדם" - ענין 'מצורע' - שנוצח להנצל מ'צרעת', ולהתלבש ב'גוף קדוש' מ'גן-עֵדֶן' (ח"ב מב).

אביה ואמה, וכל המצטערים בצרתה.
 ראה עניים ועמלים, והפיטה במכאובם.

יעזרו רחמיך העצומים, רחמיך
 הגנוזים, על עניה זאת היושבת
 על המשבר בלב נשבר ונדכא, ופתח לה
 שערי הרחמים והחסד והחמלה
 והחנינה, פתח לה 'שער ההולדה'.

וברחמיך הרבים, תחתך את ה'מ"ם
 סתומה', שהיא פנגד 'מ"ם
 יום של יצירת הולד', ששם מלבש הולד.

א] לקוטי-תפלות ח"א ל

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'מקשה לילד' -

ותמלא רחמים על כל היושבות על
 המשבר, ותצילם מכל צער
 ונגזק (ובפרט לפלוגית בת פלוגית וכו').

רבוננו של עולם, מלא רחמים רבים
 תמיד, אפה ידעת את צערה
 ומכאובה, אפה ידעת את לבבה ולבב

❁ [ב] לקוטי-תפלות ח"ב ב ❁

(על-פי לקוטי-מוז"ק ח"ב 'ימי חנכה')

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'מקשה לילד' -

וְתַחֲוֹם וְתַחֲמַל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל כָּל
הַיּוֹשְׁבוֹת עַל הַמִּשְׁבֵּר מֵעַמֶּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַצִּילֵם מִכָּל צַעַר וְנֹזֶק,
וְתַרְחֵם עַל צַעְרָם הַקָּשָׁה וְהַכְּבֵד, פֶּאֶשֶׁר
נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל.

וְתַחֲוֹם עֲלֵיהֶם, וְתַעֲזָרֵם וְתוֹשִׁיעֵם,
בְּחַמְלַתְךָ הַנּוֹרָאָה וּבְחַסְדֶיךָ
הַרְבִּים, שְׂיִזְכּוּ כָּלֵם לְהוֹלִיד בְּנִקְל, בְּלִי
שׁוֹם 'קִשׁוּי הוֹלְדָה' כָּלֵל.

מִלֵּא רַחֲמִים, חֲמַל עֲלֵיהֶם, כִּי אַתָּה
יּוֹדֵעַ צַעְרָם וּמְכַאֲבֵם הַקָּשָׁה,
חֲמַל עֲלֵיהֶם לְמַעַנְךָ, וְהַצִּילֵם מִכָּל צַעַר
וְנֹזֶק, וּמִכָּל מִינֵי עֵינַן רָעָה, וּמִכָּל מִינֵי
קְלָפוֹת וְסִטְרִין אַחֲרֵינֵן הַמַּעֲכָבִים אֶת
הַהוֹלְדָה, וְחַפְצִים חֲסִי-וְשָׁלוֹם מֵהַ
שְׁחַפְצִים.

אֲנִי יְהוָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, תַּצִּילֵם
וְתַשְׁמְרֵם מִכָּל רָע, וְיִזְכּוּ כָּלֵם
לְהוֹלִיד בְּמַהֲרָה בְּנִקְל, בְּלִי שׁוֹם 'קִשׁוּי
הוֹלְדָה' כָּלֵל, וְתוֹצִיא הוֹלֵד לְשָׁלוֹם בְּלִי
פָּגַע.

וְיִזְכּוּ כָּל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל לְגִדּוֹל בְּנֵיהֶם
וּבְנֹתֵיהֶם לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים
לְעַבֹדְתְךָ וּלְיִרְאָתְךָ, וְלֹא תִפִּיל אִשָּׁה פְּרִי
בְטִנָּה, וְיִתְרַבּוּ עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל "כְּחוֹל הַיָּם
אֲשֶׁר לֹא יִמָּד וְלֹא יִסָּפֵר מֵרַב".

וּבְחַסְדֶיךָ הַגָּדוֹל תַּחֲתֶךָ אֶת הַמַּ"ם
סְתוּמָה' הַזֹּאת, וְתַעֲשֶׂה מִמָּנָה שְׁתֵּי
דְלָתֵי"ם.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִפְתַּח בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶיךָ
הָאֲמִתִּיִּים, דְלָתֵי בְטִנָּה
שֶׁל הָעֲנִיָּה הַזֹּאת הַיּוֹשֶׁבֶת עַל הַמִּשְׁבֵּר.

וְתַתִּיחַ בְּעֲזָרָה, שְׁתִּלַּד מִיַּד בְּנִקְל, בְּלִי
'קִשׁוּי-הוֹלְדָה עוֹד כָּלֵל, וְתֹאמַר
לְמַלְאָךְ "הֲרַף יְדֶיךָ", הָאוֹמֵר לְעוֹלָמוֹ דֵּי
אָמַר לְצַרְתָּהּ דֵּי.

רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, חוֹס וְחֲמַל
וְרַחֵם, כְּחַסְדֶיךָ הַגָּדוֹל עֲשֵׂה עִמָּה,
פְּתַח לָהּ דְלָתֵי הַהוֹלְדָה', חֵישׁ קַל
מְהֵרָה, בְּלִי שׁוֹם אַחֲוֹר וְעַכּוֹב עוֹד כָּלֵל,
כִּי כָּבֵד סְבָלָה מְרִירוֹת צַעַר וּמְכַאֲוֹב
הַרְבֵּה, עַד אֲשֶׁר "כָּשַׁל כַּח הַסְּבָל".

גּוֹמֵל חַסְדִּים טוֹבִים, עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד
חֲנֻם, וְאַל תֵּאֲחַר לְדַתָּה עוֹד כָּלֵל,
עֲזֹר וְהַצֵּל וְהוֹשִׁיעָה בְּחַסְדֶיךָ, שְׂיִפְתַּח לָהּ
'צִירֵי וְדָלָתֵי בְטִנָּה', בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים
תִּכְף וּמִיַּד, וְתִלַּד מִיַּד בְּקַל, בְּלִי שׁוֹם צַעַר
וּמְכַאֲוֹב עוֹד כָּלֵל, כִּי אִם בְּרַחֲמִים
וּבְחַמְלָה, בְּחֶסֶד גְּדוֹל.

וְתוֹצִיא הוֹלֵד לְשָׁלוֹם לְאוֹיֵר הָעוֹלָם,
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם וּלְאַרְךָ
יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, אָמֵן. (וְיִרְבּוּ בְצַדִּיקָה
מֵאֲד).

"מזמור לתודה, הריעו ליהוה כל הארץ: עבדו את יהוה בשמחה, באו לפניו ברננה: דעו כי יהוה הוא אלהים, הוא עשנו ולו אנחנו, עמו וצאן מרעיתו: באו שעריו בתודה, חצרותיו בתהלה: הודו לו ברכו שמו, כי טוב יהוה לעולם חסדו, ועד דור ודור אמונתו".

(ותפלה זאת טוב לומר ל'מקשה-לילד', ויאמרו אז "מזמור לתודה" כמה וכמה פעמים, כי אמירת "מזמור לתודה" הוא סגלה גדולה ל'מקשה-לילד', שתזכה להוליד בנקל, אמן).

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"א כא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עתיקא טמיר וסתים)

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין קשוי הולדת המוחין מתעלומתם, ולצעק כמו 'צעקת היולדת' -

"קולי אל יהוה אזעק, קולי אל יהוה אתחנן. קולי אל יהוה ואצעקה, קולי אל יהוה והאזין אלי, מבטן שאול שועתי, שמעת קולי. ותבא שועתי אליך אל היכל קדשך, קולי שמעת, אל תעלם אזנה, לרוחתי ולשועתי. שמע יהוה קולי אקרא, וחנני וענני". שועתנו קבל, ושמע צעקתנו, יודע תעלומות.

רבנו של עולם, שומע קול שועת עמו ישראל ברחמים. חוס וחננו ורחם עלינו, והיה בעזרנו, והכן לבבנו שנזעק ונצעק אליך באמת, עד שתעננו, נשוע ותאמר הנני.

ויהיה 'קול צעקתנו', הולך וחזק מאד, ולא נתן דמי לך, עד שתחננו, ותאזין קולנו, ותקשיב שועתנו, ותרחם עלינו ברחמך, ונזכה לגלות ולהאיר ולהוליד המוחין הקדושים, הנעלמים עכשיו מאתנו בעונותינו, בהעלם גדול, ובהסתרה גדולה.

עד אשר בעונותינו, אין לנו עתה שום דעת להפיר אותך, ולעבד אותך באמת, ואין אנו זוכים לחדש דבר בתורה הקדושה, באמת-לאמתו.

קומה בעזרתנו והושיענו, ותן בלבנו לצעק אליך תמיד, עד שתרחם עלינו ותשיב פניך אלינו ותקרבנו. אם אמנם ידעתי, כי לפי גדל התרחקותי ממך באלפים ורכבות הרחקות, אין כח בקול צעקתי לעורר ולהוליד תעלומות המוחין'.

ואפלו אם היה לי כח לצעק ולזעק כל הקולות של כל ברואי עולם, לא יספיקו לי, אפלו מה שאני צריך לצעק על התרחקות אחד של יום אחד. ואין שום קול בעולם שיש לו כח להועיל לי לפי גדל התרחקותי ממך "גם כי אזעק ואשוע שתם תפלתי". מפל-שפן וכל-שפן, שעדין לא התחלתי לזעק אפלו לפי כחי.

אבל כבר הודעתנו: שאתה מלא רחמים בכל עת ובכל רגע עלינו, וברחמך הרבים אתה שומע ומאזין כל הקולות שבעולם מעמקי עמקים. כמו

שְׁפָתוֹב: "מִבְּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי, שְׁמַעְתָּ קוֹלִי".

עַל-כֵּן תִּמְכָּתִי יִתְדוֹתַי, בְּטוֹבוֹתַיךָ וַחֲנִינוֹתַיךָ הַגְּדוֹלִים, כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנִי בּוֹטֵחַ, וְעַל חֶסֶדְךָ אָנִי נֹשֵׁעַן, וְלִסְלִיחוֹתַיךָ אָנִי מְקוֹה, וְלִישׁוּעַתְךָ אָנִי מִצְפֵּה.

וּבֵאתִי לְפָרֵשׁ כִּפִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, עֲזָרְנִי וַחֲנִנִי וְעוֹרֵר אֶת לִבִּי בְּאַמֶּת, שְׁאַזְכֶּה לְהַרְגִישׁ כְּאֲבִי הַעֲצוֹם בְּאַמֶּת, כְּאֲב נִפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתִי, וְאַזְכֶּה לְרֵאוֹת וּלְהִבִּין עֲצָם הַתְּרַחֲקוֹתֵי מִמֶּךָ.

וּתְזַכְּנִי לְצַעַק אֵלֶיךָ תָּמִיד בְּכָל כַּחֲוִי. וְאַתָּה תִּמְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְתִאָּזֵין קוֹלִי הַפְּגוּם, וְתִקְשִׁיב שׁוֹעֲתִי הַמְּקַלְקֶלֶת. וְתִרְחַם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַעֲזָרְנִי לְתַקֵּן אֶת קוֹלִי, וְתַעֲלֵנִי מִקּוֹל פְּגוּם, לְקוֹל טוֹב.

וּתְזַכְּנִי לְצַעַק, בֵּין בְּתוֹרָה בֵּין בְּתַפְלָה, עַד שְׁאַזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד בְּקוֹלִי אֶת תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין שְׁנַתְעַלְמוּ מִמֶּנּוּ בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ. וּמֵרֵב עוֹנֵנוּ הַחֲלָשָׁנוּ כְּבִיכּוֹל כַּח שֶׁל מַעֲלָה, עַד אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל תֵּשׁ כַּח הַשְּׂכִינָה לְהוֹלִיד הַמַּחֲזִין, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "צוּר יִלְדֶךָ תִּשִּׁי". "כִּי בָאוּ בָנִים עַד מִשְׁפָּר, וְכַח אֵין לְלֶדָה".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂכִינְתְּךָ, וְעֲזָרְנוּ לְצַעַק אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת בְּתוֹרָה וּתַפְלָה,

וְיַעֲלֶה וַיִּבֵּא וַיִּגִּיעַ קוֹלְנוּ אֵלֶיךָ, וְתִקְבַּל קוֹל צַעֲקָתְנוּ בְּמִקּוֹם צַעֲקַת הַשְּׂכִינָה, עַד שְׁנֹזְכָה לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין הַקְּדוּשִׁים שֶׁלָּנוּ שְׁנַתְעַלְמוּ מֵאַתָּנוּ.

כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲזִין שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ, לְהִיכֵן נִתְעַלְמוּ וְנִסְתָּרוּ מֵאַתָּנוּ.

עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, לָנוּ וּלְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁנֹזְכָה כָּל אֶחָד לְעוֹרֵר עַל-יְדֵי קוֹל צַעֲקָתְנוּ, אֶת הַמַּחֲזִין הַקְּדוּשִׁים שְׁנַתְעַלְמוּ מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקּוֹם שְׁנַתְעַלְמוּ.

עַד שְׁכַל אֶחָד יִזְכֶּה בְּכָל-פַּעַם, לְהוֹלִיד וּלְגַלוֹת וּלְהַשִּׁיג מַחֲזִין חֲדָשִׁים, הַשְּׂיָכִים אֵלָיו כִּפִּי שֶׁרֵשׁ נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ. וְנֹזְכָה לְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, וְלִדְעַת אוֹתְךָ בְּכָל פַּעַם בְּהִבְנָה יְתִירָה, וְנֹזְכָה לְגַלוֹת אֱלֻקוֹתְךָ בְּעוֹלָם. (וַיֹּאמֶר "מִזְמוֹר לְדָוִד הָבּוּ לִי בָנֵי אֵלִים" וְכוּ', עַד גְּמִירָא).

⊗ [ד] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א סז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סז, 'ויבן ה' אלקים את הצלע')

"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)

- ענין 'קשוי הולדת הנפש' -

וּבְבִין תְּרַחֵם עָלֵינוּ אָדוֹן מְלֵא רַחֲמִים, וְתַעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ לָנוּ עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל, שְׁנֹזְכָה כְּלָנוּ, לְהוֹלִיד וּלְגַדֵּל אֶת הַנְּפָשׁוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, הַנִּמְשָׁכוֹת לָנוּ בְּכָל עַת עַל-יְדֵי הַכְּבוֹד-דְּקָדְשָׁה.

שְׁנוּזָכָה לְהוֹלִיד הַנְּפֹשׁוֹת בְּנֶקֶל, בְּלִי
'קְשׁוּי הוֹלְדָה' כָּלֵל. וְנִזְכָּה
לְגַדְלָם בְּנַחַת וּבְשָׁלוֹם, בְּלִי שׁוֹם 'צַעַר
גְּדוֹל בָּנִים' כָּלֵל.

וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים 'יִרְאָה
וְאַהֲבָה', וְנִזְכָּה לְיִרְאָה
וְלֶאֱהָבָה אֶת שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת. וְעַל-יְדֵי-זֶה
תִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ 'כַּח הַיָּדִים' הָעֲלִיוֹנִים
הַקְּדוּשִׁים, "יַד הַחֲזָקָה" וְ"יַד הַגְּדוּלָּה".

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהוֹלִיד וּלְגַדֵּל אֶת
הַנְּפֹשׁ, בְּנַחַת וּשְׁלוֹה, בְּלִי
שׁוֹם 'קְשׁוּי הוֹלְדָה', וּבְלִי שׁוֹם 'צַעַר
גְּדוֹל בָּנִים' כָּלֵל.

וְתִעֲזֹר לָנוּ, שְׂיִבֹאוּ לָנוּ נְפֹשׁוֹת רַבּוֹת
חֲדָשׁוֹת דְּקִדְשָׁה, עַל-יְדֵי
הַ'כְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה'. וְנִזְכָּה לְיִרְאָה וְאַהֲבָה
בְּשָׁלְמוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהוֹלִיד
וּלְגַדֵּל אֶת הַנְּפֹשׁ, בְּלִי שׁוֹם 'קְשׁוּי
הוֹלְדָה', וּבְלִי שׁוֹם 'צַעַר גְּדוֹל בָּנִים'
כָּלֵל.

☪ [ה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ד ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד זאת הערבים צויתי לכלפלך)
"זאת תורת הילדת" (ויקרא יב, ז)
- ענין 'מקשה לילד' בעבודת-השם -

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי לְהִתְחִיל לְתֵן צְדָקָה
הַרְבֵּה בְּאַמֶּת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.
וּבְזָכוֹת מִצּוֹת צְדָקָה תַעֲזָרְנִי וְתַפְתַּח לִי
וְתִרְחִיב לִי, כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים
דְּקִדְשָׁה.

כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לְבָבִי, רַבּוֹנוּ שֶׁל
עוֹלָם, כַּמָּה קָשָׁה לִי לְהִתְחִיל שׁוֹם
הִתְחַלָּה בְּעִבּוּדַת יְהוָה בְּאַמֶּת, וְכָל עֲנִיָּן
עִבּוּדָה וְעִבּוּדָה שְׂאֵנִי רוּצָה לְהִתְחִיל,
קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר
"כָּשַׁל כַּח הַסָּבֵל".

וְכַמָּה וְכַמָּה 'חֲבֵלֵי לְדָה', וְכַמָּה וְכַמָּה
'גְּנִיחוֹת', וְ'צַעֲקוֹת', וְ'שׁוֹעוֹת',
וְ'זַעֲקוֹת', וְ'צוּחוֹת', בְּכַמָּה מִיָּנִי קוֹלוֹת
שֶׁל 'אֵח וְאָבוֹי', וְכַמָּה וְכַמָּה 'אֲנַחוֹת'
מִצְמַק־אֲדָלְבָא, וְכַמָּה וְכַמָּה 'כְּפִילוֹת
וְהִטְיוֹת' אָנוּ צְרִיכִין - קָדָם שְׂאֵנוּ זוֹכִין
לְהִתְחִיל 'אַיְזָה הִתְחַלָּה' בְּ'אַיְזָה עִבּוּדָה'.

וּמִגְדָּל הַכְּבֹדוֹת הַעֲצוּם, עֲדִין לֹא
הִתְחַלַּתִּי לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת, "כְּמוֹ
הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת, תִּחִיל תִּזְעַק בְּחֲבֻלֶיהָ,
כֵּן הֵינּוּ מִפְּנֵיךָ יְהוָה. הָרִינוּ חֲלָנוּ כְּמוֹ
יִלְדָנוּ רוּחַ".

וּכְבָר עָבְרוּ עָלַי יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה,
מִשְׁנוֹתֵי הַקְּצוּבִים בְּמִסְפַּר תַּחַת
יָדְךָ, וְעֲדִין לֹא הִתְחַלַּתִּי הִתְחַלָּה גְּמוּרָה
בְּעִבּוּדְךָ בְּאַמֶּת, "עָבַר קָצִיר כָּלָה קִיץ"
וְאֲנִי לֹא נוֹשְׁעָתִי.

אֲבָל עֲדִין אָנִי מְקוּהָ וּמִצְפָּה וּמְחַכָּה
וּמִיחָל, בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה,
לִישׁוּעָתְךָ הָאֱמִתִּית, כִּי כָל עוֹד נִשְׁמָתִי בִּי,
אָנִי מְקוּהָ לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת.

עַל-כֵּן אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ, חֲמַל עַל עֲנִי
כְּמוֹנִי, דַּל וְחָלוּשׁ, כּוֹאֵב וְגוֹעַ.
"כִּי לְדָה אֶפְעָה", "הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ",
"כִּי קָצַר הַמִּצָּע מִהַשְׁתַּרְע". רַבּוֹנוּ שֶׁל

❁ [ו] לקוטי-תפלות ח"ב מב ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פג, 'על-ידי תקוין-הברית')

"נגע צרעת פי תהיה באדם" (ויקרא יג, ט) -

- ענין 'מצורע' -

שנצפה להנצל מ'צרעת',

ולהתלבש ב'גוף קדוש' מ'גן-עדר'.

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה להפשיט גופי המצורע שהוא ממשכא דחויא', וללבש בגדי שבת', דהינו גוף קדוש' מ'גן-עדר'.

רבנו של עולם, יודע תעלומות, אתה לבד יודע מהיכן נמשך גופי המגשם, "הן בעון חוללתי, ובחטא יחמתני אמי. פי אבי ואמי עזבוני, ויהוה יאספני".

ומלבד מה שגופי עכור ומגשם מתחלת ההולדה, נוסף לזה הוספתי זוהמא ועכירות על עכירות על-ידי מעשי הרעים והפגומים מאד.

ומעצם גשמיות ועכירת ה'גוף המצורע' הזה, איני יכול לנקות עצמי מפסילות דעתי ועכירת מעשי הרעים.

עד אשר אני הולך בעולם-הזה, נע-ונד, מבלבל ומטרף, ואני מחפש ומבקש אנה ואנה, למצא 'פתח הצלה', לברח מזוהמת טנוף גופי, ומתאותיו הרעים, ועדין לא נושעתתי.

ואיני יודע איך להציל את עצמי ממני בעצמי, עד אשר קשה וכבד עלי אפלו להתפלל ולהתחנן על-זה.

עולם, אמץ וחזק רפיון ידי, חזק ידיך רפות, וברכים כושלות תאמץ.

זבני ברחמיך הרבים, שאתחיל מעתה באמת 'התחלה גמורה', שאתחיל מעתה לכנס בעבודתך מיום אל יום, ולהוסיף בכל יום ויום, קדשה וטהרה, וחכמה ובינה ודעת אמתי. וכל יום ויום יאיר ביותר ב'תוספות אור', קדשה מרבה מיום שלפניו.

ותעזרני, להתחיל לתן צדקה הרבה בכל עת, לעניים הגונים, פי 'התחלת הצדקה' קשה וכבדה עלי מאד ביותר, ואין אני יודע איך לזכות לצדקה פראוי, לגדל רבוי המניעות בלי שעור שיש לי על זה, פי רחק ממני צדקה.

רחם עלי, ופתח לי כל הפתחים והשערים של הקדשה, ועזרני לכנס בהם באמת, חיש קל מהרה.

"פתחו לי שערי צדק, אבוא בם אודה יי. זה השער ליהוה, צדיקים יבואו בו. פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים". פתח לנו שער בעת נעילת שער, בזכות הצדיקים האמתיים אשר אין שום שער סגור בפניהם לעולם.

"שאו שערים ראשיכם, והנשאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד, יהוה עזוז וגבור, יהוה גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם, ושאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד, יהוה צבאות, הוא מלך הכבוד סלה".

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, רַחֵם עָלַי, לְמַדְנִי אֵיךְ
לְסִדֵּר תְּחִנּוֹתַי הַמְרָה לְפָנֶיךָ עֲתָה,
אֵיךְ לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּים עָלַי עֲתָה.

בְּאִפֵּן שְׂאֲזֹכָה עַל-כָּל-פָּנִים מֵעֲתָה,
לְעֹזֵב דְּרָכֵי הָרַע וּמַחֲשֻׁבוֹתַי
הַמְּגִנּוֹת וְהַמְּלַבְּלוֹת, וְאֶפְשִׁיט אֶת עֲצָמֵי
מֵעֲתָה מִ'גּוֹפֵי הַמְּצוֹרָע', הַמְּגִשָּׁם וְהַעֲכוּר
כָּל-כָּף.

וְאֶת-חֵיִל לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ אֶת-עֲצָמֵי בְּכָל
מֵינֵי קִדְשׁוֹת וְטַהֲרוֹת, עַד
שְׂאֲזֹכָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּ'גוֹף קְדוֹשׁ מִגֵּן-עֵדֶן.

מְרִיָּה דְעֲלָמָא כְּלָא, רוּפָא חֲנָם, רְפָאֲנִי
נָא בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רְפוּאת הַנְּפֶשׁ
וּרְפוּאת הַגּוֹף, "רְפָאֲנִי יְהוָה וְאַרְפָּא,
הוֹשִׁיעֵנִי וְאוֹשַׁעָה כִּי תִהְלֹתִי אִתָּה".

רְפָאֲנִי וְאַסְפְּנִי מִצָּרְעָתִי, וּמִהָר
לְהַפְשִׁיט מֵעָלַי 'גּוֹפֵי הַמְּצוֹרָע',
וְהַלְבֵּשׁ אוֹתִי בַּחֲסֵדֶיךָ 'גּוֹף קְדוֹשׁ מִגֵּן-
עֵדֶן.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְרוֹמַם מְזִלִּי, וְאֲזֹכָה
לְעֵשֶׂר, וּבְבִרְכוֹתֶיךָ
תְּבָרְכֵנִי, וְתִשְׁפִּיעַ לִי עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל
בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה, וְיִתְחַזַּק יִצְרֵי הַטּוֹב,
וְתִסִּיר "לֵב אֶבֶן" מִבְּשָׂרִי, וְתִתֵּן לִי "לֵב
בָּשָׂר", וְיִתְבַטֵּל הָעֲצָבוֹת וְהַלִּיצָנוֹת
הַבָּאִים מִמְרָה-שְׁחוֹרָה, וְיִתְבַטֵּל מֵאִתְּנוּ
הָעֲנִיּוֹת וְהַדְּחָקוֹת.

לקוטי-תפלות על עניני 'ברית מילה' -
נמצאים בפרשת לך-לך

פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ

כִּי זֶה יְדוּעַ: שְׁכַפְשֵׁי־יִשְׂרָאֵל הֵם חֲסִי־וְשָׁלוֹם בְּמַדְרָגָה פְּחוּתָהּ - זֶה בְּחִינַת 'פְּגָם־הַלְּבָנָה', 'קְטְרוּגֵי־הִרְחַ', שְׁמִשָּׁם בָּאִים כָּל הַפְּגָמִים וְהַחֲטָאִים חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְעַל־כֵּן כְּשֵׁאִישׁ יִשְׂרָאֵל מֵתְעוֹרֵר וּמוֹצֵא בְּעַצְמוֹ 'נִקְדַּה־טוֹבָה', וְעַל־יְדֵי־זֶה חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה - זֶה בְּחִינַת 'מְלוּי הַלְּבָנָה מִפְּגִמָּתָהּ', בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ'.

כִּי עֵקֶר 'קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ', הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינָה הַנִּלְוֵל. כִּי בְּתַחֲלַת הַחֹדֶשׁ בְּעֵת שְׁרוּאֵי־אֵת הַלְּבָנָה לְקֹדֶשׁ אוֹתָהּ בְּבֵית־דִּין, אָזִי הִיא קִטְנָה וְדַקָּה מְאֹד מְאֹד, וְאָזִי הִיא רַק בְּבְּחִינַת 'נִקְדַּה', הֵינּוּ בְּחִינַת 'נִקְדַּה־טוֹבָה', הַנִּלְוֵל.

הֵינּוּ: כְּשֶׁהַלְּבָנָה הִיא בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט בְּסוֹף הַחֹדֶשׁ - אָזִי צְרִיכִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְחַפְּשָׁה וּלְבַקֵּשָׁה, עַד שְׁמוֹצְאֵי־עַדֵי רֵאִיָּה, אֵיזָה 'נִקְדַּה קִטְנָה' מֵהַלְּבָנָה'.

וְאָזִי מְקַדְּשִׁין אֵת הַחֹדֶשׁ בְּבֵית־דִּין, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן וּמְלוּי הַלְּבָנָה' - כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַנִּקְדַּה לְבַד, בְּחִינַת 'נִקְדַּה־טוֹבָה' שְׂזוֹכִין לְמִצְאָה בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט - עַל־יְדֵי־זֶה נִתְּקַנְיָן וְנִבְנָנְסִין בְּאִמָּת לְכַף־זְכוּת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'תְּקוּן וּמְלוּי הַלְּבָנָה מִפְּגִמָּתָהּ' וְכוּ', בְּנִלְוֵל.

וְעַל־כֵּן אוֹמְרִים הַבֵּית־דִּין וְכָל יִשְׂרָאֵל: "מְקַדְּשׁ מְקַדְּשׁ" (ראש־הַשָּׁנָה פ"ב מ"ז; כ"ד), כִּי עַל־יְדֵי הַנִּקְדַּה לְבַד נִתְּקַדְּשִׁין וְכוּ' בְּנִלְוֵל, עַל־יְדֵי שְׂדָנִים לְכַף־זְכוּת.

"הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֹדְשִׁים" (שְׁמוֹת י"ב, ב)
עֲנִינִי 'קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ' - וְ'פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ'

הִרְאָהוּ לְבָנָה בְּחֻדוֹשָׁהּ, וְאָמַר לוֹ: כְּשֶׁהִירָח מֵתְחַדֵּשׁ, יִהְיֶה לָךְ רֵאשׁ־חֹדֶשׁ. (מְכִילֵתָא: רש"י)

א.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינִי 'קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ')

[א] כָּל הַכְּבוֹד שֶׁל כָּל הַמַּלְכוּתוֹת, נִכְלָלִים בְּאַרְבַּע מַלְכוּתוֹת. וְעַל־יְדֵי "מַעֲשֵׂה מְנוּרָה" (שְׁמוֹת כ"ה, ל"א; ל"ז, י"ז; בְּמִדְבָר ח, א"ד), וְ"קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת י"ב, ב), וְ"קְטָרֶת" (שְׁמוֹת ל, ז"ח; ל"ד-ל"ח), וְ"שְׂמִירָה מִן מְאֻכְלִים טְמֵאִים" (וַיִּקְרָא י"א) - כָּל הַכְּבוֹד שֶׁל מַלְכוּתוֹת, מְחֻזְרִים אֵת הַכְּבוֹד שֶׁבְּתוֹכָם לְהִשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ (כְּבוֹד ח"ב ב).

[הרב מטשענהרין ז"ל צִין לְשְׁמוֹת־רַבָּה ט"ו, כח: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם" (שְׁמוֹת י"ב, ב) - זֶה אֶחָד מֵאַרְבָּעָה דְבָרִים שֶׁהִרְאָה הַקְּדוּשַׁת־בְּרוּךְ־הוּא לְמַשָּׁה בְּאַצְפָּעוֹ, לְפִי שֶׁהִיָּה מִתְקַשָּׁה בְּהֵן. הִרְאָהוּ 'מַעֲשֵׂה שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה', שֶׁנֶּאֱמַר (שם ל, ל"א): "שְׁמֵן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי" וְגו'. הִרְאָהוּ 'מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה', שֶׁנֶּאֱמַר (בְּמִדְבָר ח, ד): "וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה". הִרְאָהוּ הַשְּׂרָצִים, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא י"א, כ"ט): "וְזֶה לָכֶם הַטְּמֵא". וְהַלְּבָנָה, שֶׁנֶּאֱמַר: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם".]

[ב] 'חֲסִרוּי־הַלְּבָנָה' וּלְקוּתָהּ, מְזִיק לְחֵלוּשֵׁי־הָרְאוֹת' (רֵאִיָּה ב).

[ג] 'קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ', מְסַגֵּל לְרַפְּאוֹת 'חֵלוּשֵׁי־הָרְאוֹת' (רֵאִיָּה ג).

ב.

(לְקוּטֵי־הַלְּכוּת, הַשְּׂכַמַּת־הַבְּקָר א, יב - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א רפ"ב, 'אַזְמָרָה לְאַלְקֵי בְּעוּדֵי')
פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ' - זֶה בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ', בְּחִינַת 'מְלוּי הַלְּבָנָה מִפְּגִמָּתָה'.

וְזֶה בְּחִינַת שְׂכָלִים אוֹמְרִים 'מִקְדָּשׁ מִקְדָּשׁ' - דְּהִינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי דְבְרֵיהֶם, מַעֲלִין אֶת ה'לְבָנָה' מִבְּחִינַת 'פָּגָם וּמַעוּט', לְבְּחִינַת 'תְּקוּן וּמְלוּוִי'. שְׁזָהוּ 'קֹדֶשְׁתָּהּ', עַל-יְדֵי ה'נִקְדַּת אוֹר' לְבַד שָׂרְאוּ מֵה'לְבָנָה'.

כִּי עַל-יְדֵי 'קְטְרוּגֵי הַיָּרֵחַ' נִתְמַעְטָה, וְאִז "נִתֵּן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת ה'פּוֹכְבִים' לְהַפִּיס דְּעֵתָהּ" (רש"י בְּרַאשִׁית א, טז; בְּרַאשִׁית-רַבָּה ו, ו) - כִּי ה'פּוֹכְבִים' מְרַמְזִין עַל בְּחִינַת ה'נִקְדוּת-טוֹבוֹת' שֶׁנִּמְצְאוּ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁעַל יָדָם נִכְנָסִין לְכַף-זְכוּת בְּאֵמֶת, עַל-יְדֵי שְׁדָנִים אוֹתָם לְכַף-זְכוּת כִּנ"ל.

בְּבְחִינַת (דְּנִיאל יב, ג): "וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִים" וְכו'. "מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים", הִינּוּ: 'צְדִיקֵי-הַדּוֹר' שְׁדָנִים אֶת הַכֹּל לְכַף-זְכוּת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכְנָסִין אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת, לְכַף-זְכוּת.

וְזָהוּ בְּחִינַת 'פּוֹכְבִים', בְּחִינַת "וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְבִים" כִּנ"ל - כִּי ה'פּוֹכְבִים' הֵם בְּבְחִינַת 'נִקְדוּת'.

וְזָהוּ בְּחִינָה (רש"י בְּרַאשִׁית א, טז; בְּרַאשִׁית-רַבָּה ו, ד): "שֶׁנִּתֵּן לְהַלְבֵּנָה אֶת הַכּוֹכְבִים לְהַפִּיס דְּעֵתָהּ" - כִּי עַל-יְדֵי בְּחִינַת ה'פּוֹכְבִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'נִקְדוּת-טוֹבוֹת' כִּנ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַּקֵּן 'פָּגָם-הַלְבָּנָה', כִּנ"ל:

וְזָה בְּחִינּוֹת 'יְצִיאַת מִצְרַיִם' שֶׁנֶּאֱמַר בְּפָרָשַׁת (שְׁמוֹת יב, ב): "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם" וְכו' - כִּי 'פָּרָשַׁת הַחֹדֶשׁ', הִינּוּ 'קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ', "הִיא מְצוּה רַאשׁוֹנָה' שֶׁנִּצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל בְּעַת 'יְצִיאַת מִצְרַיִם'" (רש"י בְּרַאשִׁית א, א).

כִּי עַקֵּר ה'גְּאֻלָּה שֶׁל יְצִיאַת-מִצְרַיִם', הִיא עַל-יְדֵי בְּחִינָה הַנ"ל, בְּבְחִינַת (יחזקאל טז,

ו): "וְאֶעֱבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ", הִינּוּ: שִׁישְׂרָאֵל הָיוּ מְלַכְלָכִים, כִּי "הָיוּ בְּבְחִינַת 'אַרְבָּעִים-וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי טְמֵאָה'", כִּי דוּעַ (זֵהר-חֹדֶשׁ, תַּחֲלַת פָּרָשַׁת יִתְרוֹ).

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֵם עֲלֵיהֶם, וּמַצֵּא בָּהֶם 'נִקְדוּת-טוֹבוֹת', אֶפְלוּ ב'תְּקוּף טְמֵאָת מִצְרַיִם' שֶׁהִתְגַּבְּרָה עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְדַרְשׁ תַּהֲלִים קיד; שִׁירֵי-הַשִּׁירִים רַבָּה ד, כח): "בְּשִׁבִיל אַרְבָּעָה דְּבָרִים לְבַד נִגְאָלוּ" - זֶה בְּחִינַת 'נִקְדוּת-טוֹבוֹת' שֶׁמַּצֵּא בָּהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶפְלוּ בְּמִצְרַיִם, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִגְאָלוּ.

וְזָהוּ: "וְאֹמַר לָךְ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי בְּדַמְיֶךָ חַיִּי" - אֶפְלוּ בְּתְקוּף הַדָּמִים וְהַלְכְלוּכִים, אֶף-עַל-פִּי-כֵן "חַיִּי"! - כִּי גַם שֵׁם יְכוּלִין לְמַצֵּא 'נִקְדוּת-טוֹבוֹת' כִּנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִגְאָלוּ כִּנ"ל.

וְעַל-כֵּן 'מְצוּה רַאשׁוֹנָה' שֶׁנִּצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל, הִיא 'פָּרָשַׁת הַחֹדֶשׁ' - כִּי זֶה בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ' עַל-יְדֵי 'נִקְדוּת' לְבַד כִּנ"ל, שְׁזָה עַקֵּר 'גְּאֻלַּת-מִצְרַיִם' וְגְאֻלָּה-אַחֲרוֹנָה, בְּחִינַת 'קְבוּץ נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל' וְכו' כִּנ"ל, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

ג.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, נְפִילַת-אֲפִיס ד, ב)

עַקֵּר ה'מְאֹרוֹת', הוּא עַל-יְדֵי ה'שְׂמֻחָה', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא זוֹכִין לְהַשִּׁיג אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי הַרְדִּיפָה וְהַמְעַפֵּב, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַּקֵּן 'פְּגִימַת-הַיָּרֵחַ' (עֵין בְּפָנִים).

וְעַל-כֵּן 'מְצוּת קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', "הִיא מְצוּה רַאשׁוֹנָה' שֶׁנִּצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל" (רש"י בְּרַאשִׁית א, א) - כִּי עַקֵּר 'מְצוּת קְדוּשַׁת-הַחֹדֶשׁ', שֶׁהוּא 'תְּקוּן-הַיָּרֵחַ', תְּלוּי ב'שְׂמֻחָה',

שָׁזָהוּ שָׂרֵשׁ כָּל הַמְצוֹת שֶׁבַת־וְרָה, בְּבַחֲנֵינָת (תהלים יט, ט): "פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָיִם מִשְׁמַחֵי לֵב".

וְעַל־כֵּן נִצְטוּוּ בַּמְצוּהָ הַזֹּאת בְּשַׁעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם, כַּמְבֹאֵר שָׁם בְּפֶרֶשׁה (שמות יב) - כִּי עִקַּר יְצִיאַת־מִצְרַיִם הוּא עַל־יְדֵי ה' שְׂמֻחָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יוֹצֵאִין מִן הַגְּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה נה, יב): "כִּי בְשֻׁמְחָה תִצְאוּ".

ד.

(לקוטי־הלכות, ראש־החדש ד, וז"ח - על־פי לקוטי־מוה"ר"ן ח"א מט, 'לשמש שם אהל בהם') 'סוּד־הַעֲבוּר' לֹא נִמְסַר רַק לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דברים ד, ו): "כִּי הִיא חֻקְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים" וְכוּ', זֶה סוּד הַעֲבוּר" (שבת עה.).

כִּי 'אוּמִין־דְּעֻלְמָא' שִׁינִיקְתֶּם מִמְּלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה - עִקַּר יְנִיקְתֶּם הוּא רַק מִבְּחִינַת 'צְמֻצוֹם־הָאוּר', בְּחִינַת 'טְפָשׁוֹת לֵב', בְּחִינַת "עֶרְלַת לֵב". וְעַל־כֵּן אֵי־אֶפְשָׁר לְגַלוּת לָהֶם 'סוּד הַזֶּה שֶׁל קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ' - כִּי הֵם אֵינָם יְכוּלִים לְקַבֵּל 'אוּר הַזֶּה',

כִּי אֲנַחְנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל - זְכִינוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה וְהַמְצוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בָּלִים וּמְדוּת' לְקַבֵּל עַל־יָדָם 'הַשְּׂגַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּאִפְסָן שֶׁנִּקְבַּל מְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עָלֵינוּ תְּמִיד, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה לָנוּ קִיּוּם, וְלֹא נִתְבַטַּל לְגַמְרֵי.

אָבֵל הָ'אֻמוֹת' - לֹא זָכוּ לַתּוֹרָה, וְאֵין לָהֶם 'בָּלִים' לְקַבֵּל הָאוּר, עַל־כֵּן נִתְצַמְצַם 'אוּר אֱלֻקוֹתוֹ' יִתְבָּרַךְ מֵהֶם לְגַמְרֵי, וְאֵי־אֶפְשָׁר לְגַלוּת לָהֶם כָּלֵל.

כִּי תִכְףּ כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְגַלוּת לָהֶם 'אוּר אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא אֶצְלָם בְּחִינַת

'רְבוּי־אוּר', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַטַּל הָאוּר לְגַמְרֵי, כִּי דוּעָה, וְעַל־כֵּן הֵם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וְכוּ', כִּי אֵינָם זוֹכִים לָזֶה הַשִּׁכּוּל וְהַשְּׂגָה הַנִּלְכָּד, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'סוּד־הַעֲבוּר', כַּנִּלְכָּד.

אָבֵל אֲנַחְנוּ זוֹכִים לְקַבֵּל 'סוּד קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, עַל־יְדֵי 'צְדִיק־הַדּוֹר', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'מִשְׁהָ', אֲשֶׁר לָהֶם לְבַד נִמְסַר הַסּוּד הַזֶּה, וְהֵם מוֹרִים אוֹתָנוּ "אֶת הַדֶּרֶךְ נִלְכָּד בָּה" (ירמיה ב, ג), בְּאִפְסָן שֶׁנוֹכַח לְקַבֵּל עָלֵינוּ עַל מְלֻכוֹתוֹ, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה קִיּוּם הָעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן 'מְצוֹת קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ', הִיא מְצוּהָ רֵאשׁוֹנָה שֶׁנִּצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל (רש"י בְּרֵאשִׁית א, א) - כִּי זֶה הוּא בְּחִינַת 'כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה בְּכֹהֵל, שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח לְגַלוּת מְלֻכוֹתוֹ עַל כָּל הָעוֹלָם. וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה 'קִיּוּם־הָעוֹלָם' כְּמוֹ שִׁיְהִיָּה לְעֵתִיד וְכוּ', כַּנִּלְכָּד.

וְעַל־כֵּן עִקַּר יְצִיאַת־מִצְרַיִם תְּלוּי בְּזֶה, כַּמְבֹאֵר שָׁם בְּפֶרֶשׁת הַחֹדֶשׁ (שמות יב): שֶׁתִּכְףּ בְּשַׂרְצָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְהוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם: אַזִּי גָלָה לְמִשְׁהָ רַבְּנוּ 'סוּד קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, וְשָׁם נֶאֱמַר עֲנִין יְצִיאַת־מִצְרַיִם'.

כִּי עִקַּר כָּל הַגְּלוּיּוֹת' "שֶׁהֵם כָּלוּלִים בְּגַלוּת־מִצְרַיִם" (בְּרֵאשִׁית רַבָּה טז, ד) - הוּא רַק עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַנִּלְכָּד, עַל־יְדֵי שֶׁלֹּא נִתְגַּלָּה עֲדוּן מְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְ'אוּמִין־דְּעֻלְמָא' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'מְלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה, שֶׁלְטִין עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֲחִיזְתָּם מִבְּחִינַת ה'צְמֻצוֹם' וְה'מְעוּט' כַּנִּלְכָּד - שֶׁזֶה בְּחִינַת 'גְּלוּת־מִצְרַיִם', לְשׁוֹן 'מִצְרַיִם' וְ'צְמֻצוֹם'.

וְעַל־כֵּן עִקַּר הַגְּאֻלָּה' - הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'סוּד קְדוּשַׁת־הַחֹדֶשׁ, דְּהֵינּוּ: עַל־יְדֵי שֶׁזוֹכִין עַל־יְדֵי 'צְדִיק־הַדּוֹר' בְּחִינַת 'מִשְׁהָ, לְהַשִּׁיג סוּד הַנִּלְכָּד אֵיךְ לְגַלוּת אוּר

אלקותו יתברך בהדרגה ובמדה, שעל-ידי-זה נתגלה מלכותו יתברך על כל באי עולם וכו' פנ"ל.

ואזי פשנתגלה האור בהדרגה ובמדה, בסוד 'קדוש-החדש' - אזי אין לה'אמות' שום יניקה כלל, ואזי הוא מפלתם. כי יניקתם הוא רק על-ידי שנתצמצם האור ביותר בבחינת 'מצרים', ואין זוכים לגלות אור אלקותו יתברך בתוך הצמצום, אז יש להם יניקה.

ובאמת בודאי אי-אפשר לגלות להם אלקותו יתברך, כי אזי יתבטלו לגמרי, כי אין להם כלים לקבל. אבל פשאנו זוכים לגלות מלכותו יתברך על-ידי התורה והמצות, שזהו בחינת 'קדוש-החדש' - על-ידי-זה נתבטל כל יניקתם, ואזי יוצאין מגלות-מצרים' שכולל כל הגליות - כי ממשיכין אור של לעתיד, שיתגלה מלכותו על כל העולם, ואף-על-פיי-כן יהיה 'קיום-העולם', שזהו בחינת 'קדוש-החדש' וכו', פנ"ל.

וזה בחינת 'ניסן' שהוא "ראש חודשים" (שמות יב, ב) - כי 'ניסן' הוא "אביב" (שמות יג, ד; כג, טו; לד, יח; דברים טז, א), "אל"ף עם ביי"ת, יו"ד עם ביי"ת" (עין זהר תצנה קפו), שיש לשני בתים עליה, בחינת: "מי" עם "זאת" עולה וכו' (שיר-השירים ג, ו; הקדמת הזהר י: תקוני-זהר נה; עד. עט. קח.), בחינת (חלין ס:): "שני מלכים משתמשים בכתר אחד", בחינת (בראשית א, טז): "שני המארת הגדלים", שזהו בחינת 'ראש-החדש' וכו' פנ"ל.

כי "יש שנים-עשר ראשי חודשים, פנגד שנים-עשר שבטים" (ספר רזיאל-המלאך, שער-אורה, סוף שער ה; מגלה-עמקות, פרשת וישב;

שמות; בא). וכל שבט ושבט יש לו 'נשיא', וכל נשיא ונשיא - בחינת 'צדיק-הדור', בחינת 'משה', שהוא לבד זוכה לבחינת 'סוד קדוש-החדש' פנ"ל.

כי ה'צדיק' לבד, שהוא 'מנהיג-הדור', בחינת 'משה', בחינת ה'נשיא' - הוא יכול להמשיך הארה זו באנשיו, להודיעם "הדרך אשר ילכו בה" (נחמיה ט, יב"ט) לקבל 'על מלכותו' בהדרגה ובמדה וכו', פנ"ל.

ה.

(לקוטי-הלכות, ראש-החדש ז, יט"ב)

מבאר בספרים: ש'סוד-העבור' בו כלולים כל 'סודות-התורה', ובתחלה נתגלה ל'אדם-הראשון' (פרקי-דרבי-אליעזר ח), וממנו לצדיקים בכל דור עד שבא לאברהם אבינו, וכל אחד השיגו כפי עבודתו וצדקתו.

ועקר נתגלה למשה רבנו, וגם הוא נתקשה בו, כמו שאמרו רז"ל (שמות-רבא טו, כח) על פסוק (שמות יב, ב): "החדש הזה לכם" - "מלמד שנתקשה בו משה וכו'.

כי בסוד זה - נעלם 'סוד הבחירה', וסוד "שבחר בנו מכל העמים", כי ישראל מונין ללבנה" וכו' (ספ"ה כט).

ועל-כן 'מצות קדוש-החדש', שהוא 'סוד-העבור', "הוא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל" (רש"י בראשית א, א), ונצטוו על זה בעודם במצרים 'קדם מתן-תורה' - כי משם כל התחלת קדשת ישראל, מה שבחר בנו "מכל העמים, להיות לו לעם סגולה" (שמות יט, ה; דברים ז, ו; יד, ב; כו, יח), וכו' פנ"ל.

ו.

(לקוטי־הלכות, שחיטה ד, יג)

פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ, היא מְצוֹת קְדוֹשׁ־
הַחֹדֶשׁ, לְעֵבֶר שָׁנִים
וְלִקְבַע חֲדָשִׁים, לְהַשְׁווֹת שָׁנוֹת הַחֲמֵה עִם
הַלְּבָנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְלוּי פְּגִימַת הַלְּבָנָה.

וְאֵז יִתְבַטֵּל ה'חֲשָׁד' - בִּי עֵקֶר ה'חֲשָׁד שֶׁל
לִיָּהּ, הוּא מַחְמַת פְּגִימַת־הַלְּבָנָה.
אָבֵל לְעֵתִיד בְּשִׂית־מֵלֶא פְּגִימַת־הַלְּבָנָה,
יִתְבַטֵּל ה'חֲשָׁד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעי' ס, כ): "לֹא
יָבוֹא עוֹד שֶׁמֶשֶׁךְ, וִירֵחַךְ לֹא יֵאָסֵף" וְכוּ'.

נְמָצָא: שְׁעַל־יָדֵי פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ, בְּחִינַת
'מְצוֹת קְדוֹשׁ־הַחֹדֶשׁ', מְכַנְיַעִין
וּמְבַטְלִין ה'חֲשָׁד, שֶׁהוּא בְּחִינַת גּוֹף, בְּחִינַת
'בְּהֵמָה' וְכוּ'.

ז.

(לקוטי־הלכות, בְּשׂוֹר־בְּחֵלֶב ה, כו - על־פי
לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א ל, מ'ישראל דְּסַפִּינָא')

פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ, הוּא בְּחִינַת קְדוֹשׁ־
הַחֹדֶשׁ, שֶׁהוּא אֶתְקוּן
וּמְלוּי פְּגִימַת־הַלְּבָנָה - שִׁיְהִי "אֹר הַלְּבָנָה
כְּאֹר הַחֲמֵה" (ישעי' ל, כו).

כִּי חֲמֵה וּלְבָנָה, זֶה בְּחִינַת שֶׁכ־עֲלִיּוֹן
וְשֶׁכ־תַּחְתּוֹן, בְּיָדוּעַ. וְעַל־יָדֵי פְּגִימַת־
הַלְּבָנָה נִפְגַּם ה'שֶׁכֶל, וְאִין יוֹדְעִין לְהַשִּׁיג
'אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ. וּמִשָּׁם בָּאִים כָּל הַפְּגָמִים.

וְעַל־יָדֵי מְצוֹת קְדוֹשׁ־הַחֹדֶשׁ - מְתַקְנִים
זֵאת, וּמְמַלְאִים פְּגִימַת־הַלְּבָנָה,
שִׁיְהִי ה'לְבָנָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת חֲכָמָה -
תַּתְּאָה, בְּחִינַת מְלָכוּת, בְּחִינַת ה'שֶׁכֶל -
שִׁיְהִי בְּשִׁלְמוֹת, שִׁיּוּכְלוּ לְקַבֵּל וּלְהַשִּׁיג עַל
יָדוֹ 'אֹר הַשֶּׁכֶל־הָעֲלִיּוֹן, לְהַשִּׁיג 'אֶלְקוּתוֹ
יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'אֹר הַחֲמֵה, כַּנ"ל.

וְאֵז יִתְתַקֵּן הַכֹּל וְיִתְקַיֵּם (ישעי' ל, כו): "וְהָיָה
אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמֵה", וְיִקָּיֵם (שם)
יא, ט): "כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ יָדְעָה אֶת ה'" וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן קוֹרִין כָּל־זֶה קֶדֶם 'פְּסַח, שֶׁהוּא
רֵאשׁ וְהַתְחַלַּת וּכְלָל כָּל הַרְגָלִים,
כִּי כָל הַרְגָלִים הֵם זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁהִיָּה
בְּפֶסַח - כִּדֵי שְׁעַל־יָדֵי־זֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל 'אֹר־
הַפָּנִים' הַמְאִיר בְּשִׁלְשׁוֹרְגָלִים, שְׁעַל־יָדֵי־זֶה
עֵקֶר חֵיווֹת ה'מְלָכוּת' שֶׁהוּא ה'שֶׁכֶל הַנ"ל,
כִּדֵי שֶׁנִּזְכָּה לְהַשִּׁיג 'אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִתְקַיֵּם
(מִכָּה ז, טו): "כִּימִי צֵאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ
נִפְלְאוֹת".

שֶׁכְּמוֹ שֶׁב־יצִיאַת־מִצְרַיִם' זָכִינוּ עַל־יָדֵי
כַּחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, לְצֵאת מִכָּל 'שְׁעָרֵי־
טְמֵאָה, לְכָל 'שְׁעָרֵי־קְדֻשָּׁה, עַד שֶׁזָּכִינוּ
לְהַשְׁגֵּת־אֶלְקוּת' בְּמִתְן־תּוֹרָה' - כֵּן נִזְכָּה גַם
עַתָּה בְּתַקְוָה הַגְּלוּת הַזֶּה, לְצֵאת מִכָּל
הַטְּמֵאוֹת, וְלַעֲלוֹת לְכָל הַקְּדוּשׁוֹת, עַד שֶׁנִּזְכָּה
לְהַשְׁגֵּת־אֶלְקוּת, עַל־יָדֵי גְדֹל כַּחֵם שֶׁל
הַצְּדִיקֵי־אֱמֶת הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה.

ח.

(לקוטי־הלכות, הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגַבּוֹת חוּבוֹ ג, כז-ל -
עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א ח, א'ח, וְאֵיתִי מְנוֹרַת זָהָב')

זֶה בְּחִינַת פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ שֶׁקוֹרִין קֶדֶם
פְּסַח - כִּי כָל ה'חֲסֵרוֹנוֹת' שֶׁבְּעוֹלָם,
נִמְשָׁכִין מ'חֲסֵרוֹן־הַלְּבָנָה' (זֶהר בְּרֵאשִׁית לֵג; וַיִּשְׁלַח
קסו.), מִבְּחִינַת "מְאֵרַת חֲסֵר" (בְּרֵאשִׁית א, יד;
הַקְּדָמַת הַזֶּהר א: יב: בְּרֵאשִׁית יט: לֵג; וְעוֹד הַרְבֵּה),
וַיִּשְׂרָאֵל עַל־יָדֵי מְצוֹת קְדוֹשׁ־הַחֹדֶשׁ - הֵם
מְמַלְאִין וּמְשִׁלְּמִין 'חֲסֵרוֹן וּפְגִימַת הַלְּבָנָה'.

וְעַל־יָדֵי־זֶה נִשְׁלָמִין וְנִתְמַלְאִין כָּל
ה'חֲסֵרוֹנוֹת' - כִּי נִמְשָׁךְ
ה'רוּח־חַיִּים' מִבְּחִינַת "רוּחַ צְפוּנִית הַמְּנַשְׁבֵּת

בפנור של דוד" (ברכות ג: סנהדרין טז.), למלאות ולהשלים כל החסרונות.

כי כל ענין דוד המלך עליו השלום, היה להשלים פגמת הלבנה, כי מלכותו נמשל ללבנה" (ראש השנה כה.), "ובימי קימא סהרא באשלומו" (זהר ויחי רמט:).

ועל-כן בעת קדושי-הלבנה, שהוא בחינת תקון פגימת וחסרון-הלבנה, אומרים אז "דוד מלך ישראל חי וקים" (ראש השנה שם) - כי בודאי הוא חי וקים תמיד, כי הוא ממשיך תמיד הרוח-חיים, למלאות כל החסרונות שבעולם.

ועל-כן נצטוו מצות קדושי-החדש בעת יציאת מצרים - כי כל יציאת מצרים היה, על-ידי שזכה משה להתגבר ברוח-חיים דקדשה, שנמשך מהתורה שהיה עתיד לקבל, ועל-ידי-זה התגבר על הרוח-חיים דסטרא-אחרא של המצרים, ועל-ידי-זה הכניע והשפיל אותם.

ועל-כן אז נצטוו על מצות קדושי-החדש - שהוא תקון פגימת וחסרון-הלבנה, שהוא בחינת שלמות החסרונות, על-ידי הרוח-חיים דקדשה.

וזה בחינת פסח, בחינת אכילת מצה, ו'ארבע פוסות' - בחינת יציאת מצרים שבעל דוד וכו' - כי כבר מבאר לעיל: שעקר צלות-מצרים וכן "כל הגליות שמכנים בשם מצרים" (בראשית-רבה טז, ד) - הוא על-ידי התגברות רוח-חיים של הסטרא-אחרא, שהם בחינת עשו ואנשיו, שהם בחינת הרב-דקלפה שמתגברים פנגד הרב-דקדשה, הרוח-חיים דקדשה של ישראל, שמקבלים מהתורה על-ידי הרב-דקדשה וכו' וכו' (עין-שם באותיות ללא-לב).

וזה בחינת ארבע ציצית וכו', בחינת ברור ה'ארבעה יסודות, כמו שמבאר שם. וזה בחינת פמה מצוות שהם בבחינת ארבעה, כמו ארבע מינים שבלולב, ו'ארבע פרשיות בתפלין, ו'ארבע פרשיות שקורין קדם פסח, וזה בחינת ארבע פוסות של יין בפסח, וזה בחינת "ארבעה טורי אבן" שבהשן (שמות לט, י), וזה בחינת ארבעה דגלים, שהם בחינת ארבעה מחנות השכינה' (זהר במדבר קיח: בהעלותך קנד.), וזה בחינת "ארבעה ראשי שנים" (ראש השנה פ"א מ"א), וכל בחינות ארבע' שהשב בפיוט של פרשת החדש, ועוד פיוצא בהן.

הכל פנגד ארבע אותיות הוי"ה, שהם בחינת ה'ארבעה ראשים" (בראשית ב י), בחינת שרש הארבעה יסודות שמבררין אותן על-ידי מצוות התורה - שעל-ידי-זה זוכין להמשיך הרוח-חיים, שהוא בחינת "רוח צפונת המנשבת בפנור של דוד".

ט.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרעג, יג"ד)
זהו בחינת פרשת החדש, שהוא קדושי-החדש, שהוא בחינת מלוי-הירח, בחינת (ישעיה ל, כו): "והיה אור הלבנה כאור החמה".

שהוא בחינת הכנעת מאורי-אש, והתגברות מאורי-אור, שהם בחינת "אור החמה" (ישעיה ל, כו) - כי במזרח החמה זורחת, ובמערב שוקעת, ובלילה בעת שקיעת אור-החמה, אז התגברות מאורי-אש.

בשמתגברים חסו-שלום המאורי-אש - זה בחינת מעוט הלבנה ופגימתה. כי הלבנה שליטה בלילה, בעת

הסתלקות ה'מאורי-אור'. ועל-פן רוצים להתאחז בה חסוֹשֵׁלֹם ה'מאורי-אש' ששליטתם בליִלה.

ויצריכין להתגבר להכניע ה'מאורי-אש', שלא יוכלו להתאחז בה'לִבְנָה', שהיא בחינת 'מלכות' וכו' - פי כל עבודתנו הוא למלאות 'פגימות-הלִבְנָה', דהינו: להכניע ה'מאורי-אש', ולבטלם מן העולם, ואז יהיה "אור הלִבְנָה פאור החמה" (ישעיה ל, כו), שאז תתמלא 'פגימת-הלִבְנָה', כי אז יבוא 'משיח בן דוד' "שמלכותו נמשל ללִבְנָה" (ראש-השנה כה.).

וזה שנסמך 'פרשת חצות' ל'פרשת החדש' - פי על-ידי 'קימת חצות', נכנעין 'מאורי-אש', ומתגברין 'מאורי-אור', שעל-ידיִזה נתתקן הכל.

"החדש הזה לכם ראש חֻדְשֵׁים, ראשון הוא לכם לחֻדְשֵׁי הַשָּׁנָה" (שמות יב, ב)
- עניני 'חדש ניסן' -

יא.

(ח"א ע)

בראש-חדש ניסן, היה גמר הקמת המשכן (שמות מ, יז), שמשם נמשך ה'פְּבוֹד של מַלְכִים' [הינו של מלכי ישראל בזמן שלותם של ישראל], ושל כל הממנים והראשים. פי זה בחינת 'ראש-חדש' - שעל-ידיִזה נ'תחדשים כל הראשים'.

ועל-פן אמרו רבותינו ז"ל (ראש-השנה פ"א מ"א): **ש"ניסן ראש-השנה למלכים**.

יב.

(ח"ב ה, יי-בסוף)

ב'ניסן הוא זמן הגאֵלה, פי "בניסן נגאלו" (ראש-השנה יא.), וזה ידוע (שערי-הפנינות פסח א): **"שעקר גלות מצרים היה לתקן הטא אדם-הראשון"** - "שהיו שדים מחממין אותו והוליד שדין" וכו' (ערובין יח:).

וה'חמום' הוא על-ידי 'חלישות-המלאך', ומחמת זה היה **גלות-מצרים**.

ו"בניסן נגאלו", ונתתקן 'הטא אדם-הראשון' אז. נמצא: שבניסן נתחזק 'פח המלאך', שזה בחינת 'תקון הטא אדם-הראשון', שנתתקן בניסן בעת 'גאלת-מצרים'.

וזה שכתוב (שמות ז, ד): **"והוצאתי את צבאתי"** - בחינת 'מלאכים' שיצאו ונגאלו בניסן - פי אז נתחזקו ונתתקנו.

יג.

(ח"ב ה, יי-בסוף)

ניסן, הוא בחינת 'תקון-הברית'. ועל-ידי 'שמחה' - ממשיכין קדשת

י.

(ח"א מט, ו)

"בראשית" (בראשית א, א), "ב' ראשית" (זחר בראשית כט:). והם 'ראש-השנה' ו'ניסן', שגם 'ניסן' הוא 'ראש-השנה' (ראש-השנה פ"א מ"א).

ו"תרין דרועין דמלכא" (תקוני-זחר נו:), הם 'תשרי וניסן'. והם 'ימי תשובה' - פי "בניסן עתידין לנגאל" (ראש-השנה יא.), ו"אין הגאֵלה אלא על-ידי תשובה" (סנהדרין צז:).

וְשִׁמְחַת נִסְּךָ בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְזוֹכִין לְתַקּוּן-
הַבְּרִית, וְלִהְיוֹת מְמַקְרֵה-לִילָה חֹסֵד וְשָׁלוֹם.

כִּי בַחֲרָף: כָּל הַעֲשָׂבִים וְכָל הַצְּמָחִים כָּלָם
מֵתִים, כִּי בָטַל כַּחֵם, וְהֵם אֵז בְּבַחֲיֵנָת
'מִיָּתָה'.

י.ד.

(ח"ב לט)

"נִסְּךָ רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לְמַלְכִים" (ראש־הַשָּׁנָה
פ"א מ"א), וְאֵז מְמַנִּין כָּל הַמַּלְכִים
לְמַעַלָּה, וּבּוֹדְאֵי נוֹתְנִין מִתְּנוּת לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד שֶׁמְמַלְיָכִין אוֹתוֹ.

וּכְשָׁבָא הַקּוּץ: כָּלָם נִתְעוֹרְרִים וְחַיִּים! -
וְאֵז טוֹב וְיָפָה מְאֹד בְּשִׁיּוּצָאִים
"לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה" (על-פִּי בְּרֵאשִׁית כד, סג), "שִׁיחָה,
זוֹ תַפְלָה" (בְּרִכּוֹת כו:), בְּתַפְלָה וְתַחֲנָנָה וְתַשׁוּקָה
וְגַעְגּוּעִים לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א יז, א: בְּיוֹם הַלְדוּת-הַמְּלֶכֶד, בְּיוֹם
גְּנוּסִי-אֲדָמְלָכָא - מְגַלָּה הַמְּלֶכֶד רְצוּנוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד,
וּמַחֲלֵק וְנוֹתֵן מִתְּנוּת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כְבוֹדוֹ, כְּפִי רְצוֹן
הַמְּלֶכֶד וְאֶהְבְּתוּ שֵׁשׁ לוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. עֵינֵי-שָׁם].

וְאֵז כָּל "שִׁיחַ וְשִׁיחַ הַשָּׂדֵה" (על-פִּי בְּרֵאשִׁית
ב, ה) הַמְתַּחֲיָלִים לְחַיּוֹת וְלְצִמּוֹחַ אֵז,
כָּלָם נִכְסָפִים וְנִכְלָלִים בְּתוֹךְ שִׁיחָתוֹ וְתַפְלָתוֹ.
(עֵינֵי עֵינֵי זֶה בְּאַרְיֵכוֹת בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב א; יא"ד; ח"ב
יא).

וְעַל-כֵּן אֵז הַזְּמַן לְהַתְחַנֵּן וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו
יִתְבָּרֵךְ: "שִׁיחָתָנוּ לָנוּ מְלֶכֶד וּמְנַהִיג
רוּעָה נְאֻמָּן, שִׁיחָיָה בְּבַחֲיֵנָת מִשָּׁה רַבְּנוּ
עָלֵינוּ-הַשָּׁלוֹם!

טז.

(חיי-מוהר"ן קד)

בְּרֵאשִׁי-חֹדֶשׁ נִסְּךָ בְּשַׁבָּת, נוֹלַד בּוֹ רַבְּנוּ
ז"ל.

שִׁיּוּבָל לְהַאִיר בְּנוֹ יְדִיעָה וְהַשְׁגָּה כְּזֹאת,
עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַשִּׁיג וְלִדְעַת אֵת
הַתְּכַלִּית הָאֵמֶת, עַל-יְדֵי כָּל "מַפְעָלוֹת הַשֵּׁם"
(תְּהִלִּים מו, ט) אֲשֶׁר בְּרָא בְּזֶה הָעוֹלָם הַשָּׁפָל,
שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הַכָּל".

יז.

(ימי-מוהר"ן ת"ח ב י)

וְאֵנִי הָיִיתִי מוֹכֵן אֵז, לְנִסְעַ בְּסִמּוּךְ לְאוֹמָאן
עַל 'עָרֵב רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ נִסְּךָ, כְּדַרְכֵי
בְּכָל שָׁנָה. וְהָיָה בְּדַעְתִּי לְהַתְעַכֵּב בְּאוֹמָן
אֵיזָה יָמִים, כְּדֵי לְהַרְבּוֹת שָׁם בְּתַפְלָה עַל צִיּוֹן
רַבְּנוּ ז"ל וְכו'.

[דְּגַל-מַחֲנֵה-אֶפְרַיִם, פְּרִשְׁתָּ בֵּא: שֶׁמַּעֲתִי מִן אֲדוּנֵי
אֲבֵי זְקֵנֵי (הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב) נִשְׁמַתוּ-עַדן זְכָרוֹנוֹ-לְבָרְכָה לְחַיֵּי
הָעוֹלָם-הַבָּא, שְׁאֻמֵּר פַּעַם אֶחָד בַּחֹדֶשׁ נִסְּךָ, לְהַרְבֵּי הַמַּגִּיד
הַמְּפָרָסֵם מִטּוֹרֵטְשִׁין (הוּא תַלְמִידוֹ הַמַּגִּיד הַגָּדוֹל מִמַּעֲרִיטְשׁ):
"עֵתָה הָעֵת שֶׁצְּרִיכִים לְהַתְפַּלֵּל - כִּי "בְּאֶחָד בְּנִסְּךָ רֵאשִׁי-
הַשָּׁנָה לְמַלְכִים" (רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה פ"א מ"א), וְאֵז נִתְמַנָּה בּוֹ כָּל
הַשָּׂרִים וְשִׁלְטוֹנֵים שֶׁבְּעוֹלָם, וְלַעֲתָ-עֵתָה נִתְמַנּוּ שָׂרִים לֹא
טוֹבִים, וְעֵתָה הוּא הָעֵת לְהַתְפַּלֵּל!].

יח.

(שִׁיחַ-שׁוּרְפֵי-קֹדֶשׁ ח"ו קכז)

רַבִּי אַבְרָהָם שְׁטַרְנֶהֱרֵץ ז"ל, הָיָה מְדַגֵּישׁ
בְּתַפְלָתוֹ כְּשֶׁלִּיחַ-צְבוּר, אֵת הַתְּבוּת
שֶׁבְּתַפְלַת-ט"ל, בְּתַבוּת: "וְכָל נְאוֹת דְּשָׂא לוֹ
נִכְסָפִים" - בְּהַדְּגָשָׁה מִיַּחַד הַנּוֹדַעַת
לְבַקֵּיאִים.

טו.

(שיחות-הַר"ן צח; חיי-מוהר"ן עב)

בִּימֵי נִסְּךָ קֹדֶם פְּסַח, דְּבִר רַבְּנוּ ז"ל: 'חֲרָף'
הוּא בַּחֲיֵנָת 'עֲבוּר', וְ'קוּץ' הוּא
בַּחֲיֵנָת 'לְדָה'.

וְהוּא עַל-פִּי הַמְּבַאֵר בְּתוֹרָה ח"ב י"א:
בְּעֵינֵי הַעֲשָׂבִים וְהַדְּשָׂאִים שֶׁנּוֹתְנִים

פָּחַם בַּתְּפִלַּת הָאָדָם, בְּבַחֲיַנַת הַפְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כד, טג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בִּשְׂדֵה", רֵאשִׁי-תְבוּת יְבוּ"ל, עֵינֵי-שָׁם.

וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שִׁיחֻת־הָרִ"ן צח; ט"י מוֹהֲר"ן עב): "שְׂבִימֵי חֹדֶשׁ נִיֶּסֶן בְּעֵת שֶׁהַשָּׂדוֹת נוֹתְנִים יְבוּלֵיהֶם, אִז טוֹב בְּיֹתֵר לְהִיּוֹת אִישׁ כָּשֶׁר, וּלְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְבוּדֵד בֵּין הָעֹשְׂבִים".

וְעֵתָה בַּתְּפִלַּת־ט"ל לְקִרְאַת הָאֲבִיב, הַזְכִּיר זֹאת בְּעַל הַפִּיט בַּתְבוּת: "וְכָל נְאוֹת דָּשָׁא לֹא נִכְסְפִים" - הֵינּוּ: שְׁנִכְסְפִים לְהַכְלִיל בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ - וְעַל־כֵּן נוֹתְנִים פָּחַם בַּתְּפִלַּתוֹ שֶׁל הָאִישׁ־הַכָּשֶׁר הַמִּתְפַּלֵּל בִּינֻתָם.

יט.

(לְקוּוֹטֵי־הַלְכוּת, הַלְכוּת פֶּסַח - הַנִּמְצָא בַתּוֹךְ רֵאש־חֹדֶשׁ הַלְכָה ג)

עַל־כֵּן בְּנִיֶּסֶן שָׁבוּ הֵיטָה גְּאֻלַּת מִצְרַיִם, שְׂזָהוּ בַּחֲיִנַת 'קִדּוּשׁ־הַחֹדֶשׁ', בַּחֲיִנַת 'רֵאש־חֹדֶשׁ' - עַל־כֵּן נִקְרָא 'רֵאשׁ חֹדְשִׁים', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שְׁמוֹת יב, ב): "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֹדְשִׁים".

הֵינּוּ: "שְׁנֵי־נִיֶּסֶן, כָּל הַחֹדֶשׁ כִּלּוֹ הוּא בְּבַחֲיַנַת 'רֵאש־חֹדֶשׁ'" (הַשִּׁלְ"ה-הַקְּדוּשָׁה, מִסְכַּת פֶּסַחִים, גִּרְמִזְנוֹה ז) - כִּי בּוֹ הָיָה 'גְּאֻלַּת מִצְרַיִם', שְׂזָהוּ בַּחֲיִנַת 'רֵאש־חֹדֶשׁ' (עֵינֵי־שָׁם בַּפְּנִים, הַלְכוּת רֵאש־חֹדֶשׁ ג, ז).

וְעַל־כֵּן הִקְרִיבוּ בּוֹ 'שְׁנַיִם־עָשָׂר נְשִׂאִים' שֶׁל 'שְׁנַיִם־עָשָׂר שְׁבִטֵי־יָהּ', "שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁנַיִם־עָשָׂר חֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה" (סֵפֶר רְזִיאַל־הַמְּלֶאךָ, שְׁעֵר־אוֹרָה, סוֹף שַׁעַר ה; מְגִלַּת־עֲמֻקּוֹת, פְּרֻשַׁת נִיֶּשֶׁב; שְׁמוֹת; בא), שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת 'שְׁלֵמוֹת מַלְכוּת־דְּקֻדְשָׁה' שְׁעוֹמְדַת עַל 'שְׁנַיִם־עָשָׂר בְּקָר' (מְלָכִים־א ז, כה) - כִּי 'נִיֶּסֶן' כִּלּוֹל מִכָּלֵם, כִּי בּוֹ נִתְגַּלָּה 'מַלְכוּת־דְּקֻדְשָׁה', בְּבַחֲיַנַת 'יֵצִיאַת־

מִצְרַיִם', שְׂזָה בַּחֲיִנַת 'קִדְשַׁת רֵאש־חֹדֶשׁ'. וְעַל־כֵּן כָּלֵם תְּלוּיִים בּוֹ וְכִלּוֹל מִכָּלֵם.

וְעַל־כֵּן "נוֹתְנִין בּוֹ יוֹם־טוֹב בְּכִלּוֹ, וְאִין אוֹמְרִים בּוֹ תַחֲנוּן" (שְׁלַח־עֲרוּף אַרְח־חַיִּים תַכְט, ב) - כִּי כָל הַחֹדֶשׁ כִּלּוֹ, הוּא בְּבַחֲיַנַת 'רֵאש־חֹדֶשׁ', כִּי בּוֹ נִתְגַּלָּה בַּחֲיִנַת 'קִדְשַׁת רֵאש־חֹדֶשׁ', כְּנ"ל.

"וְשָׁחַטוּ אֹתוֹ כָּל קָהָל עַדַּת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרֻבִים" (שְׁמוֹת יב, ו) - עֵינֵן 'קָרְבַּן פֶּסַח'

נ.

(ח"א נ)

זֶה שְׁנִצְטוּיֵנוּ בְּ'קָרְבַּן־פֶּסַח' (שְׁמוֹת יב, מו): "וְעַעֲם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ" - כְּדֵי שִׁיבְחִינוּ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶת־עַצְמוֹ, אִם 'בְּרִיתוֹ' עַל תַּקּוּנוֹ.

כִּי בְּ'פֶסַח' כְּתִיב בּוֹ (שָׁם יב, מח): "וְכָל עֶרֶל לֹא יֵאכַל בּוֹ" - כִּי עֶקֶר הַ'פֶּסַח' תְּלוּי בְּ'מִצּוֹת מִיִּלְחָה', בְּיִדּוּעַ (שְׁמוֹת־רַבָּה יט, ה; זֶהֱרַ בֵּא מֵא.).

וְכַתוּב בַּזֶּהֱרַ (בֵּא שָׁם): "שִׁהְיוּ מְקִימֵין בְּעַצְמוֹת 'לְכָלֵב תִּשְׁלַכּוּן אֹתוֹ' (שָׁם כב, ל), וְזֶה הָיָה קֶשֶׁה מְאֹד לְהַמְצִיִם".

וּכְשֶׁהַשְּׁלִיכּוּ אֶת 'עַצְמוֹתָיו' לְכָלֵבִים, וְרָאוּ אִם שָׁלְטוּ בָהֶם הַכָּלֵבִים 'חֲסוֹן־שְׁלוֹם', הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁאִין הַ'בְּרִית' עַל תַּקּוּנוֹ (עֵינֵי־שָׁם).

נא.

(ח"ב עד)

"אַחַר פּוֹרִים קוֹרִין פְּרֻשַׁת פְּרָה", שֶׁהוּא 'הַכְּנָה לְפֶסַח' - 'כְּדֵי שִׁיְהִיוּ נִזְהָרִין

לְטַהַר מִטְּמֵאת־מֵת, שִׁיְהִיו טְהוֹרִין לַעֲשׂוֹת
הַפֶּסַח" (מגלה ל.).

וּבִתְחִלָּה הוא בחינת 'פור', כי 'פורים על
שם הפור" (אסתר ט, כו), וְאַחֲרֵי־כֵן
נַעֲשֶׂה 'פָּרָה' (עין פריי־עץ־חיים, פורים פ"; עץ־חיים
שער ט פ"ז) - כִּי גַם 'פורים', הוא בְּוֹדָאי הַלּוֹף
וְדָרָךְ לַפֶּסַח' וְכוּ'.

"ומצות על מרורים יאכלהו" (שמות יב, ח)
- מצות 'מרור' -

כב.

(ספר־המדות, עניני 'מרור')

[א] פִּזִּית מְרוֹר שְׂאוּכְלִין בְּפֶסַח, מְסַגֵּל
לְפָרְנֶסָה (ממון לה - ועין לקוטי־הלכות 'הרשאה' ה,
טו־טז־יז).

[ב] אִשָּׁה שֶׁהִיא מְקַשָּׁה לִילֵד, תִּתְּלָה עַל
צְוֹאֲרָה מִמְרוֹר הַנְּשֹׂאֵר (קשויו־לילד ו).

"פֶּסַח הוּא לֵה" (שמות יב, יא־כז)

כג.

(ח"א מט, ו)

עֵקֶר יְדִיעַת הַקְּבָלָה, 'סוּדוֹת־הַתּוֹרָה' -
יְהִיָּה לְעֵתִיד, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה 'אוֹרֵיתָא
דְּעֵתִיקָא', בְּבַחֲיַנַּת 'תַּעֲנוּג שְׁבַת', בְּבַחֲיַנַּת
(ישעיה נח, יד): "אֵז תִּתְעַנֵּג עַל ה'".

וְזֶה לְשׁוֹן 'תְּשִׁירי', לְשׁוֹן 'שִׁירָה', וְלְשׁוֹן
"פֶּסַח" (שמות יב, יא־כז), 'פֶּ"ה ס"ח' (שער־
הַכְּנוּת דְּרוּשֵׁי־הַפֶּסַח; פְּרִי־עֵץ־חַיִּים, שְׁעַר חֲגֵי־הַמְּצוֹת),
כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שם ל, כט): "הַשִּׁיר יְהִיָּה לְכֶם
כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חֵג".

כִּי יִתְעַר שִׁיר וְנִגְוָנָא בְּעֶלְמָא, בְּבַחֲיַנַּת 'פֶּ"ה
ס"ח', בְּבַחֲיַנַּת (תהלים ל, יג): "לְמַעַן
יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדְם", 'וְלֹא יִדְם' דִּיקָא,
הֵינּוּ: 'פֶּ"ה ס"ח'.

כד.

(ח"ב עד)

'פורים', הוא בְּוֹדָאי הַלּוֹף וְדָרָךְ לַפֶּסַח' -
שִׁיְהִיו יְכוּלִים לְהִיּוֹת נְזָהָרִין
מ'חֲמִץ'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת (שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ה, יג): "שְׁפָתוֹתַי
שׁוֹשְׁנִים נְטֹפֹת מִזֶּר עִבֵּר".

"שְׁפָתוֹתַי" - זֶה בְּחִינַת 'פֶּסַח' - 'פֶּה
סח" (שְׁעַר־הַכְּנוּת דְּרוּשֵׁי־הַפֶּסַח;
פְּרִי־עֵץ־חַיִּים, שְׁעַר חֲגֵי־הַמְּצוֹת).

"שׁוֹשְׁנָה" - הִיא 'אֶסְתֵּר', וְ'שׁוֹשְׁנָה'
גִּימְטְרִיא 'אֶסְתֵּר' (שם פורים
פ"ו).

"נְטֹפֹת מִזֶּר עִבֵּר" - זֶה בְּחִינַת (שמות ל, כג
- חֲלִין קלט:): "מְרַדְּכִי מִרְדֵּי־רֹד",
לְשׁוֹן 'חֲרוֹת', בְּחִינַת 'חֲרוֹת שֶׁל פֶּסַח'.

כה.

(ח"ב פג)

"פֶּסַח" (שמות יב, יא) - "פֶּסַח', הוּא 'פֶּה
סח" (שְׁעַר־הַכְּנוּת דְּרוּשֵׁי־הַפֶּסַח; פְּרִי־עֵץ־
חַיִּים, שְׁעַר חֲגֵי־הַמְּצוֹת), בְּחִינַת (מלאכי ב, ו): "תּוֹרַת
אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ".

"וְעִבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְגו', אֲנִי ה'
(שמות יב, יב)

"אני" - ולא מלאך. "אני" - ולא השליח. "אני
ה'" - אני הוא ולא אחר. (הגדה של פסח)

נו.

(ח"א נו, ד)

ה'תורה' המלבש תוך ה'הסתרה' שבתוך הסתרה' - היא 'תורה גבוה' דיקא, הינו 'סתרי-תורה'.

כי מחמת שהיא צריכה להתלבש במקומות נמוכים כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם ב'הסתרה' שבתוך הסתרה' - על-כן חשב השם-יתברך מחשבות לבלי להלביש שם 'פשטי תורה', לבל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפגם גדול מאד.

על-כן הוא מסתיר ומלביש שם 'תורה גבוה' דיקא, 'סתרי-תורה', שהיא 'תורת-השם בעצמה' - כדי שלא יוכלו הקלפות לינק משם הרבה.

בבחינת (שמות יב, יב; הגדה של פסח): "ועברתי בארץ מצרים" - "אני ולא מלאך, אני ולא השליח, אני ה' ולא וכו'".

כי ב'ארץ-מצרים' ששם 'מקום הקלפות' מאד - על-כן שם דיקא מלבש ומסתר השם-יתברך בעצמו, הינו 'תורת-השם' ממש, 'סתרי-תורה'.

על-כן דיקא מ'ההסתרה' שבתוך הסתרה', כשחוזר ומהפכה ל'דעת', נעשה ממנה דיקא 'תורת-השם' ממש, כי שם נסתר 'תורת-השם', 'סתרי-תורה'.

נז.

(חיי-מוהר"ן רא)

לענין 'מלבושי-כבוד', שצריך ל'איש-כשר' להדר, שיהיה מלבש כראוי אם אפשר לו, ולא יהיה בזוי. כי גם להצדיק, אין מקרבין עצמן רק על-ידי 'מלבושיו',

שרואין שהוא מלבש בכבוד, על-ידי-זה הוא נחשב בעיניהם להתקרב לו. ואם לא היה מלבש, לא היה נחשב כלל בעיניהם.

ענה ואמר: הלא גם השם-יתברך היה מתלבש עצמו במצרים, כי כל ה'מעשה של מצרים', היא פלה בחינת 'לבושיו', שהיה בהכרח שיתלבש עצמו השם-יתברך בביכול באלו ה'מעשיות של מצרים'.

עד שאחר-כך התחילו להפיר אותו יתברך בעצמו בביכול, ובכל פעם הפירו אותו יותר ויותר, והפירו גדלתו יתברך בכל-פעם יותר.

אבל בתחלה לא היה אפשר שיתקרבו אליו, כפי-אם על-ידי בחינת 'מלבושים', הינו כל ה'מעשה של מצרים' שהיא בחינת 'מלבושים' כנ"ל (עין שער-הכנינות, דרושי-הפסח).

[שיח-שרפי-קדש ח"ב תרסח: אמר פעם מוהרנ"ת ז"ל: "אלו לא הייתי רואה אצל רבנו בתחלת התקרבותי, את הפמוטות וצלחות הפסח (זילבערנע לייכטער און זילבערנע שיקלעך) שהיו לרבנו ז"ל, היה קשה לי יותר להתקרב!" - כי הוא נולד וגדל בבית עשירים, ואלו לא היה רואה זאת אצל רבנו ז"ל, היה קשה לו להתקרב].

"וחגגתם אתו חג לה'" (שמות יב, יד)

נח.

(ח"ב ד, ב)

'שלוש-רגלים' הוא בחינת 'רפואה'. כי על-ידי רגל ויום-טוב שהוא 'התגלות-הרצון' - על-ידי-זה נעשה בחינת 'הדחת וכבוס הדמים', כדי שיוכלו הדמים לסבב בסדר.

וְזָה בְּחִינַת רִגְלֵי, בְּחִינַת (מְלָכִים-א א, ט): "עֵינַי רוּגְלִי", "עֵינַי כּוֹבְסִי" (רש"י), וְאֲזֵי יְכוּלִים הַדְּמִים לְסַבֵּב בְּסֹדֶר, וְנִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלֵי-זָה נִקְרָא ה'רִגְלֵי' (שְׁמוֹת יב, יד): 'הִגַּ' - לְשׁוֹן 'סְבוּב', כְּמוֹ שֶׁפְתוּב (יִשְׁעִיָּה מ, כב): "הִישִׁב עַל חוּג הָאָרֶץ", עַל סְבוּב הָאָרֶץ' - כִּי עַל-יְדֵי הַדְּחַת וְכַבּוּס־הַדְּמִים, הֵם מְסַבְּבִים בְּסֹדֶר.

"שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ. בְּעֶרְב תֹּאכְלוּ מִצָּה" (שְׁמוֹת יב, טו-יז) - מִצּוֹת אֲכִילַת מִצָּה'

נט.

(ח"א נו, ז-ח)

ה'דְּבוּר' הוּא הַתְּגַלּוּת-הַדְּעַת. וּבְמִצְרַיִם שֶׁהָיָה הַדְּעַת בְּגָלוּת, "הָיָה גַם ה'דְּבוּר' בְּגָלוּת" (זֶהַר וְאָרָא כה:). וּכְשִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם, שִׁיִּצֵּא הַדְּעַת מִהַגָּלוּת - יִצֵּא וְנִפְתַּח ה'דְּבוּר'.

וְזָה בְּחִינַת (שְׁבַת קד): "מֵאֲמֹר פְּתוּחַ, נֶאֱמָן פְּשׁוּט". "מֵאֲמֹר פְּתוּחַ" - שֶׁנִּפְתַּח ה'דְּבוּר' וְנִתְגַּלָּה הַדְּעַת.

וְעַל-יְדֵי-זָה נִתְפַּשֵּׁט נְאֻמְנוֹת הַשֵּׁם - יִתְבַּרְךְ, וְנִכְפַר שֶׁהוּא נֶאֱמָן מִבְּטִיחַ וְעוֹשֶׂה. וְזָה בְּחִינַת "נֶאֱמָן פְּשׁוּט" - שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט נְאֻמְנוֹתוֹ.

וְזָה בְּחִינַת 'מִן' (שְׁמוֹת טז, טז-לא-לה) - רֵאשִׁי-תְבוּת: "מֵאֲמֹר נֶאֱמָן", בְּחִינַת "מֵאֲמֹר פְּתוּחַ נֶאֱמָן פְּשׁוּט" כִּי ה'מִן' הוּא בְּחִינַת דְּעַת גְּדוּלָּה וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן "אֲכָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה" (שְׁמוֹת טז, לה), כִּי "בֶן אַרְבָּעִים לְבִינָה" (אָבוֹת פ"ה מ"א).

וְזָה שֶׁאֲמָרוּ חַז"ל (קְדוּשִׁין לח): "אֶת הַמֶּן אֲכָלוּ אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְהָלֹא אַרְבָּעִים שָׁנָה חָסַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, אֲלֹא עוֹנָה שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם טְעָמוֹ בְּהַ טְעָם מִן".

כִּי בְּאֵמַת: ה'מֶן' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדְּעַת, הָיָה רָאוּי שֶׁיֵּאכְלוּ אוֹתוֹ אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּשִׁלְמוֹת, בְּחִינַת 'בִּינָה וְדְעַת' כִּי לֵ?!

וְעַל-זָה תִּרְצוּ: "עוֹנָה שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם" - הִינּוּ: ה'מִצּוֹת' - "טְעָמוֹ בְּהַ טְעָם מִן". כִּי ה'שְׁלוֹם' תְּלוּי בְּדְעַת, וְ'מַחְלֶקֶת' הוּא ה'פְּדֵי-הַדְּעַת'.

אֲךָ יֵשׁ "מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם" (אָבוֹת פ"ה מ"ז), שֶׁהוּא בְּאֵמַת דְּעַת גְּדוּלָּה מְאֹד, יוֹתֵר מִהַדְּעַת שֶׁל שְׁלוֹם, כִּי הִיא אֲהָבָה וְשְׁלוֹם גְּדוּלָּה.

וְזָה: עוֹנָה שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם - כִּי 'מִצָּה' הִיא בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת', כְּמוֹ שֶׁפְתוּב (יִשְׁעִיָּה מא, יב): "אֲנִשִּׁי מִצְתָךְ יִהְיוּ כְּאֵין".

"שֶׁהוֹצִיאוּ" דִּיקָא - כִּי בְּמִצְרַיִם שֶׁהָיָה הַדְּעַת בְּגָלוּת, בּוֹדָאֵי לֹא הָיָה 'מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם'.

הִינּוּ: "שֶׁהַמִּצָּה" שֶׁהִיא בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת' - "שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם" - "טְעָמוֹ בְּהֵם טְעָם מִן"!

כִּי לְאַחַר שֶׁהוֹצִיאוּ בְּחִינַת ה'מַחְלֶקֶת' מִן הַגָּלוּת-מִצְרַיִם - הָיָה בְּהֵם טְעָם מִן, בְּחִינַת דְּעַת גְּדוּלָּה, בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם' כִּי לֵ?!

וְזָה שֶׁפְתוּב בְּזֶה-רֵי-הַקְּדוּשׁ (תְּצַוָּה קפג): "שֶׁמִּצָּה הִיא אִסּוּתָא" - כִּי 'מִצָּה' שֶׁהִיא בְּחִינַת "מַחְלֶקֶת לְשֵׁם-שְׁמַיִם" -

בְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת 'שְׁלוֹם' כַּנֶּל - הוּא
'רְפוּאָה' - כִּי 'שְׁלוֹם' הוּא 'רְפוּאָה' וְכוּ'.

כִּי עֵקֶר ה'חֹלְאָת' חֲסִי־שְׁלוֹם, הוּא מִחֲמַת
'הַעֲדָר הַשְּׁלוֹם', הִינּוּ: מִחֲלָקַת
הַיְסוּדוֹת שִׁיסוּד אֶחָד מִתְגַּבֵּר עַל חֵבְרוּ.
'שְׁלוֹם' הוּא 'רְפוּאָה'.

וְזֶה שֶׁנִּקְרָא מִצָּה (דְּבָרִים טז, ג): "לָחֶם עֵינַי" -
כִּי (נְדָרִים מא): "אֵינְךָ עֵינַי אֶלֶּא מִן הַדַּעַת".

וְזֶה בְּחִינַת 'חֹלְאָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹעַל-ב יג,
ד): "מִדְּוַע אֶתְּהָ כִּכְהָ דַל בֶּן הַמְּלֹךְ",
וּמִצָּה הִיא 'אֶסוּתָא' כַּנֶּל.

וְזֶה: "לָחֶם עֵינַי" - שֶׁהוּא 'רְפוּאָה' לְהַעֲנִי.

ל

(ח"א נז, ח)

יֵשׁ חֲלוּק בֵּין ה'שְׁלוֹם שֶׁל הַתַּעֲנִית שֶׁל
הַל', וּבֵין ה'שְׁלוֹם שֶׁל עֲנַג־שֶׁבֶת'.

שֶׁה'שְׁלוֹם שֶׁל תַּעֲנִית, אֵין לוֹ בְּחִינַת
'דְּבוּר'. וְעַל־יְדֵי 'עֲנַג־שֶׁבֶת',
נִשְׁלַם ה'דְּבוּר' לְשְׁלוֹם'.

וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (זֶהר פִּנְחָס רנב): "אֵין בֵּין
חֶמֶץ לְמִצָּה אֶלֶּא מִשְׁהוּ".

"חֶמֶץ" - זֶה בְּחִינַת 'תִּקּוּן הַפֶּעַס' עַל־יְדֵי
ה'תַּעֲנִית'.

בְּחִינַת (ישעיה סג, א): "מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם
חֶמֶץ בְּגָדִים". "אֲדוּם" - זֶה בְּחִינַת
'כְּבֹד' (זֶהר פִּנְחָס רלד. תִּקּוּנֵי־זֶהר נב. נג. קז).
וְ"חֶמֶץ" - זֶה בְּחִינַת 'הַכְּנַעַתוּ', בְּחִינַת
'תַּעֲנִית', בְּחִינַת 'הַעֲדָר אֶכִּילָה', בְּחִינַת (שְׁמוֹת
יב, כ): "כָּל מִחְמָצַת לֹא תֹאכְלוּ".

"מִצָּה" - זֶה בְּחִינַת 'אֶכִּילַת עֲנַג־שֶׁבֶת',
בְּחִינַת (ישעיה סו, יא): "לִמְעַן תִּמְצוּ
וְהַתַּעֲנַגְתֶּם" וְכוּ'.

וְזֶהוּ: "אֵין בֵּין חֶמֶץ לְמִצָּה" וְכוּ' - הִינּוּ:
אֵין בֵּין ה'תַּעֲנִית', לְבֵין 'אֶכִּילַת עֲנַג־
שֶׁבֶת' - אֶלֶּא 'מִשְׁהוּ' - נוֹטְרִיקוֹן: "וְהָיָה
מ'עֲשֵׂה ה'צְדָקָה שְׁלוֹם" (ישעיה לב, יז).

הִינּוּ: כִּי אֵין דּוֹמָה 'שְׁלוֹם שֶׁל הַתַּעֲנִית'
לְשְׁלוֹם שֶׁל שֶׁבֶת, כִּי זֶה 'אֵין לוֹ
פָּה', וְזֶה 'יֵשׁ לוֹ פָּה'. וְהַחֲלוּק הוּא כְּמוֹ
מַעֲלַת 'מְדַבֵּר' עַל 'חַי'.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק בֵּין 'חֶמֶץ' לְמִצָּה' - בֵּין
'חַי"ת' לְחַי"א'.

"חֶמֶץ" - הוּא בְּחַי"ת, בְּחִינַת 'שְׁלוֹם'
שֶׁאֵין לוֹ פָּה, בְּחִינַת 'חַי'.

וּ"מִצָּה" - הִיא בְּחַי"א, בְּחִינַת 'ח'
מוֹצְאוֹת הַפָּה, בְּחִינַת 'פָּה'
הַדְּבָרִי.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מז, כג): "הֵא לָכֶם זֶרַע",
בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ י, יב): "זֶרְעוּ לָכֶם
לְצִדְקָה".

לא

(ח"א רא)

"צְדָקָה תִּצְיֵל מ'מְנוֹת" (משלי י, ב) - רָאשִׁי־
תְּבוֹת: "מִצְ"ת" (שְׁמוֹת יב, יח; יג, ז).

לב

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, מִפְּלַת ח"ב ב)

הַטְּחִינָה שֶׁל קָמַח, וְהַלִּישָׁה, שֶׁל הַמְּצוֹת
שֶׁל פֶּסַח - הוּא סִגְלָה לְאִשָּׁה
שֶׁמִּפְּלַת נִפְלִים.

[הַרְבַּ מִטְּשַׁעְהָרִין ז"ל צִין (רָמַז) לְשְׁמוֹת־רַבָּה יז,
ה: "וְעֵבֶר ה' לְנִגְף־אֶת מִצְרַיִם" (שְׁמוֹת יב, כג) - מִלְּמַד: שֶׁאִף
הַמְּעַבְרוֹת (שֶׁל הַמִּצְרַיִם) שֶׁהֵיוּ רְאוּיֹת לִילָד, הַפִּילוּ, וּמִתּוֹ:
הַאֲמָהוֹת, וְהַמְּשַׁחִית יֵצֵא וְחַבֵּל כָּל מַה שֶׁמְּצָא, וְאֵין "לְנִגְף־
אֶלֶּא 'עֲבָרוֹת', שֶׁנֶּאֱמַר (שָׁם כא, כב): "וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרָה",
וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְחַבֵּל בְּכּוֹרֵיהֶם שֶׁל מִצְרַיִם, וְיִשְׂרָאֵל

"וביום הראשון מקרא קדש, וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם" (שמות יב, טז)

לה.

(ח"ב ד, וזז-יט)

'התגלות-ה'רצון', הוא על-ידי 'מים-טובים', כי כל אחד מה'מים-טובים' מכריז וקורא ומגלה את ה'רצון', שהכל מתנהג רק על-פי 'רצונו' בלבד.

בבחינת (שמות יב, טז; ויקרא כג): "מקרא קדש" - שה'יום-טוב קדש' קורא ומכריז את ה'רצון'.

כי בכל 'יום-טוב ויום-טוב' עשה השם-יתברך עמנו אותות נוראות, הפך הטבע, שעל-ידיה נתגלה: "שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע כלל".

בפסח: 'ציאת-מצרים', שהוציאנו ממצרים באותות נוראות וכו'.

אך לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה הנ"ל של 'יום-טוב' - כי יש 'חיות-רעות' דורסים וטורפים, 'חכמי-הטבע' - שמראין בחקמתם המטעית: "שהכל על-פי הטבע", וכאלו אין שום 'רצון' חסוֹשֵׁלֹם. ואפלו ה'אותות נוראות', משימים הכל בתוך 'דרך-הטבע'.

וכשהם מתגברים - אזי 'קול שאגתם' עולה ומתגבר על 'קול הקריאה של יום-טוב', שקורא את ה'רצון'.

והכנעתם של אלו ה'חיות-רעות' 'חכמי-הטבע' - הוא על-ידי 'הכם גדול שבקדשה', שיכול לקשר כל ה'רצונות' ב'שרש הרצון', בבחינת 'מצח-הרצון'.

עושין כל מה שאמר להם הקדוש-ברוך-הוא, שנאמר: וילכו ויעשו. למה היה הקדוש ברוך-הוא וכו', הן היו עסוקין במצות שהיו טוחנין ולשין, והקדוש ברוך הוא עוקר נטיעתן של מצרים.

וצין ל'ידי-משה' שם: היה עסק הקדוש-ברוך-הוא דגמת עסקם (מדה כנגד מדה). "שהיו טוחנין ולשין" - שהוא התחלת המצה שעדין לא נגמרה. וכן "הקדוש ברוך הוא עקר נטיעתן של מצרים" - פרוש: שחבל אף העברי במעייאמן, והוא גם-כן דבר שלא נגמרה מלאכתו].

לג.

(טיח-שרפי-קדש החודש ח"ג תעב)

פעם תפס רבנו ז"ל בידו, חתיכת 'מצה', ואמר: "מצה עם שמירת-הברית, זהו מצה-שמורה!" [מצה מיט שמירת-הברית, איז מצה-שמורה].

ובעת אמרו התבות 'שמירת-הברית', החוה והראה רבנו ז"ל על-עצמו!

[תקוני-זהר (ל): דבת-זוגיה דצדיק, איהו 'מצה שמורה', לגבי 'מצה שלימה עשירה'. ומאן גרים דא למהווי בת-זוגיה 'מצה שמורה' לגבה? בגין דנטר טפה דיליה. ומאן דפגים טפה דיליה, אתקרי בת-זוגו 'מצה פרוסה' 'לקחם עני' (דברים טז, א) וכו'.]

לד.

(טיח-שרפי-קדש החודש ח"ג תעג; שערי-צדיק מכתב עא, ו)

רבנו ז"ל תפס והחזיק פעם בידו מצה בחג-הפסח, ואמר: "כשאוחזים מצה בידים, אוחזים כביכול את השם-יתברך בידים!" [אז מ'האלט מצה אין די הענט, האלט מען גאט אין די הענט].

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח-הנחש', שרש הכמת-הטבע' - ויניקתו מ'זקני-הדור שאין בהם שלמות'. ו'צדקה' מועיל לזה.

ואזי כשנכנע 'מצח-הנחש', ונתגלה בחינת 'מצח-הרצון' - נכנעים ונופלים 'קול החיות-דעות', ונשמע 'קול הקריאה של יום-טוב', שהוא 'התגלות-הרצון'.

ואזי כשנתגלה ה'רצון', נעשה 'יראה'. ועל-ידי ה'יראה', יכולין לקבל ה'חסד'.

וכששופע ה'חסד' - אזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה, כי אזי נתקיים (ישעיה סא ה'): "ועמדו זרים ודעו צאנכם וכו', ואתם כהני ה' תקראו" וכו'.

וכל-זה נעשה על-ידי ה'צדקה'.

ושמרתם את המצות" (שמות יב, יז)

לו.

(ח"א מט, בסוף)

"ישיש כגבור לרוץ ארח" (תהלים יט, ו) - צריך 'התגברות גדול', כדי לרוץ ארח הזה, שהיו יכולים לילך בזמן-הזה "שהיו ישראל נזופים" [כשהיו במדבר] (במות עב), ועכשו רצים במהירות גדול 'זה הדרך'.

רבנו ז"ל אמר בפרוש עגנון זה: לעגנו בני-אדם הזוכים לעשות 'תשובה' על העבר - שאף-על-פי שזוכים לתקן מה שעבר, אף-על-פי-כן עדין היכן הוא אותו

הזמן שהיו רחוקים מהשם-יתברך, שהיו יכולים לעבד את השם-יתברך באותו הזמן?! ובודאי צריכים לתקן זאת - דהינו: להשלים ולמלא את העבודה שהיו יכולים לעבד את השם-יתברך, בכל אותו העת שהיו נזופים מלפניו יתברך ורחוקים ממנו.

על-כן אחר שזוכין להתעורר לתשובה - צריכין זריזות גדול בעבודתו יתברך, ולרוץ מאד מאד. כדי שיזכה על-ידי זריזות עבודתו, לתקן ולהשלים גם 'חסרון העבודה' של הימים שעברו.

כי עכשו צריך לרוץ במהירות גדול, 'זה הדרך' שהיה יכול לילך בזמן שהיה רחוק מהשם-יתברך.

ואמר לאנשיו בזה-הלשון: "איר דארפט זיך זיער יאגן, איר זאלט נאך קענען עפעס כאפן"! [אתם צריכים למהר מאד, כדי שתספיקו עדין לחטף משהו].

לז.

(ח"ב בנט)

מי שצריך לעשות 'תשובה' - הוא צריך דוקא להיות זריז גדול מאד מאד, למהר ולרוץ מאד, להמלט על נפשו, ואסור לו לשהות כלל לעמד ולהתישב.

כי 'בעל-תשובה' אינו הולך מדרגא לדרגא כלל וכו', כי הוא צריך להתחיל מחדש, והוא צריך לרוץ ולדלג אל הקדשה, פמובא: שה'בעל-תשובה' צריך לדלג על מה שצריך לדלג, ולקפץ אל הקדשה בזריזות גדול.

[עין-שם בפנים: "שהזריזות הנ"ל, הוא רק למי שצריך לעשות 'תשובה', אבל מי שהוא צדיק והולך

בְּדַרְכֵי־הַשֵּׁם פֶּסֶדֶר מִנְעוּרָיו מִדְרָגָא לְדְרָגָא, צָרִיךְ לִשְׁהוֹת קֶצֶת וְכוּ' וְכוּ', עֵינֵי־שָׁם.

אָמַר הַמַּלְקָט: אוֹלַי זֶה בְּחִינַת מַה שְּׁפָתוֹב בְּזִהְרֵי־הַקְּדוּשׁ (מִשְׁפָּטִים צַד: תְּקוּנֵי־זִהְרֵי טו. קמו.) **"בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרְיִיתָא, לֹא תֵצֵא בְּהַפְזוֹן וְכוּ'.** וְדָא הוּא דְאָמַר (יִשְׁעִיָּה נב, יב): **'כִּי לֹא בְּהַפְזוֹן תֵּצְאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תִלְכוּן"**.

וְעֵינֵי 'לְקוּטֵי־הַלְכוֹת' חִלָּה ג, ה; גְּלוּחַ ג, יב - על הַפְּסוּק לְהִלְכוֹן בְּפְרֻשַׁת בֵּא (שְׁמוֹת יב, לט): **"וְלֹא יִכְלוּ לְהִתְמַהֵמַה, וְגַם צָדָה לֹא עֲשׂוּ לָהֶם. וְעֵינֵי עוֹד חֵי־מוֹהַרִין,** מְעַרְכַת **"שְׁלֵא לְהִתְעַקֵּשׁ עַל שׁוּם דְּבָר, וְאִין לְדַחַק אֶת הַשְּׂעָה,"** אוֹתִיּוֹת תִּלְתִּלְהוּ].

"בְּעֵצֵם הַיּוֹם הַזֶּה, הוֹצֵאתִי אֶת צְבֹאוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שְׁמוֹת יב, יז)

לח.

(ח"ב ה, י)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפֶסוּק (שְׁמוֹת יב, ב): "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֳדָשִׁים" - על הַפְּסוּק (שְׁמוֹת ז, ד): **"וְהוֹצֵאתִי אֶת צְבֹאתִי"**.

"שְׁבַעַת יָמִים שָׂאֵר לֹא יִמָּצָא בְּבִתְיֹכֶם" (שְׁמוֹת יב, יט) - **מִצּוֹת 'בְּעוֹר חֲמִץ'**

לט.

(ח"ב פג)

'פְּסַח', הוּא בְּחִינַת 'יָמִין, וּבִ'יָּמִין' הַזֶּה מְעַבְרִין ה'חֲשׂוֹד' מִה'עֵינִים, וְאִז עֵינֵיהֶם רֹאוֹת נִפְלְאוֹת, וְנִפְלְאוֹת אֵלּוּ - הֵם בְּעֵצָמָם גַּם־כֵּן בְּחִינַת 'פְּסַח'.

ו'"אוֹר־הָעֵינִים' מְעוֹרְרִין הַגְּאֻלָּה הַתְּלוּיָה בְּלֵב" (תְּקוּנֵי־זִהְרֵי נג), בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה סג, ד): **"כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי"**.

הֵינּוּ: שְׁמַעוֹרְרִין ה'יוֹם נָקַם שְׁבִלְב' - לְבַטֵּל 'שְׂאוֹר וְחֲמִץ' שֶׁל "יֵצֵר לֵב

הָאָדָם רַע שֶׁנִּשְׂאָר לוֹ מִנְעוּרָיו" (בְּרַאשִׁית ח, כא).

ו'שְׂאוֹר וְחֲמִץ' שְׁבִלְב הָאָדָם' - הוּא הַמְּסִית אֶת הָאָדָם שִׁיְהַרְהַר אַחַר תְּלַמִּידֵי־חֲכָמִים שְׂבִדוֹר, וְלוֹמַר: "זֶה נָאָה וְזֶה לֹא נָאָה!" - שְׂזָה בְּחִינַת (הוֹשַׁע י, ב): "חֲלֹק לִבָּם," לְבָבֵם' הֵם 'ע"ב צְדִיקִים שְׂבִדוֹר'.

וְזָהוּ (פְּסָחִים פ"א מ"א): "אוֹר לְאַרְבַּעַה עָשָׂר" - הֵינּוּ: 'אוֹר־שְׁבַעֵינִים, שְׁיֵשׁ בָּהֶם שְׁנֵי פְעָמִים "שְׁבַעַה גְּלָדֵי עֵינָא" (תְּקוּנֵי־זִהְרֵי יג: קככ. קמה.) - בָּהֶם "בוֹדְקִין אֶת הַחֲמִץ".

וּכְשֶׁמִּבְטָלִין ה'שְׂאוֹר וְהַחֲמִץ' שְׁבִלְב' הַנִּלְ - אִז יִכּוֹל ה'לֵב לְהִתְלַהֵב בְּלִמּוּד־הַתּוֹרָה, בְּשִׁלְהוֹבִיךְ דְּרַחֲמֵימֹתָא'.

מ.

(ח"א ה, ד)

נִמְצָא לְהִלְכוֹן בְּפֶסוּק (שְׁמוֹת יב, כ): "כֹּל מִחֲמֻצַת לֹא תֹאכְלוּ".

"כֹּל מִחֲמֻצַת לֹא תֹאכְלוּ" (שְׁמוֹת יב, כ) - **אֲסוּר 'אֲכִילַת חֲמִץ' -**

מא.

(ח"א ה, ד)

צָרִיךְ לְפַנּוֹת אֶת ה'מִחוּץ, מ'חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' וּמ'מִחְשְׁבוֹת־זָרוֹת'. מ'חֲמִץ' - שְׁלֵא יִחְמִץ אֶת חֲכָמָתוֹ בְּחֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' וּבְתַאוּוֹת, וְעַקֵּר: לְשִׁמּוֹר מַחוּ שְׁלֵא יִחְמִץ.

וְזָהוּ (תְּהִלִּים סח, לא): "גָּעַר חַיִּת קִנְיָה". כְּדֹאִיתָא בְּזִהְרֵי (פְּנִיחָס רנב): "קִנְיָה חַיִּית"

תִּשְׁבֵּר וְתַעֲשֶׂה מִפְּנֵה ה"א, וְתַעֲשֶׂה
מֵאוֹתוֹת חֶמֶץ מִצָּה". הַיְנוּ: שְׁלֹא תַחְמִיץ
חֲכָמְתְּךָ.

וְזֶהוּ לְשׁוֹן "גְּעֵר", לְשׁוֹן מְרִיבָה, כִּי
'מִצָּה' לְשׁוֹן מְרִיבָה - 'דְּצִדִיקָא'
עֲבָדִין מִצוֹתָא בְּסִטְרֵין-אֲחֵרֵין, דְּלֹא
יִתְקַרְיֵבוּ לְמִשְׁכְּנָא דְקִדְשָׁה" (זֶהר שָׁם רנא:).

הַיְנוּ: כְּשֶׁתִּשְׁמַר אֶת חֲכָמְתְּךָ שְׁלֹא יִכְנַס
בוֹ חֲכָמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת, שְׁלֹא תִהְרַהֵר
בְּהִרְהוּרֵים-רָעִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'קָנָה
דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא' - עַל-יְדֵי-זֶה תִּנְצַל מִבְּחִינַת
'חֶמֶץ', שֶׁהִיא 'סִטְרָא-דְּמוֹתָא', בְּדֹאִיתָא (זֶהר
שָׁם רנא: - עַל שְׁמוֹת יב, כ): "מִחְמָצָת, תִּמְן
סִטְרָא-דְּמוֹתָא".

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, מִחֲשָׁבוֹת-זֶהרֵהוּרִים א: עַל-כֵּן
צְרִיכִין לְזַהֵר בָּהֶם בְּמִשְׁחָה, כִּי הֵם עֵקֶר הַחֶמֶץ וְהַשְּׂאֹר
שֶׁבַעסָה שְׁצִרִיכִים לְבַעֵרם בְּ"בִל-יִרְאָה" (שְׁמוֹת יג, ז) וּבְ"בֵל
'מִצָּא" (שָׁם יב, יט), וּלְטַהֵר וּלְפַנּוֹת אֶת הַמוֹחַ מֵהֶם].

כְּשֶׁאֲתָה שׁוֹמֵעַ מְרִיבוֹת שְׁבִין הַצִּדִיקִים'
- תִּדַע: שֶׁזֶה מִשְׁמִיעִין אוֹתְךָ
'תּוֹכְחָה', שֶׁאֲתָה דְּבוּק בְּ'סִטְרָא-דְּמוֹתָא',
בְּחִינַת 'חֶמֶץ'. וּבּוֹדָאי אִם לֹא הָיָה נִפְגָּם

מִחֶךָ, לֹא הָיָה נִשְׁמָע לְךָ מְרִיבוֹת שְׁבִין
הַצִּדִיקִים'.

וְאִין הַמְרִיבָה אֶלֶּא בְּשִׁבְלֶךָ - כִּדֵּי שֶׁתִּשׁוּב
מ'מּוֹת' ל'חַיִּים, מ'חֶמֶץ' ל'מִצָּה',
מ'חַי"ת' ל'ה"א. וְתִשׁוּב מ'יִרְאָה רָעָה, מ'קוֹל
פְּגוּם, מ'חֲכָמָה פְּגוּמָה' - ל'יִרְאָה טוֹבָה,
ל'קוֹל טוֹב, ל'חֲכָמָה טוֹבָה'.

וּכְשֶׁתִּשְׁמַר אֶת מִחֶךָ מִבְּחִינַת 'חֶמֶץ',
שְׁלֹא יִהְיֶה אָטוּם - אֲזִי יִפְגַּע
'קוֹלְךָ' בְּגִלְגֻלְתְּךָ, וְיִתְעַבֵּד רָעִים, וְיִתְפַּשֵּׁט
'עַקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְבֶךָ'. וְאִז תִּזְכֶּה ל'שְׁמֹחָה'.

וְזֶה פִּירוּשׁ (תְּהִלִּים פֵּא, ח): "אֲעֲנֶךָ בְּסִתְרֵי רָעִים,
אֲבַחֲנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סֵלָה".

"מִי מְרִיבָה" - זֶה בְּחִינַת 'מִצָּה', בְּחִינַת
'מַחֲיין' - עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה רָעִים'.

מב.

(ח"א נז, ח)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (שְׁמוֹת יב, טו): "שִׁבְעַת
יָמִים מִצוֹת תֹּאכְלוּ".

לקוטי תפלות

חֲדָשׁ נִסָּן

"הַחֲדָשׁ אֲשֶׁר יְשׁוּעוֹת בּוֹ מִקִּיפּוֹת" (יוֹצֵר לְפָרִשַׁת הַחֲדָשׁ)

עַד שֶׁנִּזְכָּה שִׁיתַּעַר עַל יְדִינּוֹ, הַשִּׁיר
שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד, שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט
כְּפוֹל מְשֻׁלַּשׁ מְרַבֵּעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הַשִּׁיר
יְהִי לָכֶם כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חָג". וַיִּקְּיֵם בְּנוֹ
מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "וְשָׂרִים כְּחֻלָּלִים כָּל
מַעֲיָנֵי בְךָ".

וּתְזַכְּנוּ לִידַע וּלְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַקְּבָלָה
הַקְּדוֹשָׁה, עַד שֶׁאֲזַכָּה לְהַשִּׁיג
וְלִידַע אֲוֵרֵיתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה,
דְעֵתִידָא לְאַתְגְּלִיא לְעֵתִיד-לְבָא.

⊗ [א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א מ"ט ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמך שם אהל בהם')

וּתְזַכְּנֵי לְקִדְשׁ עֲצָמֵי בִּיּוֹתֵר, בְּשָׁנֵי
הַחֲדָשִׁים הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהֵם שְׁנֵי
רֵאשִׁים שֶׁל הַשָּׁנָה, שֶׁהֵם 'נִסָּן' ו'תשרי',
שֶׁהֵם יְמֵי תְּשׁוּבָה.

שֶׁאֲזַכָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לָשׁוּב בְּהֵם
בְּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּלְהַתְּקַדֵּשׁ
בְּהֵם בְּקִדְשָׁה יְתָרָה וּבְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה.

וְאֲזַכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשָׁה גְּדוֹלָה
וּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה תָּמִיד, מִשְׁנֵי
הַחֲדָשִׁים הָאֵלּוּ, עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה.

וּתְזַכְּנֵי לְעוֹרֵר וּלְגַלוֹת עֲשָׂרָה מֵינֵי
נְגִינָה, וְאֲזַכָּה מְהֵרָה לְסִדֵּר
לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם תָּמִיד, שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת
הַרְּבִיָּה, בְּקוֹל גִּילָה וְרִנָּן, לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ, בְּשִׁיר וְשִׁבְחָה וְנִגּוֹן וְזִמְרָה וְעַז
וְחֻדוּהָ, בְּכָל עֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה הַקְּדוֹשִׁים.

⊗ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א ע' ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, 'ויהי ביום השמיני')

- תְּפִלָּה לְרֵאשִׁי-חֲדָשׁ נִסָּן -

"מְשַׁבְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה". כְּבוֹדְךָ
הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הָעִירָה
וְהַקִּיּוּצָה. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶכֶךְ הַכְּבוֹד,
אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ, וּבַחֲסִדְךָ

הגדול נתת לנו צדיקים אמתיים בכל דור ודור, אשר כבודך הגדול והקדוש שוכן אצלם. וברחמיך הרבים הודעת לנו כי אין דור יתום.

וגם בדורות הללו הפלאת חסדך עמנו, ונתת לנו צדיקים אמתיים גדולים ונוראים, קדוש ונורא שמים, אשר כל הכבוד דקדשה שוכן אצלם.

כי הם בחינת "משכן כבודך", אשר קדשת שכינת אלהותך נמשך ושוכן אצלם תמיד, כי הם ענוים באמת שמשוימים עצמם כעפר.

אשר כל הבריאה עם כל פרטיה, הכל באשר לכל, עומד עליהם, והכל נמשך מהם. כי הם צדיקי יסודי עולם, שהם יסוד כל הבריאה, והכל צריכים למשך אליהם לקבל חיות וקיום מהם.

כי עליהם עומד הכל, וכל ישראל כלם הם ענפים מהם, ונמשכים אליהם, ומקבלים כל החיות והשפע מהם, כי הם מחיין את כלם, ויש להם 'פח-המושך', להמשיך אלהות אצלם, ולהמשיך כל בני העולם אצלם, לקרבם כלם אליך תתברך לנצח.

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, יהוה אלהים אמת. אתה ידעת את הצדיקים האמתיים האלה שיש להם זה הפח, אתה ידעת גדלתם וגבורתם ותפארתם ותקפם לנצח, ועצם פחם שיש להם להמשיך אליהם ולתורתם הקדושה ולדרכיהם ועצותיהם הנפלאות, כל

העולם כלו. וכמה טובות היו נצמחים על-ידי-זה לנצח.

כי תקון כל העולמות וגאלה השלמה המעתדת לבא, הכל תלוי בזה, כי ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיקים.

אבל אתה ידעת רבוננו דעלמא כלא, גדל עצם ורבוי הפחות המכריחים המרחיקים בכל הפחות מלהתקרב לצדיקים, כי ה'פח-המכריח' מתגבר בכל-עת להפסיק ולהרחיק מהצדיקים.

רבוננו של עולם, יהוה איש מלחמה, מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה חדשות, בעל מלחמות.

אתה יודע את כל תקף המלחמה הגדולה והנוראה הזאת שיש בכל-עת בכל דור ודור, בין 'פח-המושך' של צדיקי אמת שיש להם פח להמשיך כל העולם אצלם לקרבם להבורא ותברך שמו לנצח, ובין ה'פח-המכריח' המתגבר בכל-עת נגד ה'פח-המושך', להפסיק ולהרחיק מהצדיקים ומהשם-יתברך.

וכמה וכמה נפשות שקעו במלחמה הזאת, אשר נטרדו משני עולמות, על-ידי ה'פח-המכריח' המפסיק שהרחיקם מן הצדיקים האמתיים.

ואנן יתמי דיתמי, מה נעשה ומה נפעל, מי ילחם בעדנו, להכניע ולשבר ולבטל 'פח-המכריח' כנגד 'פח-המושך' של הצדיקים.

רבוננו של עולם, "יהיה עזוז וגבור, יהיה גבור מלחמה". עליך השלכנו את יהבינו, שאתה תלחום בעדנו, יהיה יריב את ריבנו וילחום את לוחמינו, פי "אתה מרום לעולם יהיה", ולעולם ידך על העליונה.

חום וחסנו ורחם עלינו, ועזרנו והושיענו, בזכות הצדיקים האמתיים שיש להם 'כח המושך' באמת.

שיתגבר בהתגברות גדול ונורא ה'כח המושך', על ה'כח המכריח' המפסיק.

עד שיפיל ויתבטל ה'כח המכריח' הרוצה להפסיק מהצדיקים ומהשם יתברך חסוֹשָׁלוֹם.

שָׁהֵם כָּלֵל כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְהַהֲרַחְקוֹת, וְהַהֲסָתוֹת, וְהַפְּתוּיִם, וְהַסְּפָקוֹת, וְכָל מִינֵי מַחְלָקֵת וְקִשְׁיוֹת, וְכָל הַתְּאוֹת וּמַדּוֹת רְעוֹת, וְכָל מִינֵי מְנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם. שְׁפָלָם נִמְשָׁכִים מִ'כַּח הַמְּכַרֵּחַ' הַרוֹצֵה לְהַפְּסִיק מֵהַצְּדִיקִים וּמֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

וְכָלֵם יִפְלוּ וַיִּתְּבָטְלוּ בְּבִטּוֹל גְּמוּרָה, כִּנְגֵד הַ'כַּח הַמּוֹשֵׁךְ' שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים.

עד אשר נזכה, אנחנו וזרענו, וכל זרע עמך בית ישראל, וכל העולם כלו, להיות נמשכים וכרוכים תמיד אחרי צדיקי אמת, וישליכו כלם את אלילי כספם ואלילי זהבם וכל תאותם, וילכו וירוצו אחרי צדיקים אמתיים.

ונזכה כלנו להתקרב להצדיקים אמתיים בהתקרבות גדול, ולשמע תורתם הקדושה, וללמד ספריהם הקדושים, ולקיים את כל דבריהם ועצותיהם ושיחותיהם הקדושות בשלמות, באמת ובתמימות, כרצונך וכרצונם הקדוש.

עד אשר נזכה על-ידי-זה לשוב אליך בתשובה שלמה מהרה, באמת ובלב שלם, "בשמחה ובטוב לבב מרב כל".

ותזכנו לשבר ולבטל, כל התאוות רעות, וכל המדות רעות. ונזכה לבטל עצמנו לגמרי, עד אשר נזכה לענוה אמתית בבחינת 'עפר' ממש.

עד שנזכה שיהיה לנו גם-כן 'כח המושך', ונזכה להמשיך אלהותך וקדשך אלינו, ולהמשיך כל העולם כלו לאמונתך הקדושה, ולצדיקיך האמתיים, ולעבודתך ולתורתך הקדושה, אשר גלית לנו על-ידי משה נביאך, ועל-ידי כל צדיקי הדור האמתיים.

וזכנו ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים הגונים, ובפרט להצדיקים אמתיים ולבני הצדיקים. ועזרנו והושיענו, שנזכה לתן להם בכבוד גדול, ולהספיק להם כל צרכיהם בכבוד.

ותצליח אותנו, שנזכה לתן כל הצדקות שלנו, להצדיקים אמתיים שֶׁהֵם עֲנוּיִם בְּאֵמֶת, בְּבַחֲיַנַּת 'עֶפֶר'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה: שֶׁהֲצַדִּיקָה שְׁלָנוּ
תַּעֲשֶׂה פְרוֹת מִיָּד, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "זָרְעוּ לָכֶם לְצַדִּיקָה קִצְרוּ לְפִי
חֶסֶד". וְתִצְמִיחַ לָנוּ עַל-יְדֵי הַצַּדִּיקָה, כָּל
טוֹב, שֶׁפַּע טוֹבָה וּבִרְכָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים
וְשָׁלוֹם, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוֹנֵי, וְכָל טוֹב לְנִצְחָה.

וּבִרְחֻמֶיךָ הָרַבִּים תִּשְׁמְרֵנוּ וְתִצְּלֵנוּ,
שֶׁלֹּא נִפְשַׁל לְעוֹלָם בְּעֵנִים
שְׂאִינָם מְהֻגָּנִים. וְתִסַּבֵּב בְּרַחֲמֶיךָ, בְּאִפְּן
שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ הַצַּדִּיקוֹת שְׁלָנוּ, לְשׁוֹם עֲנֵי
שְׂאִינוֹ הַגּוֹן.

רַק נִזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה, לְעֵנִים
הַגּוֹנִים וּלְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים. עֲזָרְנוּ
לְמַעַן שְׁמֶךָ, חוֹסֶה עָלֵינוּ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ,
וְזַכְּנוּ לְבֹא לְכָל זֶה מְהֵרָה.

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ, לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית
הָאֲמִת, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד
דְּקִדְשָׁה, לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאֲמִת, כְּבוֹד
הַנִּמְשָׁךְ מֵהַצַּדִּיק-הָאֲמִת שִׁישׁ לוֹ 'כַּח-
הַמּוֹשֵׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְּשָׁכָן
תָּמִיד, וְאֶצְלוֹ שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֲמִת
דְּקִדְשָׁה.

אֲשֶׁר כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁי, וְשׁוֹטְרֵי, וְשׁוֹפְטֵי, מְקַטְּנִים וְעַד
גְּדוֹל, כָּלֵם מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וּגְדֻלָּתָם
מִמֶּנּוּ.

זַכְּנוּ לְכְבוֹד דְּקִדְשָׁה כְּזֶה, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי
יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ כְּבוֹדְךָ
הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִמְלֶךְ עַל כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכְבוֹדְךָ מְהֵרָה, וּבְכְבוֹדְךָ יִמְלֹא
כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "אֲנִי ה' הוּא
שְׁמִי, וּבְכוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן,
וְתִהְיֶה לִּי לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם
אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד
מְלַכּוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ".

"בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל
הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן".

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ה' ⊗

(על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"ב ה', 'תקעו אמונה')

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת חֹדֶשׁ נִסָּן,
רֵאשׁ חֲדָשִׁים, עָלֵינוּ וְעַל כָּל-
יִשְׂרָאֵל.

וּבְשֵׁם שֶׁהוֹצֵאתָ בּוֹ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
מִגְּלוֹת מִצְרַיִם, עֲרוֹת הָאָרֶץ,
שֶׁהוּא פָּגַם-הַבְּרִית, כִּן בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים,
תּוֹשִׁיעֵנִי וְתִגְאָלְנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, בְּכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה, לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מֵעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל.

שֶׁתִּצְּלֵנוּ כְּלָנוּ בְּכַח קִדְשַׁת "הַחֹדֶשׁ
הַזֶּה רֵאשׁ חֲדָשִׁים, רֵאשׁוֹן
הוּא לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה", שֶׁהוּא חֹדֶשׁ נִסָּן
הַקָּדוֹשׁ, גְּאֻלַּת וַיִּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל. שֶׁנִּזְכָּה
כְּלָנוּ עַל-יְדֵי-זֶה, לְגְאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ בְּאֲמִת.

שֶׁתִּגְאָלְנוּ וְתִפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ מְהֵרָה, מִבְּאֵר
שַׁחַת, מִטֵּיט הַיּוֹן, וְתוֹצִיאֵנִי
מִמְּצַלּוֹת יָם. וְתִצְּלֵנִי נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמִלּוֹת
מֵאֵד, מִפָּגַם 'מִקְרָה-לִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,

וְלֹא נִפְשָׁל בְּעוֹן זֶה לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ,
וְצֹאצְאֵינוּ, וְצֹאצְאֵי עַמֵּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, לֹא בְשׁוּגָג, וְלֹא בְּמִזִּיד,
לֹא בְּאִנּוּס, וְלֹא בְּרָצוֹן.

אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ חָמַל עָלֵינוּ, אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ
חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ, אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ
חָמַל עַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפָּנוּ.

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁךְ וְשִׂמְחַת נִסָּן,
עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְנִזְכָּה
לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְהֵבִיא תָּמִיד
שְׂחוּק וְשִׂמְחָה וְעַז וְחֲדוּהָ בְּכָל הַמְּלֵאכִים
הַקְּדוּשִׁים, וְיִהְיֶה הוֹד וְהַדָּר לְפָנֶיךָ, עַז

וְחֲדוּהָ בְּמִקוֹמָם בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, כְּמוֹ
בְּחֲדָשׁ נִסָּן.

וְנִזְכָּה תָּמִיד לְתֵן חֲזוּק וְתִקְוָה
לְהַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים עַל-יְדֵי

שִׂמְחָתְנוּ, וְיִתְחַזְּקוּ הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
תָּמִיד בְּכָל עַז וְתַעֲצוּמוֹת. וַיִּבְטְלוּ כַח
הַשָּׂדִים וְהַקְּלָפוֹת, וְלֹא יִתְּנוּ לָהֶם שׁוֹם
יְנִיקָה מֵהַשֶּׁפַע הַקְּדוּשָׁה הַיּוֹרֶדֶת לָנוּ.

עַד שִׁנְזָכָה לְמֵאכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת
מְבָרָרִים, וּלְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה
מִטְּמֵאת 'מְקַרְהַ-לִּילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
וְלְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וְטָהוּרִים תָּמִיד.

